

SULTANI

Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını

HAZİRAN 2019

**Galatasaraylılar Derneği
yeni yönetimi mazbatasını aldı**

**Bir Galatasaraylı Bir Hobi:
Tamer TANER ile fotoğrafçılık
üzerine**

CEMİYETTEN HABERLER

Galatasaraylı Olmak
Bülent DEMİRDURAK

**Hekimlik, Etik ve
Galatasaray Değerleri**
Dr. İbrahim HIZALAN

RÖPORTAJLAR
Nedim GÜRSEL
Duygu SAĞIROĞLU

**"Yarın Sümerbank'a
Gideceğiz"**
Fatih ÖZCAN

MADAGASKAR
Tulga OZAN

Galatasaray İzcileri
Turgay TUNA

"GalataSanat"
Orhan AYDIN

*Süper Lig
Kupası 22. kez
müzemizde...*

Galatasaraylılar
Derneği 19 Mayıs
1919'un 100. Yılı
Bildirisi

BAZI İSTİSNALAR KAİDEYİ BOZAR

ŠKODA Superb

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

ŠKODA'nın tercihi

Zamanının ötesinde tasarımı ve konforuyla çok konuşulan ŠKODA Superb, sınıfının en geniş iç ve bagaj hacmi, ileri düzey eğlence teknolojileri ve pek çok prestijli özelliğiyle başkası için değil, kendi için yaşayanları bekliyor.

   /SkodaTurkiye
www.skoda.com.tr

ŠKODA Superb için ortalama yakıt tüketimi 4.1-7.1 litre/100 km arasında olup CO₂ salımı 107-160 g/km arasındadır.

İÇİNDEKİLER

- 5
EDİTÖRDEN
Erdinç ÇETİNÇELİK
- 7
BAŞKANIN MESAJI
Fidel BERBER
- 8
Galatasaraylılar Dernek başkanı, yönetim ve alt kurul seçimleri
- 9
Galatasaraylılar Derneği yeni başkan, yönetim ve alt kurul üyelerini tanıyalım
- 10
LİSELİ YAZARLAR
16 Mayıs 1919'un 100. Yıldönümü
Zeynep AYKAN
- 11
Galatasaraylılar Derneği 19 Mayıs 1919'un 100. Yılı Bildirisi
- 12
CEMİYETTEN HABERLER
- 14
Geçmişten Bugüne Dernek Lokalimiz
Serdar EDER
- 16
SAĞLIK KÖŞESİ
Hekimlik, Etik ve Galatasaray Değerleri
M. İbrahim HIZALAN
- 18
Lisemizin Sosyal Sorumluluk Projesi: "GalataSanat"
Orhan AYDIN
- 20
BİR GALATASARAYLI BİR HOBI
Tamer Taner ile Fotoğrafçılık hobisi üzerine
Erdinç ÇETİNÇELİK
- 25
ANILAR
"Yarın Sümerbank'a Gideceğiz"
Fatih ÖZCAN
- 28
BİR KİTABIN ÖYKÜSÜ
"Mektepten Sonra Daimi Yuva Galatasaraylılar Derneği"
Seza SİNANLAR USLU
- 29
POST MORTEM
Kaybettiklerimiz
- 30
PORTRELER
Derneğimizin Emektarları: Ruhan Çelik ve Murat Elaltunterin
Seza SİNANLAR USLU
- 32
Galatasaraylı Olmak
Bülent DEMİRDURAK
- 34
Galatasaraylı İzçiler:
Turgay TUNA
- 38
YAŞAYAN DEĞERLERİMİZ
Duygu Sağıroğlu ile Sinema ve Sanat üzerine
İrem ÖZBEY
- 42
LİSELİ YAZARLAR
"18 Mart Çanakkale Deniz Zaferi" Özge DAĞLI
- 43
LİSELİ ŞAIRLER
"İmrenme sırası"
İdil ŞİMŞEK
- 46
Nedim Gürsel ile Sait Faik üzerine söyleşi
Engin YAVUZ
- 48
Galatasaraylılık ve Atatürkçülüğün ortak değerleri
Erdinç ÇETİNÇELİK
- 52
GEZİ REHBERİ Madagaskar
Tulga OZAN
- 58
BÜYÜK BULUŞMA
Yirmibeşinci Yılıımızda Okulumuzdaydık... Ellinci Yılda tekrar okuldayız.
Ekmei ÜNLÜSAN
- 60
MEKTEPLİ BULMACA
Ali Nejat ALPAT
- 62
KATKIDA BULUNANLAR

ARVANA
exclusive design

ARVANA ile kendi mitinizi yaratın!
Tunç Bilge

0 212 288 58 46 - 47

www.arvana.com.tr

info@arvana.com.tr

Arvana bir Giza Ltd. markasıdır.

*Sevgili Galatasaraylı abla,
ağabey ve kardeşlerim,*

2 Haziran Pazar günü lisemizin yemekhanesinde bir yandan Galatasaray pilavını kaşıklarla bir yandan da bu sayımızın sayfaları arasında geziniyorsanız yaklaşık 40 kişilik yeni Sultani ekibi koordine ve etkin bir şekilde kendi üstüne düşen vazifesini zamanında yerine getirmiş demektir.

Kurulduğu günden bugüne derneğimizin yönetimini üstlenmiş başkan ve kurulları ile 1999'dan beri Sultani dergisi için bir araya gelmiş; değerli zaman, fikir ve emeklerini seferber etmiş Galatasaraylılara; aynı zamanda denetleme kurulunda da görev aldığım Fidel Berber yönetimine bana verdikleri bu görev için minnet ve teşekkürlerimi sunuyorum.

19 Mayıs'ı bu sene Atamızın bağımsızlık ateşini yaktığı Samsun ziyaretinin 100. Yıldönümü özelinde benzersiz bir aidiyet gururu ve unutulmaz bir çifte bayram ile geçirdik.

Pilav coşkusunun ve şampiyonluk kutlamalarının ön provasını hep birlikte Cemiyet'te yaptık. Birbirimize kenetlenmeyi ve ötekileştirme politikalarının her türlü çabalarına karşı durmayı, aynı lisedeki gibi dayanışma, yardımlaşma, birbirimizi geliştirme, empatik düşünce ve sevgi-saygı çerçevesinde gülüp eğlenmeyi en çok hak ettiğimiz ve ihtiyacını duyduğumuz günleri yaşıyoruz.

Galatasaray'da en önemli değer insan olduğunu biliyordum. Editörlük görevim boyunca insanlığı daima ileri taşımaya çalışmış, Türkiye'nin ve Galatasaray'ın gelişimine katkı sağlamış, idealleri uğruna tüm maddi menfaatleri, kalıpları ve geçici zevkleri elinin tersiyle itmiş, ruhunun ve kalbinin sesini dinlemiş, sebat, inat ve dirayet ile işine veya hobisine sarılmış onlarca mezun ile etkileşime girme şansım oldu. Özel olduklarını hayata karşı duruşlarında, hitabetlerinde, özverili emeklerinde, mesajlarında hissedebiliyordum. Ne mutlu ki bu büyük camianın bir neferiyim dedim kendi kendime. Bizi farklı dönemlerde de olsa aynı çatı altında, aynı sıralarda, aynı yatakhanelerde ve aynı yemekhanelerde buluşturan nedenin giriş sınavlarında yaklaşık aynı adetlerde doğru işaretlenmiş cevap anahtarları olmadığını farkındaydım. Galatasaraylılar bana göre özel yetenekleri olan, kendilerini ve dünyayı sorgulayan, meraklı, cesur, kafalarına koyduklarını yapan, bakış açılarını daima farklı tutan ve dünyanın aslında kocaman bir ülke olduğunu bilen insanlardır.

O Galatasaraylılardır ki din, dil, ırk gözetmeden insanı insan olduğu için sayan, buldukları ortamlarda daima dikkatleri üzerlerine çekmeyi başaran ve kaliteleri olduğu kadar defolarının da farkında olan bireylerdir.

Sultani dergi işte bu değerlerin ve farklılıkların tuğla, çimento ve kum gibi kullanıldığı bir şantiye olduğu gibi, artık yılda 3 defa basılacak değerli bir arşiv olma özelliği de taşımaktadır. Bizler tek mükemmel olabilecek niyetimiz ile elimizden geldiğince ve amatör ruhumuzla ortaya profesyonel bir kayıt bırakmaya çalışan Galatasaraylı camia arkadaşlarımız. Sizlerden de katkı bekliyoruz.

Pilav 2019 logosunun yaratıcısı ve bu derginin tüm grafik çalışmalarını üstlenen değerli kardeşim 122 devresinden Ahmet Başar'ın kelimeleri ile sizlere şimdilik veda ediyorum:

“Pirinç taneleri, şehriye, et... pilavın içinde artık her ne varsa o tanecikler biziz. Anadolunun dört bir köşesinden bir araya gelip Tefrik Fikret fikriyatının ateşi ve bu toprakların yağıyla okul binası ile simgeleştirdiğim kazanda hep beraber pişen... Hepimiz kendi şahsına münhasır, ayrı ve özgür bireyler olsak da bir araya geldiğimizde ortak bir lezzet, bir tat oluşturan, dayanışma ve paylaşma ruhuyla aynı tabağa kaşık sallayan kardeşlerimiz.”

Sürçülisan ettiyse de affola.

Erdinç ÇETİNCELİK (120)

2 HAZİRAN 2019

Galatasaray Lisesi Galatasaraylılar Derneği Pilav Programı

ÖN BAHÇE

09:30 • Atatürk anıtına çelenk konulması ve saygı duruşu

TEVFİK FİKRET SALONU

10:00 • Açılış Konuşması
• Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk ve aramızdan ayrılan tüm Galatasaraylılar için saygı duruşu ve İstiklal Marşı
• En yaşlı Galatasaray Liselinin kütüğe çivi çakma seremonisi
• Galatasaraylılar Derneği Başkanının konuşması
• Galatasaray Lisesi Müdüresinin konuşması
• Galatasaray Eğitim Vakfı Başkanının konuşması

10:45 • 2019 Galatasaray Ödül Töreni - Ali SİRMEN

11:15 • 50. Yıl mezunları temsilcisinin konuşması
• Galatasaray Lisesi 50. yıl mezunları plaket töreni

12:00 • Pilava katılım

GRAND COUR

10:00 • Sultani Turnuva 3.lük - 4.lük maçı

11:30 • Galatasaray Lisesi Veteranlar - Galatasaray Spor Kulübü Veteranlar Maçı

13:00 • Sultani Turnuva Final maçı

14:15 • Ödül Töreni

"101. dönemin hazırladığı
"Tambur" gazetesin özel
sayısı Pilav 2019'da
okuyucusuyla
buluşuyor.

KÜNYE

SULTANI

Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını
Yayın Türü: Yaygın Süreli / Haziran 2019

Galatasaraylılar Derneği adına
İmtiyaz Sahibi (Başkan) Fidel Berber

Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü: Erdiñ Çetinçelik

Görsel ve Sanatsal Yönetmen
ve Kapak Tasarımı: Ahmet Başar

Görsel ve Sanatsal Danışman:
Levent Dönmez

Genel Koordinatör:
Simge Argüden Kaplan

Fotoğraflar: Canberk Üreğel,
Tamer Taner, Ender Enön, Tulga Ozan,
GS Müze Arşivi

Kapak Fotoğrafı: Tamer Taner

Yazarlar / Katkı Sağlayanlar
(Alfabetik olarak) Ali Nejat Alpat,
Orhan Aydın, Zeynep Aykan,
Ahmet Başar, Erdiñ Çetinçelik,
Özge Dağlı, Bülent Demirdurak,
Serdar Eder, Ender Enön, Melis Erbak,
Duygu Erözbeğ, İbrahim Hızalan,
Can Karpat, İhsan Mannaslar,
Tulga Ozan, İrem Özbey,
Fatih Özcan, Erden Sidal,
Seza Sinanlar Uslu, İdil Şimşek,
Tamer Taner, Turgay Tuna,
Engin Yavuz.

Son Okuma:
İbrahim Hızalan, Erden Sidal

Grafik Tasarım / Yapım:
Üretimevi - Gökdeniz Toprak
E-posta: uretimevi@uretimevi.com

Baskı: Sistem Matbaacılık ve Reklamcılık
Adres: Yakacık Cad. N°93/1 Kartal İstanbul
E-posta: sistem@sistemmatbaacilik.com
Tel. 0216 352 38 00

İletişim / Yönetim Yeri:
Galatasaraylılar Derneği
Çalılıkuşu Sokak N°7
1. Levent 34330 Beşiktaş İstanbul
Tel: 0212 278 84 97 - 0212 270 45 07
Faks: 0212 281 99 02
E-posta: dernek@gscemiyet.org.tr
www.gscemiyet.org.tr

Sosyal Medya:
Facebook: GSDernek
Twitter: gscemiyet
Instagram: gscemiyet

Reklam: Simge Argüden Kaplan
E-posta: dergi@gscemiyet.org.tr

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer
görsellerin izin alınmadan veya kaynak
gösterilmeden her türlü ortamda
çoğaltılması yasaktır.

Sevgili Galatasaraylılar,

Sizler tarafından layık görüldüğümüz bu önemli görevi 16 Mart tarihinde Polat Bengiserp ağabeyimiz ve yönetiminden devraldık. Öncelikle kendilerine bu güne kadar yaptıkları çalışmalar ve derneğimize katkıları için teşekkür ediyoruz.

Her zaman parçası olmaktan gurur duyduğumuz bu cemiyete hizmet etmek heyecanı ile çalışmalarımıza başladık. Bu yola çıkarken, tüm projelerimizi, idari kurullarımızın ötesine taşıyacağımızı, başta genç kardeşlerimiz olmak üzere bütün Galatasaraylıları kapsayacak şekilde planlayacağımızı söylemiştik. Bunu gerçekleştirmek adına Kariyer ve Sürekli Eğitim, Kültür Sanat ve Organizasyon, Bilişim ve Sosyal Medya, Sosyal Sorumluluk ve Spor Komitelerimizi oluşturduk. Bu komitelerde yapılan çalışmalar, kurullarımızda değerlendirilip, bir bir hayata geçmeye başladı, artarak da devam edecek.

Yaptığımız etkinlikleri tüm üyelere duyurmak, farklı devreleri bir araya getirerek, değerlerimizin aktarımının

Bodrum doğumlu olan Fidel Berber Galatasaray Lisesi 123. Devre mezunu olup 1983-1992 yılları arasında parasız ve daimi yatılı olarak okudu. 2002 yılında, 124 devresi Özlem Kıyat ile evlendi ve 14 yaşında Müge isiminde bir kız çocuk babasıdır.

Profesyonel hayatla tanışması, birçok Galatasaraylı gibi öğrencilik yıllarında turizm sektörüne girmesiyle başladı. Sonrasında İstanbul Üniversitesi İngilizce İktisat Fakültesine girdiği ilk yıl bir ağabeyi vasıtası ile turizmden tekstil sektörüne geçiş yaparak, kendi şirketi olan B-B Tekstil'i kurdu.

Üniversite sonrası, Galatasaray Üniversitesi'nde Avrupa Birliği yüksek lisans programına katıldı. B-B Tekstil'de ağırlıklı olarak organik ve sürdürülebilir tekstil alanında faaliyet göstermekte ve yurtdışında birçok marka ile iş birliği yapmaktadır.

sağlamak, bu sayede birlik ve beraberliğimizi sürekli kılmak bu çalışmalarındaki ana hedefimizdir.

Öncesinde vurguladığımız üzere, "Galatasaray" adını taşıyan tüm kurumlar bizler için değerlidir. Kurumlarımıza sahip çıkmak, gelişmelerine ve camiamıza katkı sağlamalarına destek olmak başlıca önceliğimizdir. Bunu etkin şekilde yapabilmek için de iletişim kanallarımızı geliştirmeye, sizlerle düzenli olarak temas kurmaya ve paylaşımında bulunmaya gayret ediyoruz.

Bu sene 85. Pilavımızı yapıyoruz. "Galatasaray Aile Yemeği" olarak 1 Haziran 1934'den bugüne devam eden, Cemiyet olarak ev sahipliği yaptığımız, bir araya gelmeyi heyecanla beklediğimiz, Mektep ile özlem giderdiğimiz bu anlamlı güne dair bazı bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Mektepten Sonra Daimi Yuva - Galatasaraylılar Derneği" kitabımız sizlerle Pilav'da buluşuyor. Polat Bengiserp ağabey döneminde başlatılmış bu çalışmanın ne kadar önemli olduğunun bilincinde olarak, tarihimize ve anılarımıza ışık tutan belgeleri gelecek kuşaklarımıza iletme hedefi ile bu kitabın tamamlanması için gereken desteği ortaya koyduk. Bu eser 1908 yılında başlayan 2019 yılına uzanan bu hikayenin köşe taşlarını ortaya koyacak, bizi "Biz" yapan ortak belleğimize ciddi katkılar sağlayacaktır. Bu anlamlı eseri okurken büyük keyif alacağınıza inanarak, kitabımıza sahip olmanızı tavsiye ediyorum.

Galatasaraylılar Derneği tarafından, Galatasaray Lisesi'nin 538 yıldır Türkiye'ye kazandırdığı başarılı insan gücünün topluma örnek olmasını amaçlayarak, bilim, teknoloji, sanat ve kültür alanlarında ulusal ve uluslararası başarı kazanmış kişilere takdim edilmek üzere ihdas edilen Galatasaray Ödülü ilk defa 2011 yılında verildi. 2019 yılı başında oluşturulan Jürimiz tarafından, "Galatasaray Ödülünün" oybirliğiyle, aydın kişiliği, "Gazetecilik" alanındaki başarıları ve bu mesleğe büyük katkıları bulunan "Ali Sirmen" ağabeyimize takdim edilmesine karar verilmiştir.

Bu sene 101 döneminin 50. ve 126 döneminin de 25. Yılları. 101 dönemi ağabeylerimizin 50.Yıl plaket törenleri her zaman olduğu gibi öğleden önce Tevfik Fikret salonunda yapılacak ve bitmeyen mektep anılarına bu özel gün eklenecektir. 126 dönemi kardeşlerimizin tüm yıla yaydıkları harika etkinlikler, Pilav'dan hemen önce mektepte geçirecekleri gece ile taçlanacak, Pilav gününe her zaman olduğu gibi özel bir renk katacaktır.

Yatılılık biz Galatasaraylılar için kültürümüzün en önemli parçasıdır. Bu olguyu ve kültürü devam ettirmek ve kardeşlerimize yatılılık bursu vermek için düzenlenen Sultani Balo, bu sene 4 Eylül 2019 Çarşamba akşamı yapılacaktır. Şimdiden bu tarihi not etmenizi rica ediyor, o gün büyük bir katılımı harika bir gece geçirmeyi hedefliyor, çok yakında daha fazla bilgiyi sizlerle paylaşıyor olacağımızı ifade etmek istiyorum.

Derneğimize ve gerçekleştirdiği çalışmalara katkı sağlamak adına bu sene 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda gerçekleştireceğimiz etkinliklerde çekilecek olan "Sultani Piyango" biletlerimizi de Pilav'da temin edebilirsiniz.

"Sultani Dergi" mizin yenilenmiş halini de bu pilavda sizlerin beğenisine sunuyoruz. Çok kısa sürede toplanan 40 kişilik Sultani Dergi ekibinin tüm üyelerine, gösterdikleri özveri ve katkılarından dolayı sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Şubat-Haziran-Ekim olmak üzere düzenli olarak yılda üç kere çıkmasını planladığımız dergimizin, hepimizin katkıları ile çok daha gelişeceğine ve daha çok kişiye ulaşacağına inanıyor, desteklerinizi bekliyoruz.

Sizler ile daha iyi iletişim kurmak ve sizlere hızlı haber iletebilmemiz adına, dernek bilgilerinizi güncellenizi ve bizleri sosyal medya hesaplarımızdan takip etmenizi rica ediyorum. Bir sonraki sayımızda buluşana kadar, cemiyete gelin, iletişimde kalın, hoşça kalın...

Sevgi ve Saygılarımla

Fidel BERBER (123)

Galatasaraylılar Derneği yeni başkan, yönetim kurulu ve alt kurul üyeleri mazbatalarını alarak göreve başladı.

16 Mart 2019 tarihinde Galatasaray Lisesi'nde yapılan Olağan Seçimli Genel Kurul neticesinde 682 oy ile Başkan seçilen Sayın Fidel Berber ve bağlı kurulları, Genel Kurul Divan Başkanı Aykutaalp Derkan tarafından, Galatasaray Lisesi Abdurrahman Şeref Efendi Salonu'nda, düzenlenen mazbata töreniyle görevlerine resmi olarak başladılar.

Galatasaraylılar Derneği'nin Doğal Yönetim Kurulu üyesi Galatasaray Lisesi Müdürü Prof. Dr. Gülçin Büyükoğuzkan Feyzioğlu'nun katılımıyla gerçekleşen ilk toplantıda, Başkanvekilliğine Tuba Toprak Tunçel, Genel Sekreterliğine Eray Yazgan, Muhasip Üyeliğe Ufuk Evgin, Veznedarlığa Haluk Camcı oy birliğiyle seçilmişlerdir.

"500 yılı aşkın tarihiyle, nitelikli, köklü bir eğitim ve öğretim kurumu olarak bugüne kadar yetiştirdiği ve alanlarında öncülük yapmış kişilere sahip olan Galatasaray camiasının bu misyonunu devam ettireceğine olan inancım tamdır." diyen Fidel Berber

"en önemli gücümüz olan kaliteli insan kaynağına öncelik kazandırmak, iletişim kanallarını arttırıp geliştirmek, başta Galatasaray Lisesi olmak üzere tüm kurumlarının ve üyelerin gelişimine ve ihtiyaçlarına destek olmak en büyük isteğimizdir." diyerek konuşmasına devam etti.

"Lisemizin ve mezunlarımızın daima yanında olmak ve bunu kuvvetli bir şekilde hissettirmek, geleneklerimizi korumak ve gelecek kuşaklara aktarmak, bu anlayış ile topluluğumuza ve ülkemize fayda sağlamak temel hedeflerim olacaktır." diye devam eden Fidel Berber "Amacımız, sınırsız Galatasaray'ı gerçekleştirmek ve somut projelerimizle, Mektepli kardeşlerimiz ile mezunlarımızın her zaman yanı başında olup dünyanın neresinde olursa olsun tüm Galatasaraylılara ulaşım Cemiyeti genişletmek ve camiamızı bütünleştirmektir. Nihai hedefimiz, bizden önceki tüm yönetimler ve kuşaklar gibi Galatasaraylılık değerlerini geleceğe taşımaktır." ifadesini kullandı.

Fidel Berber Galatasaraylılar Derneği vizyonunu gerçekleştirmek için belirlediği temel ilkeleri şöyle özetledi:

- 1- Dayanışma,
- 2- Bütünleşme,
- 3- Gelişme.

Seçimler öncesinde oluşturulmuş ve çalışmalara başlamış olan komiteler ve görevleri de şu şekilde organize edilmiş bulunmaktadır.

ORGANİZASYON KOMİTESİ:

Pilav, Balo, Mezuniyet Yemeği ve Özel Gün kutlamaları başta olmak üzere, tüm komitelerin projelerinde yer alan her türlü organizasyonun yürütülmesini sağlar.

SOSYAL SORUMLULUK KOMİTESİ:

Galatasaray değerleri çerçevesinde, ülke genelinde topluma katkı sunma amacı ile, sosyal sorumluluk projelerinin düzenlenmesinde görev alır. Lisede okuyan kardeşlerimizin de erken yaşta dernekte faaliyette bulunabileceği bir yapı teşkil eder.

SPOR KOMİTESİ:

Sporla ilgilenen Galatasaray Lisesi öğrencilerinin ihtiyaçlarının karşılanmasına ve mezunların sportif organizasyonlarına destek olur. Kulüp ile ilişkilerde ve/veya ortak yapılacak her türlü organizasyonda görev alır. Sporcu bursu projesinin altyapı

çalışmalarını yürütür. Sultani Turnuva'yı geliştirmek için proje üretir.

KÜLTÜR SANAT KOMİTESİ: Yurtiçi ve yurtdışı kültür gezilerinin düzenlenmesinde, öğrencilerimiz ve dernek üyelerimizle organizasyonlarda bulunulması ve projelere destek olunması, sanat ve kültür alanında söyleşilerin ve etkinliklerin organize edilmesinde görev alır.

BİLİŞİM VE SOSYAL MEDYA KOMİTESİ: "Dijital Arşiv", "Dernek Aplikasyonu" gibi projeler başta olmak üzere, iletişimi ve katılımı daha etkin hale getirmek için, derneğin aktivite, program ve hizmetlerinin multimedya ortamında tek bir çatı altında yapılmasında görev alır.

EĞİTİM KOMİTESİ: Başta Galatasaray Lisesi olmak üzere Galatasaray Eğitim Kurumları'nın ihtiyaçlarının karşılanmasına, eğitim ve öğretim sorunlarının çözülmesine destek olabilecek projeler hazırlar. "Yurtiçi ve Yurtdışı Eğitim" günleri organize ederek, öğrencilerin eğitim hayatlarını planlamalarına destek olur.

KARİYER KOMİTESİ: Kaliteli insan kaynağını harekete geçirecek projeler hazırlar. "Tanıdık var mı?" sorusunun yanıtını üstlenerek, bu sayede başta öğrenciler olmak üzere, mezunları ile mesleki konularda bilgilerin ve tecrübelerin paylaşıldığı "Açık Mikrofon" günlerinin organize edilmesinde, "Staj Havuzu" ile "İş Havuzu" projelerinin hayata geçirilmesinde görev alır.

Galatasaraylılar Derneği yeni başkan, yönetim ve alt kurul üyelerini tanıyalım.

Fidel Berber

Tuba Toprak Tunçel
Eray Yazgan
Ufuk Evgin
Haluk Camcı
Haluk Levent
Gürkan Eliçin
Merve Gürkaynak
İlkan Koyuncu
Pınar Altuğ Tüfekçioğlu
İhsan Mannaslar
Ecem Tezel Aldanmaz
Özkan Özdoğan
Hakkı Taylan Türkkan

DENETLEME KURULU

Deniz Gün Enön
Erdoğan Çetinçelik
Eray Yanbol
Aliyar Dengiz
Erdal Katmer
Faruk Emre Kocuk

Başkan

Başkan Vekili
Genel Sekreter
Muhasip Üye
Veznedar Üye

Asil

Asil

Asil

Asil

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

Yedek

SİCİL KURULU

Ekmel Ünlüsan *Asil*
Selim Yavuz *Asil*
Işıl Yılmaz Tuncer *Asil*
Ali Hazar Mutlu *Yedek*
Efe Tokdemir *Yedek*
Burcu Yolasiğmaz *Yedek*

DİSİPLİN KURULU

Ümit Özdemir *Asil*
Yalçın Çakalır *Asil*
İlhan Tüzün *Asil*
Şükrü Ergün *Asil*
Asena Yılmazkaya *Asil*
Moşe Haleva *Yedek*
Lale Özkut *Yedek*
Atilla Demircioğlu *Yedek*
Banu Anıl *Yedek*
Mehmet Karlı *Yedek*

16 Mayıs 1919'un 100. Yıldönümü

Zeynep AYKAN 11B sınıfı öğrencisi

Bugün Kız Kulesi açıklarından ayrılan vapurun Samsun kıyılarına umut indirdiği, -Anadolu'dan başlayıp tüm dünyaya- yaşamanın nefes almaktan öte zincirleri kırmaya ve zincirlerin bıraktığı izleri asla unutmamaya dayandığını gösterdiği, insanları farklılaştırarak uzaklaştırmaktansa uzlaşmaya davet ettiği gün. Bir annenin kendi canından daha çok önemseydiği, daha çok üstüne düştüğü çocuğunu kaybetme duygusunu, koca bir millete can vermekle yenmeye çalıştığı gün. Bugün; tüm karanlıkların çökmesiyle aydınlığa özlem duyanların, özgürlük uğruna atan tek bir kalbi milyonlara ulaştıranların günü.

Sözlüğünde sevgi kelimesinin karşılığı olarak çocuğu gösteren bir babanın; medeniyetin yönünü ilim temelinde yükselmiş aydınlığa çeviren bir rehberin; ana kucağındaki ninniye toprağın derin nefesine değişmeyi göze alan bir oğlun; cehaletin kâhin, bilginin ileri görüşlü tanımını uygun bulacağı bir devlet adamının; alışlagelmişin dışında barış için savaşan bir başkomutanın; bahsi geçen ağacın yaprakları bile olsa özgürlüğü kısıtlamaya karşı çıkan bir doğaseverin; "Maksat bizim yaşamamız değil, milletin yaşamasıdır." diyebilen bir liderin ve sadece Türk'ün değil, tüm dünyanın örnek aldığı önderin, Mustafa Kemal'in doğum günü.

"Yıl 1919, Mayıs'ın on dokuzu" diye başlayan yolculuk, yüzyıllık bir destan artık. Bağımsızlığına ve haklarına toz koydurmayanlar var olduğu sürece de tarihin kalemi bu destanı daha yüzyıllarca işleyecek çünkü bu dünyaya elbette diğerlerini basamaktan ibaret olarak görenler gelecek.

Samsun. Mayıs, 1919. "Bizi öldürmek değil, diri diri mezara sokmak istiyorlar. Şimdi çukurun kenarındayız. Son bir cüret belki bizi kurtarabilir. Zaten geri dönmek imkânı da yoktur."

Amasya. Haziran, 1919. "Vatanın bütünlüğü, milletin bağımsızlığı tehlikededir. Milletin bağımsızlığını, yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır."

Erzurum. Temmuz, 1919. " Milli sınırlar içinde vatan bölünmez bir bütündür; parçalanamaz. Her türlü yabancı işgal ve müdahalesine karşı millet topyekûn kendisini savunacak ve direnecektir. Manda ve himaye kabul edilemez."

Sivas. Eylül, 1919. "Milli dava ancak böyle bir inanç, böyle bir irade ve azimle kazanılabilir. Yaşamayı ve muzaffer olması gereken naçiz şahıslarımız değil, milli kurtuluşu sağlayacak olan fikirlereyiz."

Ankara. Aralık, 1919. "Ben Ankara'yı coğrafya kitabından ziyade tarihten öğrendim ve cumhuriyet merkezi olarak öğrendim. "

İstanbul. Mayıs, 2019.

...

Dilediğiniz gibi doldurun üç noktayı, ben size içimi dökerken.

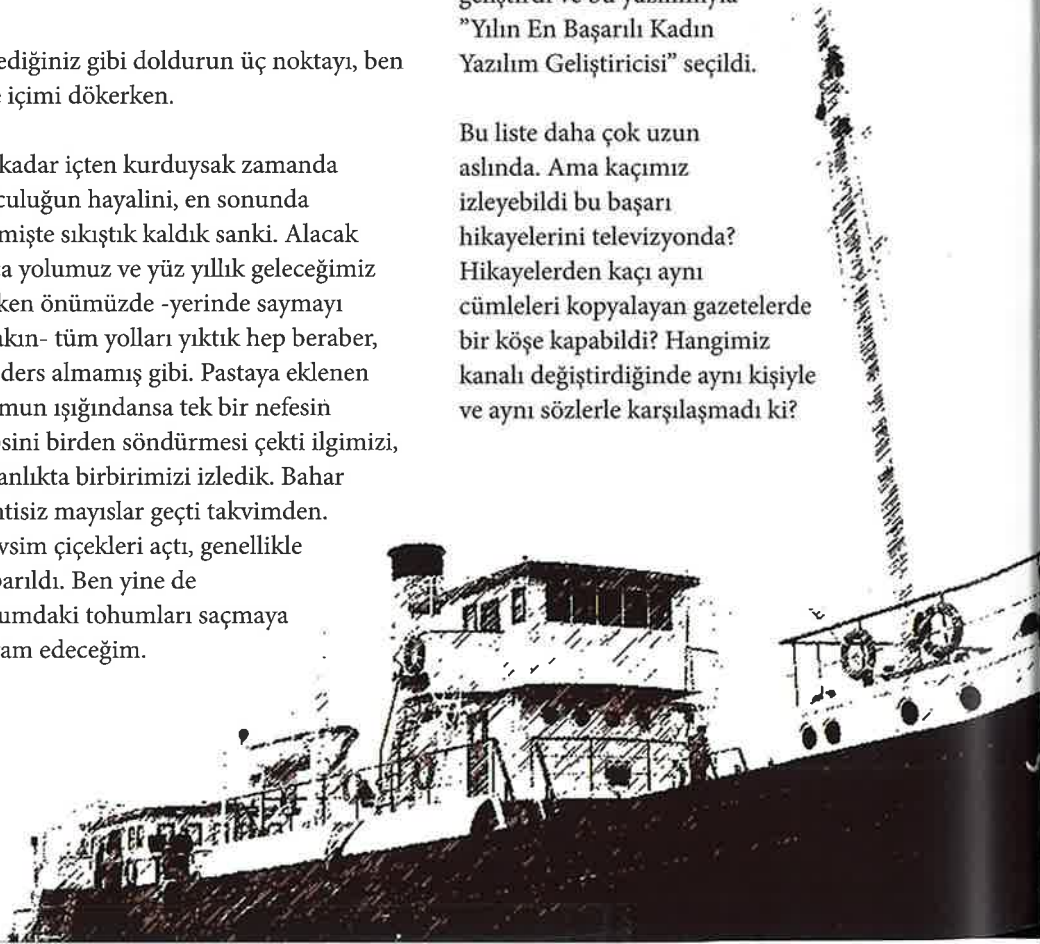
Ne kadar içten kurduysak zamanda yolculuğun hayalini, en sonunda geçmişte sıkıştık kaldık sanki. Alacak onca yolumuz ve yüz yıllık geleceğimiz varken önümüzde -yerinde saymayı bırakın- tüm yolları yıktık hep beraber, hiç ders almamış gibi. Pastaya eklenen mumun ışığındansa tek bir nefesin hepsini birden söndürmesi çaktı ilgimizi, karanlıkta birbirimizi izledik. Bahar esintisiz mayıslar geçti takvimden. Mevsim çiçekleri açtı, genellikle koparıldı. Ben yine de avcumdaki tohumları saçmaya devam edeceğim.

Örneğin Arya Nur GÜNEŞ, henüz 14 yaşında. 6 yaşındayken piyano çalmaya ve beste yapmaya başladı. Yaklaşık üç yıldır da çello çalıyor. Litvanya'da düzenlenen Genç Müzisyenler Uluslararası Müzik Yarışması'na katıldı ve 590 müzisyen arasından jüri özel mansiyon ödülüne layık görüldü. Hem de katıldığı ilk yarışma olmasına rağmen. Arya Nur'un bu başarısını daha önemli kılan durumsa kendisine 9 yaşındayken epilepsi teşhisi konması. Sevgi her zorluğu yener anlayışıyla sıkıntıların üstesinden geldiğini anlatıyor. Hayali, müziğiyle başkalarına ilham olmak.

Mizgin AY, 18 yaşında. Batman'a tarım işçisi olarak geldikten sonra Beypazarı'na yerleşen yedi çocuklu bir ailenin iki kızından biri. Atletizmle ilgileniyor. Mizgin, antrenmanlara gelmeyince antrenörü babasını arıyor ve aldığı cevap şu şekilde oluyor: "Kızım tarlada, gelemez!". Sonrasında babasının da ikna edilmesi ile Mizgin çalışmalarına başlıyor ve Dünya Yıldızlar Atletizm Şampiyonası'nda altın madalyayı alıyor.

Neval ÇAM, 16 yaşında bir lise öğrencisi. Engelliler için işaret dilini tercüme eden bir yazılım geliştirdi ve bu yazılımıyla "Yılın En Başarılı Kadın Yazılım Geliştiricisi" seçildi.

Bu liste daha çok uzun aslında. Ama kaçımız izleyebildi bu başarı hikayelerini televizyonda? Hikayelerden kaçını aynı cümleleri kopyalayan gazetelerde bir köşe kapabildi? Hangimiz kanalı değiştirdiğinde aynı kişiyle ve aynı sözlerle karşılaşmadı ki?

Bozulmuş galiba kumanda, ya da kesin televizyonda sıkıntı var. Kim tamir edecek peki?

Asım BEZİRCİ tarafından günümüz Türkçesiyle yeniden kaleme alınan Tevfik FİKRET'in "Ferda" şiiri bu soruyu cevaplar nitelikte:

"Yarımlar senin; senin bu devrim, bu yenilik..
Her şey senin değil mi zaten?.. Sen, ey gençlik,
Ey umudun güzel yüzü, işte karşında aynan:
Temiz ve bulutsuz, ağaran bir gök,
Titreyen kucağını açmış, bekliyor..
Koş, çabuk!
Ey hayatın gülerək doğan sabahı, işte herkesin
Gözleri sende; sen ki hayatın umudusun,
Alnında yeni bir yıldız, hayır, bir güneş.
Doğ ufuklara, önünde şu sıkıntılı geçmiş
Sönsün sonsuza değin.
Bir daha yaşanmasın o cehennem; senin
bugün"

Derin uykudan uyanma vakti geldi, bu milletin şimdi en çok gençliği duymaya ihtiyacı var. Mülkiye Marşı'nda geçen "Ey Vatan gözyaşların dinsic, yetiştik çünkü biz." dizesine tutunmaya ihtiyacı var. Tek düşmanı Yunan kabul edenlere de, "Ne kadar Türk kanı döküp içerseniz o kadar sevaba girmiş olacaksınız!" diyenlere de çizgimizi bozmadan göstermeliyiz asıl uğruna savaşılması gerekenleri. Nazım Hikmet'in Kuvayı Milliye Destanı'nda belirttiği "soysuzluğun başkenti"ni yıkıp gençliğin umudunu kuralmalıyız fikirlerde.

Ben Zeynep AYKAN olarak ATATÜRK'ün umidini hayatım boyunca boş çıkarmayacağıma söz veriyorum.

Galatasaraylılar Derneği 19 Mayıs 1919'un 100. Yılı Bildirisi

Bugün 19 Mayıs, Mustafa Kemal Atatürk'ün bize hediye ettiği Gençlik ve Spor Bayramı.

Galatasaraylılar, tarihin her döneminde Atatürk'ün gençlere duyduğu güvene layık, "zeki, çevik ve ahlaklı" sporcular olmuştur. Galatasaray Lisesi mezunları, 1908 yılından beri Cemiyet çatısı altında örgütlü olarak, yetiştikleri ocaktan aldıkları bu kültürü nesilden nesile aktarmaktadır. Bunun temelinde 1868'de laik eğitimle tanışmış olmak kadar, Cumhuriyet'in kuruluşundaki ideallerin özeti olan "Muasır medeniyetler seviyesine" erişmek de vardır.

Bugün Kurtuluş Savaşı'nın simgesel başlangıcı olan 19 Mayıs 1919 günü atılan tarihi adımın yüzüncü yılını kutluyoruz. Dedelerimiz bu savaşa "İstiklal Harbi" diyerek, bağımsızlığın değerini vurgulardı. Bizzat bu süreçte katılmış olan büyüklerimiz için ise 1919 - 1923 arası "Milli Mücadele" yıllarıydı; çünkü onlar, Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın önderliğinde sadece cephelerde değil, bugün sahip olduklarımızı bize sağlayabilmek için hayatın her alanında savaş verdiler.

Galatasaraylılık değerlerinin timsali Tevfik Fikret'ten aldığı ilhamla, bir ulusu uygarlık yolunda ilerlemeye iten Atatürk ve dava arkadaşlarını derin bir minnetle anarken büyük önderin bu günü kendi doğum günü olarak benimsediğini hatırlıyor ve O'nun 138. yaşını kutlamanın da coşkusunu yaşıyoruz.

Bir yandan da gurur duyuyoruz. Gururluyuz; çünkü bizlerle aynı kültür ocağından yetişmiş olan Ağabeylerimiz aynı Çanakkale'de olduğu gibi Milli Mücadele'nin de her aşamasında O'nun yanındaydı. Mustafa Kemal'i Samsun'a gönderen görev emrinin altında Cevat Çobanlı Ağabeyimizin imzası olduğu için; Anadolu direnişine destek vermek amacıyla kurulan Milli Kongre'yi Derneğimizin kurucusu Abdurrahman Şeref Ağabeyimiz başlattığı için; Misak-ı Milli'yi doğuran Sivas Kongresi'ne Bekir Sami Ağabeyimiz de katıldığı için; ilk TBMM'nin açılış

konuşmasını Mehmet Şerif Ağabeyimiz yaptığı için; cephelerle eşzamanlı yürütülen diplomasi savaşındaki kazanımlardaki Ağabeylerimizin payı için; Cumhuriyet kavramını dilimize katıp Cumhuriyet'i kuran 2. Meclis'i yine kurucumuz açtığı için; Lozan sürecinde onurlu bir barış peşinde koşan Ağabeylerimiz için; genç Cumhuriyet'in yeni bir devlet olarak tarih sahnesine çıkışında sayısız Ağabeyimizin oynadığı roller için...

Tüm bunlar için, Galatasaraylı olmanın haklı gururunu taşıyoruz. Galatasaray ve Galatasaraylılar geçmişte neyse, bugün de aynıdır. Bu yüzden Atatürk'ün bıraktığı değerler mirasını gelecek nesillere aktarma misyonunu daima sürdüreceğiz.

Galatasaraylılar
Derneği

CEMİYETTEN HABERLER

■ **22. Şampiyonluğunu ilan eden Galatasaray Spor Kulübü'nün yönetim kurulunu derneğimizde ağırladık.**

■ **Sınav Kaygısı Söyleşisi 29 Nisan 2019'da Cemiyet'te gerçekleşti.**

■ **Anneler gününde Cemiyet bahçesinde annelerimiz ile beraber kahvaltı yaptık.**

■ **Divan Başkanlığı Seçim Genel Kurulu yapıldı.**

Derneğimiz Divan Başkanlığı Seçim Genel Kurulu, 13 Nisan 2019'da Derneğimizin merkez lokalinde gerçekleşti. 259 divan üyemizin oy kullandığı seçim sonucunda, başkanlığa Bülent Tulun, başkan vekili görevine Ali Esat Tansev, raportör görevine ise Gülsay Şahinler Öneş seçildiler. Kendilerine görevlerinde başarılar dileriz.

■ **BİR ANI**

Asaf Savaş Akat, Özhan Canaydın, Ender Enön bir şamata gecesinde sınıf arkadaşımız sevgili Barış Manço'yu anmak için "Kızılıklar Oldu mu?" şarkısını söylüyorlar. Ender ve Asaf Savaş ayrıca Barış'ın ilk grubu Harmoniler'in kurucularındandırlar.

■ Yapay zeka risk mi, fırsat mı?

Sempozyum, Galatasaray Eğitim Vakfı'nın katkılarıyla 21-22 Mart 2019 tarihlerinde Mektebimizde düzenlendi. Kardeşlerimizin organize ettiği, sempozyumda, lisemiz, yapay zekâ kullanımı ile ilgili Türk, Fransız ve uluslararası uzmanların konferanslarına ev sahipliği yaptı. Son günlerin güncel konusu olmasıyla beraber, pek çok eğitim kurumu ve dünya çapındaki araştırmalar tarafından işlenen yapay zekâ; pek çok alanı (bilim ve teknoloji, felsefe, hukuk, ekonomi, sanat, politika, güvenlik vb.) etkileyen başka temel hususları da kapsamakta.

2 gün süren konferanslar süresine farklı alanlarda tanınmış uzman konuşmacılar, aynı sorunu (Yapay zeka risk mi, fırsat mı?) farklı ancak birbirini tamamlar nitelikte metodolojilerle, Galatasaray Lisesi'nin kendi bünyesinde teşvik etmek istediği disiplinler arası bir yaklaşımla işlediler. Konferanslar boyunca, izleyiciler, konuşmacılarla etkileşim içinde olarak soru sorabilme ve tartışmalara katılma fırsatını yakalayabildiler.

■ Yazar-Okur-Kitap buluşmaları.

Yazar & Kitap & Okur buluşmalarında ilk konuğumuz 20 Nisan 2019'da Çağnam Erkmen (114) ve 15 Mayıs'ta Uygur Şirin (122) oldular. 1982 İstanbul doğumlu Çağnam Erkmen Galatasaray Lisesi'nden sonra İTÜ'de okudu. Birçok firmada yöneticilik görevi yaptı. İlk öykü kitabı "Aniden ve Hepsi Birden" 2009'da, ikincisi "Yok" 2014'te yayımlandı. 2016 yılında yayınlanan "Öl" yazarın ilk romanıdır. Uygur Şirin, Galatasaray Lisesi'nden 1990 yılında mezun oldu. Sinema yazıları ve film eleştirileri Sinema, Antrakt ve Filmartı dergilerinde yayımlandı. Çeşitli reklam ajanslarında reklam yazarı olarak çalıştı. Yayımlanmış üç romanı ("Anne Tut Elimi", "Büyük Deniz Yükseliyor", "Karışık Kaset") ve bir nehir söyleşi kitabı ("Yusuf'un Rüyası") bulunmaktadır. "Karışık Kaset" ayrıca sinemaya da uyarlanmıştır. "Karışık Pizza", "Ses" ve "Annemin Yarısı" filmleri ile "Poyraz Karayel" ve "Vatanım Sensin" dizilerinin senaryolarına imza attı.

13. sınıfa geçen 151 devresinin mezuniyetlerini 7 Mayıs 2019'da Cemiyet'te kutladık.

23 Nisan'da çocuklarla çocuklar gibi şendik.

Derneğimizin Levent'teki lokalinde gerçekleşen etkinlikte sarı kırmızı balonlarla süslü ana salonunda üyelerimizin ve yakınlarının çocuklarına yönelik elişi, seramik, ve keçe atölyelerinin yanı sıra profesyonel makyöz tarafından yüz boyama, çizgi film atölyesi, oyun

ablası ile halat çekme, balondan oyuncak yapma gibi aktiviteler ve Ajda Ahu Giray (130) sunuculuğunda ve Elif Turhan'ın piyanosu eşliğinde rahmetli Barış Manço'nun "Adam Olacak Galatasaraylılar" yarışması düzenlendi. Festival havasında ve son derece keyifli geçen organizasyonun sonunda büyük-küçük tüm Galatasaraylılar 110 devresinden Zümrüt Atlamaz Moreau'dan aldıkları Polka dansı eğitimi ile doyuya eğlendiler.

Meslek Grup Buluşmaları

Meslek Grup Buluşmalarının ilkinde Tıp Sektörü 28 Nisan 2019 günü, ikinci etkinliğinde de Hukuk dünyasından Galatasaraylılar 5 Mayıs 2019 Pazar günü Derneğimizde düzenlenen kahvaltılarda bir araya geldiler.

Ata'mızı Samsun'a uğurladık.

Özgürlük ateşinin yakıldığı 16 Mayıs 1919'un 100. Yıldönümünde özel bir tekne ile Boğaz turu yaptık. Kabataş ve Üsküdar'dan tekneye binen üyelerimiz ile İzmir Marşı'nı birlikte söyleyerek önce Sarayburnu, sonrasında Çengelköy açıklarında diğer tekneleri bekleyerek Ata'mızı temsili olarak Samsun'a uğurladık. Teknemiz Sarıyer'e kadar seyir ettikten sonra tekrar Kabataş'a döndü.

Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı'nın 100. yıl dönümünde Melih Şabanoğlu (112) ve İzzeddin Çalışlar (115) ile söyleşi ve sanal gerçeklik teknolojisi ile farklı sporları eğlenceli şekilde deneyimleme imkanı bulduk.

Geçmişten Bugüne Dernek Lokalimiz

Serdar EDER (113)

Rahmetli Başkan Kayıhan Uraz yönetiminde derneğin satın alındığı zaman, Levent meydanı otobüs durağı ve Otobüs Migros park yeriydi. Çalıklı Sokak neredeyse araç trafiğine kapalıydı desek yeridir. İnşaat tadilatı için indirilen kum, çimento ve tuğlalar yolu kapatmasına karşın hiçbir şikâyetle konu olmamıştı. No.9'daki tekstil atölyesine haftada birkaç gün kumaş gelir, ürün çıkar sokağı başka kullanan da olmazdı. Tadilat/ inşaat başındaki Sehmi Seyrek ağabeyimiz en üst kata bir yatak atmış "şantiye"ye dönen binanın içinde yatıp kalkıyor idi. Kapı girişinin hemen solundaki TV odasını, ortasından arkaya açılan kapıyla bir bar, salona geçilirken ilk işletmeci Erdem Canuysal'ın muhasebe ofisi ve enine dikdörtgen salonu ise süs havuzlu bir bahçe izliyordu.

Bahçenin bir bölümü sundurma ile kapatılmış idi. Bu bölüm kısa bir sürede önünde yarım ay şeklinde camlarla önce balkona çevrilmiş, daha sonra da lokalin iki ayrı menülü restoran olarak

kullanımında "Saray" bölümü olarak hizmet edecek şekle dönüştürülmüştü. Üst kata çıkarken merdiven altında meşhur "ankesörlü telefon" vardı. Merdivenleri çıkar çıkmaz sağınızda WC'ler, karşınızda oyun salonu, sol yan ise oturma odası idi. En üst katımız ise Yönetim Kurulu odası olarak ayrılmıştı. İlk lokantaya ilavemizi planlarken, Kalamış tesisleri işletmecisi de olan müstecir ile çıkan problem sonucu, İrfan Aktar yönetimi en amatör işletme şekline döndü. O dönemin iki garsonu Nesimi ve Ali'yi müstecir yapıp, yiyecek ve içeceklerimizin parasını verip Levent'teki dükkânlardan temin eder haldeydik. Her biri rahmetli Yetkin Yörükoğlu, Ceyhan Alp ve İpet Altınay triosu; derneğin işletme finansmanını üstlenen demirbaşı olmuşlardı. İkinci bar, salona girişin hemen sağına "Galata" bölümüne yapıldı. Oyun salonu özellikle kış aylarında tur arası rehberler odası kıraathanesi gibi hizmet verirdi. Hayri Kozak yönetiminde havuzun üstü kapatılarak, bahçeye yazlık bar yapıldı. Bu dönem, Sinan Okyay'ın işletmesiyle

yeni mezunların ağırlıklı derneği kullanmaya başladığı en popüler ve kalabalık olduğu zamanlardı.

Duygun Yarsuvat yönetimi yine Sinan Okyay işletmesiyle, yazlık barın üzerini ve yanlarını kapatmış, sonradan hit olan sanatçıların ilk sahnesi haline gelen o günkü mekan, üye yakınları tarafından da ilgi görünce, "dışarıdan misafirler"e giriş ücreti uygulaması başlatılmıştı. Rahmetli Anıl Büyükeremli Başkan ile Ömer Bengiserp işletmeciliğe gelmiş, bahçenin üstü de Eren Talu ve Yüksel Dinçer'in projesi dâhilinde raylı sistem ile açılıp kapatılır hale getirilmişti. , Yönetim Kurulu odası aşağıya gelmiş, okuma odası sekreteryaya olmuş, oyun salonu üst kata çıkartılmıştı. Yine aynı dönemde, Yönetim Kurulu odası yanına, ilk barın olduğu bölüme 3 adet bilgisayar konularak, oyun odası aşağıya inmeye başlamıştı.

Cengiz Nayır döneminde ise, Yönetim Kurulu üyesi Melkan Gürsel Tabanlıoğlu geniş kapsamlı bir tadilata imza atmıştı. Bu dönemde işletme ihalesini kazanan Reha Keskin'in Pub tarzı örtüsüz masaları farklı bir konsept oluşturdu ve Dernek Lokalimiz özellikle UEFA ve Süper Kupasının alındığı sene olması nedeniyle de en kalabalık ikinci dönemini yaşadı.

Ahmet Yolalan yönetimi kar yüzünden çöken çatı panelini tadil etmek istemiş ve Mutlu Çilinciroğlu'nun üstün katkılarıyla çok meşakkatli bir tadilat süreci yaşanmıştı. 128 m²'lik alanımız, arada bir af ile 270 m²'lere çıkmış iken, bu son tadilat sonrası lokalimizin net kullanım alanı 800m²'ye ulaştı. Tadilat sonrası WC'ler aşağıya alınarak ikişer kabin ve üç pisuar kapasitesine çıkması özellikle maç günleri merdivende oluşan kuyrukları bitirmiş oldu.

Tadilatın üç ana ve önemli noktası vardı;

- Büyük ve ihtiyaca uygun bir mutfak ile daha önceleri sıkça su basması ile karşılaştığımız bulaşıkhanenin steril bir ortama kavuşturulması
- 9 ölçeğindeki bir depreme dayanıklı güvenilir bir yapı
- Daha çok Galatasaraylının faydalanabileceği büyüklükte bir mekan

3 Boyutlu Atatürk Sergisi

Ender ENÖN (94)

Ender Enön Galatasaray lise yıllarında başlayan ve fotoğrafçılığın tarihi kadar eski 3 boyutlu fotoğrafçılık merakını o zamanın imkanlarına göre kendi geliştirdiği cihazlarla gerçekleştirmiş ve piyasanın bu tekniğe iyice kapalı olması dolayısıyla yıllarca ara verdikten sonra dijital teknolojinin imkanlarıyla kendisinde yeniden başlama heyecanı duymuştur.

Yine kendi geliştirdiği sistemlerle 2007 yılında dijital 3D denemelerinin başarılı olması sonucu ilk sergisini İstanbul Fransız Kültür Merkezinde açmıştır. Yoğun ilgi üzerine 30 dan fazla projeksiyon sunumu ve sergilerle bu yolda devam etmiştir. Amacı, artık TV lerle evlerimize kadar giren bu az bilinen tekniği tanıtmak paylaşmak ve ileride muhtemelen gerekecek 3D foto çekimlerini şimdiden arşive koymaları için meraklılara ve herkese bir fırsat yaratmaktır.

Ender Enön Barış Manço'nun sınıf arkadaşı ve ilk gitaristlerinden olup lise çağlarında Harmoniler'i kurmuşlar daha sonra 10 yıl müzik beraberlikleri olmuştur. Şu anda da aktif müzik yaparak tamamı GS lise mezunları arkadaşları ile kurdukları GSL-Vista grubunda 10 yıldır konserler vermektedirler.

3 Boyutlu Atatürk Fotoğrafları sergisi 8 Haziran'a kadar Teşvikiye'de Galeri Işık'da gezilebilir.

Dernek tam bir iskelet ve şantiye alanı, brandalarla örtülü toz toprak içinde bir yanda iftar, bir yanda kaz ciğeri votka ile kendi işyerlerini derneğe taşıyan bir grubun sahip çıkması...

O güne kadar derneğe 3 adet şömineyi kendi elleriyle yapan Şevket Altuğ'un "bu şömineyi yıkanın..." notuna rağmen bu tadilatla şömine yıkılmıştı. Ve o neredeyse yeniden inşa edilen dernek lokali, dört defa mühürlenmesine rağmen, her defasında inşaata devam edilebilmişti. Sonuç olarak o dönemki Yönetim Kurulu, Boğaziçi İmar Yasası'na muhalefetten toplu olarak yargılanmış, hâkimin "kasten değil, kusren işlenmiş suç" kararıyla beş yıl içinde tekrarlanması halinde beş yıl mahkumiyet cezası ile dava karara bağlanmıştı. Bu arada emektar dernek müdürü Ethem Vural vefat etmiş, Etem Sönmezşık derneğe müdür olmuştu.

Reha Bilge başkanlığında binamız yıktırılmadan muhafaza etme çabası Can Binan ağabeyimizin katkılarıyla başarıya ulaşmıştı. Bu dönemin en akılda kalan trajikomik olayları, binayı birkaç defa yıkmaya gelen kepçelerin önüne siper olmamızdı. Haluk Ergelmiş'in işletmeciliği ile Candan Erçetin'in başkanlık dönemine girdik ve 100. Yılımızı

dernek lokalimizde çok çeşitli etkinliklerle kutladık. Kısa bir süre tekrar Reha Keskin'in işlettiği derneğimiz, ihale sürecini tamamlayarak Ali Ağaçkesen ile beraber Argun Erkaya'nın 1481'i iş başına geldi. Şu anki mevcut yapının ön kısmındaki üstü açılıp kapanan "fumoir" Türkiye'de uygulamaya giren sigara yasağına çare olmuş ve Volkan Karsan yönetimi bu sorunun üstesinden gelmişti.

Tevfik Bilge dönemi, aslında derneğin işletme, tadilat sorunları açısından en şanslı dönem olmuş; Yönetim Kurulunu uğraştırmamıştır.

Polat Bengiserp döneminde metruk bir yapı olan 5 numara komple kiralananak, bahçe kısmı mevcut binamıza eklendi. Sinan Ecer, Yusuf Şimşek ve Ertuğrul Çalاک işletmesiyle başlayan dönem, daha sonra Argun Erkaya'nın 1481'inin ihaleyi kazanmasıyla bugünkü konsepte ulaştı.

Aslında bugün, bu yazıyı sansürsüz yazabilme sebebim Polat Bengiserp yönetiminin olağanüstü genel kurulda üyelerimizden oy birliği ile aldığı yetkiyle, imar barışından faydalanmış olmasıdır. Böylelikle dernek lokalimiz alındığı günden bugüne dek EN ve TEK yasal halindedir.

Hekimlik, Etik ve Galatasaray Değerleri

Dr. M. İbrahim HIZALAN (96)

Uludağ Üniversitesi Emekli Öğretim Üyesi

Galatasaraylılar Derneği Meslek Grupları Buluşmaları "Tıp Sektörü" toplantısında 28.04.2019 tarihinde yapılan konuşma.

Sevgili Galatasaraylılar, Değerli Meslektaşlarım,

Hepinizi sevgi ve saygı ile selamlıyorum. Derneğimiz başkanlığını yeni devralan Fidel Kardeşimize ve çalışma arkadaşlarına başarı ve kolaylıklar diliyorum.

"GS çağırıldığında gelmek" kuralına uyup burada olduğunuz için sizlere teşekkür ediyorum. Tıp mensubu olarak biliyoruz ki hekimlik "zor bir zenaat". Konumuz insan sağlığı, insan hayatı; dayanağımız bilim ama bunların da zemini "Etik ve Deontoloji".

Tıp bilim midir? Sanat mıdır?

Tıbbın bir bilim mi, bir sanat mı olduğu asırlardır tartışılmıştır. Tıp tabii ki bir "bilim"dir. Deneysel yöntemlere, gerçekliğe ve şüpheciliğe dayalı; çeşitlilik, süreklilik, yenilik ve ayıklanma öğelerini içeren pozitif yöntemler toplamıdır. Tıp tabii ki bir "sanat"tır. Ustadan çırağa, babadan oğula, hocadan öğrencisine uygulamalar ve davranışlar yoluyla aktarılan bir sanattır. Eski bir Hint kitabı olan Schrutasamsita'da şöyle yazar: "Tıp iki kanatlı bir kuştur, bir kanadı bilim, bir kanadı sanat, biri eksik olursa uçamaz". Ben de şunu eklemek istiyorum: "gövdesi de etik ve deontoloji; o eksik olursa hiç yaşayamaz".

Bize göre hekimlik, tıp biliminin hekimlik sanatı yoluyla etik zeminde yorumlanmasıdır.

Galatasaray ve Hekimlik

Galatasaray'da "Meslek Grupları Buluşmaları"nın düzenleyicisi Prof. Dr. Murat Karaman Kardeşim, oluşacak katılımcıların olası en kıdemlisi olarak beni görmüş olduğundan zannederim, bir konuşma yapmamı istediğinde konum hemen belli oldu. O ki hekimiz "Hekimlik", o ki Galatasaraylıyız "Galatasaray Değerleri" ve her ikisinin ortak paydası "Etik". Bu konuda

rehberim de belli idi: "Galatasaray Temel Değerler Bildirisi". Biz buralarda boş boş otururken, tâ Fransa'daki ağabey ve kardeşlerimizin (*Amicale de Galatasaray*) oturup tartışarak oluşturdukları ve 2009'da da **Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulunda** gözden geçirilerek revize edilen, **Galatasaray Eğitim Vakfı** tarafından bastırılan ve artık hepimizi temsil eden kurumsallaştırılmış değerlerimiz bildirisi.

Yöntemim de belli oldu. Temel değerlerimizden yola çıkarak GSL ve Hekimlik konusunu yorumlamak. Bunu yaparken de "biz böyle olmayalım" değil de, "**bunlar zaten bizim değerlerimiz, bunlara daha sıkı sarılmamız ve çevremize de bunları aşılamamız**" demek.

Galatasaray Temel Değerler Bildirisi sıralamasına uygun olarak başlıyorum:

1- Etik/L'éthique

Doğru ile yanlış, haklı ile haksız, iyi ile kötüyü, adil ile olmayanı ayıran ve buna uygun davranmayı esas alan "ahlaki değerler bütünü"dür. Hiçbir yazılı metine dayanmaz, yasal mecburiyetlerin dışında kalır ama uyulması erdem olan değerler bütünüdür. Galatasaray'daki örneğimizle "Törellerimiz" (Ethos). Deontoloji de (deontos - logos) yükümlülükler bilimi anlamına gelir. Dolayısıyla, bizler Galatasaraylı olarak hekimliği "etik davranışlar içinde yerine getirilmesi gereken mesleki yükümlülükler" olarak görmekteyiz.

2- Dayanışma/La solidarité

Dayanışma içten gelen, gerektiği an kendiliğinden devreye giren, somut, mesleki ya da toplumsal, duygusal ve ahlaki bir reflekstir. Karşılıksızdır. Hangi kuşaktan olursa olsun dikkat ve özen gerektirir. Biz zaten Galatasaraylı Hekimler olarak dayanışmanın ne kadar önemli olduğunun bilinci içerisindeyiz.

3- Açık Fikirlilik/L'ouverture d'esprit

Bu başlık Galatasaraylılar için aydın insan olmak, ön yargılı olmamak; bilimsel, siyasal, dinsel bağnazlıktan uzak olmak;

hoşgörülü olmak; başkalarının özgürlüğüne saygılı olmak; onları dinleyip anlamaya çalışmak ama kendi özgürlüğümüz tehlikeye düştüğü zaman titizlenmek anlamına gelir.

4- Laiklik/La laïcité

Evrensel değerlerin ve Cumhuriyetimizin temel kavramlarından birisini oluşturan laiklik; farklılıklara ve inançlara ya da inançsızlıklara saygı; siyasal, bilimsel, dinsel bağnazlıktan uzak kalmak; ve bu özgürlüklerin hukuk aracılığı ile korunmasıdır. Laiklik altyapısı Galatasaray'da her türlü bağnazlıktan uzak durma becerisini kazandırmıştır.

5- Özveri/L'abnégation

Bu başlığa dayanışma, paylaşma ve fedakarlık anahtar kelimelerini de ekleyebiliriz. Özveri, kendinden veriştir; fedakarlık gerektiren paylaşma tarzıdır

- doğaldır, içgüdüsel, bir yaşam refleksidir
- zaman içinde kazanılabilir
- kuvvet, kudret, cesaret eylemdir; gösterişçilik değildir;
- ona sahip olana hudutsuz doyum verir
- karşımızdakinin gönlünü fetheder.

6- Misyon Yüklenme/"L'homme de mission" olmak

Aksinden yola çıkarsak sorumluluk almamak, Galatasaray'ın öğrettiği ve aşıladıklarını kendine saklamak, bu değerleri algılamamak demektir. GS'lı her zaman bir misyon insanıdır. Bulunduğu ortamlarda görev üstlenir ve sahip olduğu değerleri topluma ve insanlığa aktarır. Misyon yüklenmek, bir şeylere katlanmak yerine eyleme geçmek anlamına gelir. Biliyoruz ki: "Hepimiz herşeyden sorumluyuz".

7- Mizah Duygusu/Le sens de l'humour

Galatasaray'ın kazandırdığı en özel değerlerden birisi de doğallık, tevazu, gereksiz ciddiyetten kaçınmak, kendini fazla ciddiye almadan ciddi işler yapabilmek (kasmamak) ve kendi kendiyi alay edebilmek; kısaca mizahın yaşamımızda yer almasıdır diye düşünüyorum.

8- Büyüklere Saygı/Le respect des aînés

Toplumsal yaşamımızın en önemli sorunu üç adettir: SAYGI, SAYGI, SAYGI. Birey olarak herkesi ve herşeyi "sevmek" zorunda değiliz ama herkesi ve herşeyi "saymak" zorundayız. Saygı, sevgiden çok daha kapsamlı ve kapsayıcıdır. Galatasarayımız törelerindeki "abilik ve ablalık" kavramı bu saygının en özel göstergesidir.

Daha genel bakarsak, saygı her alanda gereklidir.

- Doğaya saygı
- Başkalarına ve topluma saygı
- Kendine saygı

Toplumumuzun en önemli eksiklerimizden birisi de "konuşana saygı"dır. Tabii, Galatasaraylı Hekimler olarak bizim en önemli üstünlüğümüz "hastamıza saygı". Biz Galatasaraylılar biliyoruz ki, nezaket ve saygı, insanın karşılık ödemeksizin sahip olabileceği en büyük servetlerden birisidir.

9- Küçükleri Kollama/La protection des cadets

İşte bir başka Galatasaray özelliği daha: gençleri eşitlerimiz gibi görmek, kişiliklerine saygı duymak, girişimlerini desteklemek, onlara cesaret ve gurur sunmak. Bu aslında biz büyükler için de bir kazanç. Bu davranışımızla bize de yenilikçilik, dinamizm ve heyecan olarak bir geri dönüş oluşmakta.

Galatasaraylılar ve Galatasaraylı Hekimler için esas olan; klasik bilgiler, töreler ve ilkeler ile çağdaş gelişmeleri dengeleyebilmek; geleneklerle çağdaşlığın uygun bir sentezini yapmak. Bunu da yapabildiğimize inanıyorum.

10- Kurumları Desteklemek/Le soutien aux institutions

Yani, toplumdan ve Galatasaray'dan aldıklarımızı geri verebilmek. Biz toplumun ve Galatasaray'ın bir bireyi olduğumuzu unutmuyoruz; öncelikle Galatasaray Kurum ve Kuruluşlarında; sonra sosyal, sanatsal, sportif kuruluşlarda, mesleki derneklere, sivil toplum kuruluşlarında, vakıflarda, ilgi gruplarında yer alıyoruz, zevk alıyoruz, görev alıyoruz; toplumsal görevler yükleniyoruz.

Sonuç olarak, biz Galatasaraylı Hekimler, davranışlarımızda dürüst, sözüne ve kendisine güvenilir, çevresinde saygınlık uyandırmış ve sahip olduğu Galatasaray değerlerini hem özel, hem de meslek yaşamında çevresindekilere aktarmakla görevli bireyleriz.

Ne mutlu bize.

Dr. M. İbrahim HIZALAN (96)

Bursa doğumlu. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 1971 mezunu. Uludağ Üniversitesi Kulak-Burun-Boğaz Anabilim Dalında Doçent (1982) ve Profesör (1998). Halen serbest hekim. Halen dokuz uluslararası ve altı ulusal bilimsel derginin yardımcı editörlüğünü, yayım kurulu üyeliğini ve bilimsel yazı hakemliğini yapmaktadır. Hobileri ve günlük meslek dışı uğraşları: Profesyonel Tercüman-Rehber Lisansı (1996), Hususi Pilot Lisansı (1987), Aletli Dalış Brövesi (1991), Belçika Krallığı Bursa Fahri Konsolosluğu (2012)

Lisemizin Sosyal Sorumluluk Projesi: “GalataSanat”

Orhan AYDIN (144)

2019 yılı itibarıyla 10 farklı Anadolu şehrine ulaşarak toplamda 17 kez gerçekleştirilen GalataSanat Sosyal Sorumluluk projesinin ortaya çıkış hikâyesini sizlerle paylaşmaya çalışacağım.

“Mektebe yararlı bir proje yapalım”

144 devresi olarak 11. sınıfta öğrenci kulüplerinin başına geçtiğimizde, dönemin Baş Müdür Yardımcısı Didem Tuna, Milli Eğitim Bakanlığında gelen talep doğrultusunda kulüplerimize sosyal sorumluluk projeleri kazandırılması konusunda çalışmalar yapmamızı istedi. Bunun üzerine kendi aramızda yaptığımız istişarelerde “Mektebe yararlı, büyük ve sürdürülebilir bir proje” yapma fikrinde mutabık kaldık ve bunun yöntemleri üzerine düşünmeye başladık. Birkaç kulübün bir araya gelerek ortak bir proje geliştirmesi seçenekler arasında ön plana çıkıyordu. Devam eden süreçte edebiyat, fotoğrafçılık, müzik, plastik sanatlar, tango ve tiyatro kulüpleri olarak sanat temalı ortak bir sosyal sorumluluk projesi geliştirebileceğimize kanaat getirerek Müzik Kulübü Başkanı sıra arkadaşım Yavuzhan’ın önerisiyle taslak projemizi “GalataSanat” olarak adlandırdık.

Projenin amaçları ve formatı da hızla ortaya çıktı. Proje en temel haliyle, belirlenecek bir Anadolu şehrindeki bir ilkokulun gönüllü 6’ncı, 7’nci ve 8’inci sınıf öğrencileriyle kulüplerimizin görev alanları çerçevesinde atölyeler gerçekleştirmek, bu atölyeler sonucunda ortaya çıkan performansları okulun diğer öğrencileri, öğretmenleri, öğrencilerin velileri ve yöre halkıyla

paylaşmak, kısacası katılımcıların hayatında bir sanat kıvılcımı yakmaktır.

Projenin amaçları ise proje raporunda yer aldığı üzere:

- Ülkemizin kültürel anlamdaki zenginliğinden yola çıkarak genç bireylerimizi sanatla tanıştırmak,
- Ülkemizin sayılı eğitim kurumlarından olan Lisemizi ilköğretim öğrencilerine tanıtmak ve onlarla Galatasaray kültürünü paylaşmak,
- Farklı kültürleri tanımak ve sanat aracılığıyla bu kültürleri ortak bir paydada buluşturmak,
- Ülkemiz gençlerine yeteneklerini fark ettirecek bir ortam hazırlamak, bu ortamdaki paylaşım sayesinde milletimizin ihtiyacı olan sanata meraklı, duyarlı ve nitelikli gençlerin yetiştirilmesine katkıda bulunmak,
- Ziyaret edeceğimiz okullara maddi ve manevi destekte bulunmaktır.

“Mümkün olan en uzağa gidelim”

Projenin ulaştırılacağı şehirlerin seçiminde belirlediğimiz kistas mümkün olan en uzak noktaya giderek daha sonraki senelerde daha yakın illere gidilebilmesinin önünü açmaktır. Bu bağlamda ilk projeyi Mardin ilinde, maliyet ve hazırlık anlamında çok büyük zorluklar yaratmayacağına da emin olduktan sonra da ikinci projeyi yol üzerindeki bir diğer il olan Nevşehir’de yapmaya karar verdik.

Bir otobüsün kapasitesi olan 45 kişiyi kontenjan olarak belirleyip her kulüpten 7 kişi ve 3 öğretmen olarak yolcu listemizi belirledik. Katılımcı öğrencileri seçerken projeyi daha sonraki senelerde

devam ettirecek olan çoğunluğun 9. ve 10. sınıflardan seçtik. Nitekim bu noktada %75’lik bir 145-146 katılım oranı yakalayarak projenin devamlılığına katkıda bulunduğumuzu düşünüyorum.

İmzalar Atıldı, Okullar Seçildi

Proje önerimiz başta dönemin Lise Müdürü Meral Mercan ve Baş Müdür Yardımcısı Didem Tuna olmak üzere idare tarafından da takdirle karşılanmış ve çalışmalara devam etmemiz istenmişti. Hazırladığımız proje raporunu beş proje koordinatörü (Fotoğrafçılık Kulübü Başkanı Simge Genç, Müzik Kulübü Başkanı Yavuzhan Yılcıoğlu, Plastik Sanatlar Kulübü Başkanı ve Edebiyat Kulübü Eşbaşkanı Hasan Burak Hamurişçi, Tango Kulübü Başkanı ve Edebiyat Kulübü Eşbaşkanı bendeniz ve Tiyatro Kulübü Başkanı Merve Duman) imzalayarak gerekli izinlerin alınması için öğrenci kulüpleri ve sanat etkinlikleri sorumlusu Çiğdem Büke’ye teslim ettik. Çiğdem Hoca’nın tüm süreçte idaredeki birincil muhatabımız olduğunu ve projenin gerçekleştirilmesinde idari açıdan yadsınamaz katkıda bulunduğunu da belirtmeliyim.

Ardından proje taslağının iletildiği Beyoğlu İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünden gelen yanıtta projenin oldukça beğenildiği, yapılmasının uygun olacağı ancak projenin İstanbul dışından önce Beyoğlu ilçesinde de gerçekleştirilmesinin arzu edildiği

belirtiliyordu. Bu talebin aslında bir açıdan yararlı olduğu da söylenebilir çünkü ilk defa gerçekleştirecek projeyi il dışında aşına olmadığımız şartlarda uygulamadan önce bildiğimiz bir çevrede uygulamak adeta bir prova niteliği gördü ve bize önemli tecrübe kazandırdı.

Proje koordinatörleri olarak İstanbul, Mardin ve Nevşehir'de aday okullar belirleyerek bu okullarla görüşmeler yaptık. Sonuç olarak Beyoğlu'nda Cezayirli Gazi Hasan Paşa ile Ahmet Emin, Nevşehir'de Haydar Çankaya ve Mardin'de Sakarya Aycan Çalteklin İlköğretim Okulları ilk defa gerçekleştirilecek GalataSanat'ın paydaşları olarak belirlendi. Bu okullarda projede yer alacak öğrenciler de anılan okullar tarafından belirlenen projeden sorumlu öğretmenlerin önerileri ve önerilen öğrencilere uyguladığımız ilgi alanı anketleri sonucunda belirlendi.

İlk GalataSanat: GalataSanat '11

Böylece, 2011 yılında düzenlediğimiz projenin ilki, yukarıda bahsettiğimiz gelişmeler ışığında Beyoğlu ve Nevşehir-Mardin olmak üzere iki etaptan oluştu. Projenin Beyoğlu ayağı, iki kardeş okulun dengeli bir şekilde kulüplere dağılmış toplamda yüz öğrencisiyle, 4-6 Nisan 2011 tarihleri arasında lisemizde düzenlenen üç günlük atölye çalışmaları ve öğrencilerin, velilerin ve öğretmenlerin katılımıyla Tevfik Fikret Salonu'nda gerçekleştirilen gösteriler ile başarılı bir şekilde tamamlandı.

Projenin ikinci ayağı ise 8-15 Mayıs 2011 tarihleri arasında Nevşehir ve Mardin'deki paydaş okullarımızda gerçekleştirilen atölye çalışmaları ve proje sonu gösteriler ile başarıyla uygulandı. Atölyelerde edebiyat kulübü ile öykü ve şiir incelemeleri ile yazı çalışmaları; fotoğrafçılık kulübü ile çeşitli fotoğraf teknikleri üzerine uygulamalı çalışmalar; müzik kulübü ile katılımcıların müzik yeteneklerini keşfetmeye ve geliştirmeye yönelik çalışmalar; plastik sanatlar kulübü ile

öğrencilerin yaratıcılıklarının ve yeteneklerinin farkına varmalarını sağlayan eğlenceli resim atölyeleri; tango kulübü ile tango tarihi, kültürü ve dersleri ve koreografi çalışmaları; tiyatro kulübü ile de tiyatro egzersizlerinin yanı sıra katılımcıların gösteride sahneleyecekleri tiyatro oyunu üzerine çalışmalar gerçekleştirdi.

Her üç günde de atölye çalışmalarını akşam düzenlenen gösteriler izledi. Buna ilaveten kardeş okullara, Lisemiz öğrencileri ve öğretmenlerinin katkılarıyla gönüllülük esasıyla toplanan çeşitli kitap, müzik CD'si, müzik aletleri, fotoğraf makinesi gibi maddi yardımlarda da bulunuldu.

Gerek Mardin gerek Nevşehir'de öğrencilerle yalnızca üç gün geçirmiş olmamıza rağmen yakaladığımız sinerji tarif edilemezdi. Projenin ilk günü el ele tutuşmaktan çekinen öğrencileri, üçüncü günün sonunda aileleri ve diğer arkadaşları önünde tango gösterisi sunma noktasına getiren de bu sinerjiydi. Ayrılık vakti geldiğinde gözyaşları içerisinde gitmememiz için haykıran, otobüsümüzü durdurmaya çalışan öğrenciler halen hatıramdadır.

Son söz

Şüphesiz ki GalataSanat, paydaş okullardaki öğrencilerin hayatlarında unutulmaz bir tecrübe, belki birçokları için de önemli bir dönüm noktası oldu. Örneğin, Mardin'de edebiyat

atölyelerimize katılmış bir grup öğrencinin, projeden yıllar sonra lisede çıkardıkları ve Yalım'dan ilham alan edebiyat dergisinin bir örneğini dokunaklı bir mektup ile bize ulaştırmaları, tarif edilemez bir mutluluk ve sevinç kaynağı oldu bizim için. Hayata geçirilmesinde görev alan bizler içinse GalataSanat, her hatırladığımızda gurur duyacağımız ve mümkün olan her fırsatta katkıda bulunmaktan çekinmeyeceğimiz bir proje olarak kalacaktır.

Bununla birlikte, Lisemizden 45 öğrenci ve katılımcı okullardan yüzlerce öğrencinin yer aldığı ve 30.000 TL'lik bütçeye sahip bu çapta bir projenin, okul idaresinin ve özellikle Galatasaray Eğitim Vakfı (GEV)'nin katkısı olmadan hayata geçirilmesi mümkün olamazdı. Keza, Beyoğlu, Nevşehir ve Mardin ayaklarında projenin uygulanmasında bizlere eşlik eden danışman öğretmenlerimiz Zekeriya Çakmak, Serap Süllü ve Hüsametdin Balta'ya da teşekkür ediyorum.

Son olarak, projenin onuncu yılı yaklaşırken GalataSanat'ın önümüzdeki dönemde daha iyi hale gelmesi ve daha geniş paydaşlara ulaşması için neler yapılabileceği konuşulmalı, tartışılmalıdır. Diğer taraftan bir "GalataBilim Sosyal Sorumluluk Projesi" fikrini de buradan paylaşıyor ve Mektepteki kardeşlerime çağrı yapıyorum.

Bir Galatasaraylı, Bir Hobi: Tamer TANER

Erdinç ÇETİNÇELİK (120)

Bir Galatasaraylı, Bir Hobi: Tamer TANER

Erdoğan ÇETİNÇELİK (120)

ERDİNÇ ÇETİNÇELİK — Tamer, ben senin Hindistanlı bir firmanın Türkiye temsilci olarak tekstil ticareti ile uğraştığını biliyorken senin Paris'teki bir serginin afişinde ismini ve çektiğin bir fotoğrafını gördüm. Bu noktaya nasıl geldiğini anlatır mısın?

TAMER TANER — Haklısın Erdoğan. Aslında profesyonel anlamda ticaret ile uğraştığım doğru. Bu noktaya nasıl geldiğimi sana şöyle açıklamaya çalışayım. Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji bölümünü bitirdim. 7 sene kadar pazar araştırmaları konusunda kariyer yaptıktan sonra 2001'den itibaren tekstil ithalatına başladım. Sonrasında soyduğum üretim işi tahminimden daha hızlı büyüdü. 2007 yılında o beni kendine çekti diyebilirim. Çünkü eğitim almaya ve

daha bilinçli pratik yapmaya karar verdim. Yola kiminle çıktığın en az yolculuk kadar önemlidir. Ben de doğru bir başlangıç yapıp, fotoğrafçılıktan beni soğutmayacak bana göre en doğru kişiden ders almam gerektiğine karar verdim. Hem Galatasaray camiasına hem de fotoğrafçılık sanatına katkıları yadsınamayacak olan Niko Guido ağabeyimin sunduğu eğitimlere katıldım. Haklı çıkmıştım, ilk günden itibaren Niko ağabey bana fotoğrafı daha da çok sevdirdi. Belki de başka bir öğretmen ile bu sanata olan düşkünlüğüm hobi boyutuna bile taşınamayacaktı.

EÇ — Fotoğraf şimdiye kadar senin için asla iş olmadı galiba.

TT — Fotoğraf sanatı ile profesyonel olarak uğraşmayı hiç düşünmedim. Zaten çok uzun zamandır değil sadece 5 senedir hobi olarak ilgileniyorum ve çok

keyif alıyorum. Henüz mesleğim haline gelmedi.

EÇ — Fotoğrafçılık sıradan bir hobiden sergi açacak kadar ileri bir noktaya nasıl geldi? Senin için sıçrama tahtası neydi?

TT — Kesinlikle Macaristan ile birlikte gerçekleştirdiğimiz "2 ülke 1 fotoğrafçı" projesi diyebilirim. Bu proje için yaklaşık 3 sene çalıştım. Macaristan ve Türkiye'den 7-8'er fotoğrafçıdan oluşan 15 kişilik bir ekip kurduk. Bu ekip her defasında bir şehirde buluşup, aynı bir maraton gibi belirli bir süre içinde buldukları şehri sokak sokak gezip fotoğraf çekti. Bu maratona Budapeşte, İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerde yaptık. Moda fotoğrafçılığından farklı olarak sokak fotoğrafçılığında ışığı, ortamı, dekoru, mankeni ayarlayamayız. Örneğin Galata Köprüsü'nde tripodunu kurup günlerce bekleyip istediğin Ayasofya fotoğrafını çekebilirsin. Ama sokakta her şey son derece hızlı değişir. Bakışlar, duruşlar, ışığın açısı ve yoğunluğu... Şans faktörü böylesi projelerde daha da fazla önem kazandığından ve zamanla yarıştığımızdan bizim için zorlayıcı bir çalışma oldu.

EÇ — Ekiplerin farklı iki milliyetten ve kültürden olmaları sonuçları muhakkak çok etkilemiştir.

TT — Aynen öyle oldu. Macarlar bizim görmediğimiz veya görmekten vazgeçtiğimiz detayları görüp fotoğrafladılar. Bazen aynı şeyi çektiğimizde bile çok farklı bakış açılarımızın olduğunu fark ettik. 15 fotoğrafçı aynı şehirde 15 ayrı tarz fotoğraf çekti. Bizim için son derece normal olan görüntüler onlar için son derece enteresan ve alışılmadık dışındaydı. Benim için de Budapeşte'de kentin kimliği haline gelmiş sarı tramvay ve bisiklete binen insanlar çok ilgi çekici iken onlar için neredeyse artık görülmeyen, alışlageldik bir tabloydu. Sonrasında Türkiye ve Macaristan'da

birçok sergi düzenlendi ve bir fotoğraf kitabı ortaya çıktı. Bu proje iki toplumu kaynaştıran ve kalıcı eserler kazandıran önemli bir proje oldu. Ben son bir senemi çıkardığımız sergi kitabının küratörlüğünü yaparak geçirdim.

EÇ — Fotoğraf çekerken sen neleri öğrendin?

TT — Kendim olabilmeyi, bir tarzımın olduğunu ve uzun süre aynı yerde kaldığımda bulunduğum yerin ayrıntılarına inebilmeyi öğrendim. Geçenlerde 5 günlüğüne Mardin'e gittim. Bir daha gidersem daha iyi fotoğraflar çekebileceğimden eminim. Çünkü artık keşif aşamasını geçtim ve kendi tarzımı kullanıp ortama adapte olarak o şehrin insanlarıyla daha da bütünleşebileceğimi biliyorum. Ben tarz olarak yüzleri, bakışları, duruşları, yerel insanların hayatlarını ve anı yakalamayı seviyorum.

EÇ — Seninle bir araya gelerek bu röportajı yapma vesilesini borçlu olduğumuz Paris'teki sergine

gelirsek... Bu proje nasıl ortaya çıktı?

TT — Tamamen spontane bir şekilde Salon International d'Art Contemporain'e bir talep göndererek fotoğraflarımın sergilenmesini istedim. Kendileri bana olumlu dönüş yaptılar. Bu sergi 25 ve 26 Mayıs 2019'da Paris'te Carrousel du Louvre'da gerçekleşecek. 70 bine yakın ziyaretçinin beklendiği çok önemli bir sergi. Resim, Heykel, Sokak sanatı, nümerik sanat ve fotoğraf bölümleri bulunuyor. Türkiye'nin Fransa'daki Büyükelçiliği'nin de katkılarının ve desteklerinin olduğunu, Türkiye'den diğer alanlarda sanatçıların da katılacağını öğrendiğimde ben de gruba dâhil olmayı düşündüm. Serginin afişinde benim bir fotoğrafımın kullanılmış olması da beni çok gururlandırdı.

EÇ — Evet o fotoğraf benim de dikkatimi çok çekti. İnsanlar senin gördüğünü görebiliyor mu? O fotoğrafta insanlar neyi görmeli? Sen neyi gördün?

TT — Öncelikle afişte o fotoğrafın

kullanılacağını hiç tahmin etmemiştim. Akşam geç bir saate, karlı ve soğuk bir havada, alaca karanlıkta bir kişinin köpeğiyle yokuş yukarı çıkarken çektiğim ve kamerayla oynadığım çok basit bir fotoğraf. Kişinin tam olarak kim olduğu belli olmuyor. Hatta köpeği sanki gölgesi gibi, tam net değil. Kadrajdan neredeyse çıkmak üzereler. Yalnızlık, tek başınalık ve düşünceleri içinde yürüyüşe çıkmış bir kişinin enstantanesi. Ben egzistansiyalizmi, yalnızlığı, insanların fotoğraftaki enerji bütününe seviyorum. Ben fotoğraftan çok fotoğrafı çekerken geçirilen vakitten çok keyif alıyorum. Konsantrasyon gerekiyor. Günlük stresten uzaklaşmama yardımcı oluyor. Sanatçı fotoğrafında bir bakış açısını, karakter özelliklerini, geçmişinde biriktirdiği anılarını hatta okul yıllarındaki eğitimini bile kadraja yansıtıyor. Ben baktığımdan çok gördüğümü çekiyorum. Fotoğrafa bakan insanlar da o resmi geçmişleri ve düşüncelerinden yola çıkarak değerlendiriyor ve öyle algılıyorlar. Kafalarında bir hikâye oluşturabilişler, kendilerinden bir şeyler katabilsinler,

öncesini ve sonrasını hayal edebilsinler istiyorum..

EÇ — Fotoğrafların satılması mümkün mü?

TT — Evet, satılma şansları var. Bence de satılacak ama henüz hiçbirine fiyat biçmedim.

EÇ — Galatasaray ve Fotoğraf sanatını bir araya getirmenin yollarını arıyorsunuzun?

TT — Öncelikle Sultani dergi için Türk Sinemasının değerli ismi Duygu Sağıroğlu ağabeyim ile yapılacak röportajı fotoğraflayacağım için şimdiden çok heyecanlıyım. Muhakkak kendisinden çok şey öğreneceğim.

Ben aynı zamanda tüm fotoğraflarımı insan odaklı çektiğimden Galatasaray Lisesinin binasını değil de öğrencilerini çekmek istiyorum. Aklımdaki projede lisemizden mezun olmuş değerli abla ve ağabeylerimizin lise yıllarındaki sınıflarında, sıralarında muhabbet derken, belki de onlar için ok önemli bir kuytulukta, özel bir köşede, bir koridorda, yemekhanede, parmaklıkların önünde fotoğraflarını çekmek var.

EÇ — Senin için öyle özel bir yer var mı pekiyi?

TT — Benim için daha çok spor yaptığım yerler, basket sahaları ve arka bahçedeki basket potalarının

bulunduğu yer diyebilirim.

EÇ — Ağladığın bir yer?

TT — Benim Galatasaray Lisesi'nde üzüldüğüm, ağladığım bir yer aklıma gelmiyor. Lise hayatımı arkadaşlarımla birlikte attığımız kahkahalarla geçirdik diyebilirim. En keyifli senelerim 9, 10 ve 11inci sınıflardı. Boğaziçi'ne başladığımda "nereye geldim ben böyle?" dediğimi ve lisemi çok özlediğimi hatırlıyorum.

EÇ — Tamer sana hem fotoğrafçılık hobinde hem de tekstil üreticiliği işinde başarılar dilerim.

TT — Çok teşekkür ederim.

Yarın Sümerbank'a Gideceğiz.

Fatih ÖZCAN (123)

"Yarın Sümerbank'a gidecekmışiz!"

"Neden?"

"Parasız yatılılara devlet tarafından tanınan giyim kuşam hakkı varmış. Sümerbank'ta değerlendirecekmışiz."

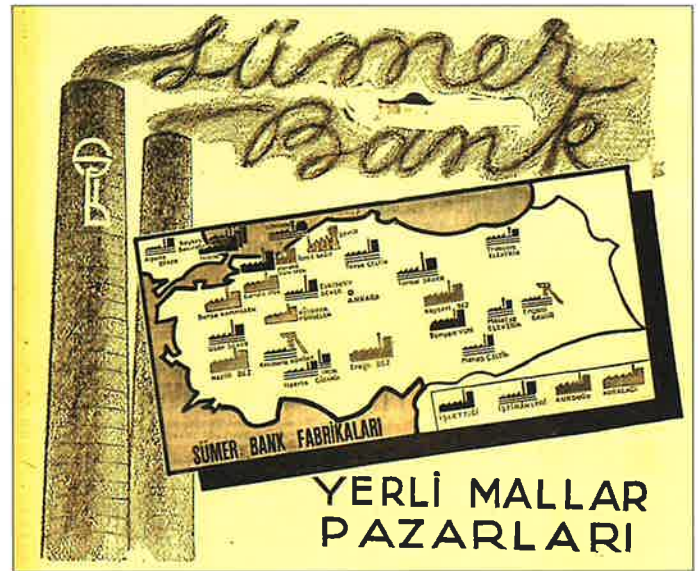
"Nasıl olacak o?"

"Ya işte ne bileyim! Sirkeci'de Sümerbank'ın büyük bir mağazası varmış. Oradan kendimize ne lazım ise alabilecekmışiz."

Nasıl olacaktı acaba? Yaşlarımız henüz on üç bilemedin on dört... Birçoğumuz Eminönü neresidir Sirkeci nereye düşer bilmiyoruz bile. Bir de oralarda Sümerbank merkez mağazasını arayıp bulacağız. Üstelik ben de dahil bir çoğumuzun alışveriş deneyimi o güne kadar bakkaldan ekmek ve gazete almaktan ibaretti. Kasaptan ikiyüzelli gram kıyma almaya giderken bile annem sıkı sıkı bir sürü tembihte bulunurdu. Şimdi her birimize tanınan istihkakı değerlendirmeyi bakalım nasıl başaracaktık? Kendi başımıza kılık kıyafet almaya gitmek oldukça devrimsel olacaktı açıkçası. Okul ve bayramlık kıyafetler alınırken dikkate alınan en önemli husus; moda uygunluktan ziyade bir iki beden büyük kalıp tedarik edip bir sonraki yılın masrafından kaçınmaktı. Bu nedenle ben dahil kimbilir kaç kuşak hayatının onlu yaşlarını şarlo gibi geçirmişti acaba?

Biz parasız yatılıydık. Diğerlerimiz ise paralı... Hepimizin ortak yanı memleketin bu köklü eğitim kurumunda imtihan kazanarak okumaya hak kazanmış olmamızdı. Falanın çocuğu, filanın yeğeni olduğumuz için değil bu ilim yuvasında okuma hakkını kazandığımız için seçilmiş ve memleketin farklı yerlerinden bir araya gelmiştik. Kimimiz gündüzlü, kimimiz yatılı, kimimiz de benim gibi parasız yatılıydı...

Parasız yatılı olarak tek farkımız; fazladan bir imtihana daha girip devlet parasız yatılı bursu kazanmış olmamızdı. Mektepte okumak parasızdı. Yatılı olmayı tercih edenler pansiyon ve yemek parası öderlerdi. Bizim giderlerimizi ise devlet karşılardı. Devlet burs verdiği öğrencilere ayrıca her yıl Sümerbank istihkakı, kırtasiye malzemesi ve cep harçlığı tedarik ederdi. Devlet baba; yatılı olarak okumamızı sağladığı gibi, giyeceğimizi elbiseden, kurşun kalemimize ve cep harçlığımıza kadar bizi düşünürdü. Belirli aralıklarla okul muhasebesine devletçe gönderilen mütevacı harçlıklarımızı cebimize indirdiğimizde evden aldığı harçlıkları çoktan tüketmiş olan diğer arkadaşlara

tost bile ısmarlardık. Sosyal ve ekonomik durumu ne olursa olsun; yatılılık, öğrenciler arasında statü ayrımı olmaksızın aynı imkanlar ile hayata hazırlanmak anlamına gelirdi. Biz tüm yatılıların belki de en ortak yönü daha hafta ortasında suyunu çeken harçlıklarımızdı. Arada beklenmedik bir zamanda piyango gibi gelen bu harçlık bizim kadar, tost ısmarladığımız arkadaşları sevindiriyordu tabi ki...

Ertesi gün son dersin bitiş ziliyle gündüzlülerin arasına karışıp mektepten çıktık. Hafta ortasında özel izinli olarak dışarı çıkabilmek diğer yatılı arkadaşları biraz kıskandırmıştı tabi ki.

İstiklal caddesinin henüz trafiğe kapatılmamış zamanlarıydı. Okulun dışına çıktığımızda Sirkeci'ye nasıl gideceğimizi dahi pek bilmiyorduk. Şehir içi seyahatleri konusunda içimizdeki en deneyimli olan arkadaşımızın rehberliğinde bir belediye otobüsüne binerek evvela Eminönü'ne gittik. Sora sora Sümerbank merkez binası ve alt katındaki büyük mağazayı bulduk. Çocuk gözlerim için burası gerçekten büyüktü. Şimdiki AVM'ler ile kıyaslırsak ancak bir AVM dükkkanı kadardı belki de. Tek bildiğim o gün kapısından girdiğim bu alışveriş merkezi kadar büyük bir yere hiç gitmemiştim.

1920'lerin genç Türkiye Cumhuriyeti; iktisadi kalkınması için gerekli yatırımları gerçekleştirecek müteşebbislere sahip olamadığından birçok sektörde girişimleri devlet eli ile üstlenmek zorunda kalmıştı. O an kapısından içeri girdiğimiz müessese de bu girişimlerin sonucu ortaya çıkmış milli bir marka idi. 1980'li yıllarda giyim, kuşam dahil birçok ihtiyacı karşılayan bu girişim diğer benzerleri gibi 90'lı yıllara doğru burun kıvrılan ve ekonominin sırtında yük olarak görülen bir duruma gelecekti. Ortada bir gerçek vardı ki 1985 yılında kapısından içeri girdiğim bu yer, benim için örneği yabancı mecmua ve filmlerde gördüğüm tarzda bir yer gibiydi. Ne mahallemizdeki manifaturacıya ne kumaşçıya ne ayakkabıcı dükkanına benziyordu. Kocaman bir yerdi.

bugünkü gibi şehrin muhtelif alanlarına dağılmamış; ticaret ve iş hayatının kalbi Sirkeci, Eminönü ve Karaköy semtlerinde atmaktaydı adeta. Vapur iskelelerinin, otobüs duraklarının kalabalıkları bugünkünden bile fazlaydı belki de. Sabahları adeta suya batarcasına insan taşıyan vapurlar bu saatlerde aynı şekilde gidiş yönünde suya batarak şehrin karşı yakasına doğru uzaklaşıyorlardı. Otobüs duraklarında henüz gelmemiş olan otobüslerin kuyrukları uzamıştı. Sonbahar bitiyor, kış yaklaşıyordu. Akşam çökmüş, ortalık kararmıştı. Şehrin ve binaların ışıkları şimdilerdeki gibi karanlığa meydan okuyan ve gündüzden rol çalan güçte değildi. Şehrin ışıkları geceye sadece renk katabiliyordu. İşte o ışıklar içinde Galata kulesinin sağ taraflarında, tepede; mektebimiz, yuvamız vardı. Dışına çıkmak için can attığımız yere artık dönmek için acele ediyorduk. Akşam yemeğine yetişirsek iyi olacaktı. Eminönü taraflarından usulca esen rüzgar, denizin ve kalabalığın içine sinmiş binbir kokudan oluşan İstanbul havasını yüzümüze vuruyordu.

“Yürüyelim!” dedim arkadaşlara.

“Nasıl yürürüz okula kadar? Elimiz kolumuz bu kadar yüklüyken...”

“Yürürüz! Köprüyü geçtik mi

Karaköy’den tünele biner, indikten sonra da okula yürürüz. Otobüslerin kalabalığını görmüyor musun? Bu kalabalık içinde elinizdeki paketler ile

Mağaza oldukça kalabalıktı. Birbirinden farklı ürün reyonları arasında koşuranların kalabalığı karşısında çocuk halimiz ile biraz ürkektik.

Ne yapacağımızı, kime **“biz geldik, şimdi ne yapacağız?”** diye soracağımızı bilmez vaziyetteydik. Bizimle birlikte okuldan çıkıp farklı yoldan farklı zamanlarda mağazayı bulan diğer parasız yatılı arkadaşlar ile de birleşince epey sayımız artmıştı. İçimizde daha girişken olanlar görevlilerden süreç ve prosedürler hakkında bilgi alarak reyonlar arasında dolaşıp beğendikleri kılık kıyafetleri denemeye başlamışlardı. Birbirimizden güç alarak çekingenliğimizi üstümüzden attık. Mağazanın farklı reyonları ve katları arasında hızla dolaşan, dolaşırken de ilk andaki tedirginlikleri terk edip şakalaşan, yüksek sesle konuşan onlu yaşların başlarındaki bu gençlere mağazada bulunanların bazıları kafalarını sağa sola sallayıp **“ya sabır!”** çekerken, bazıları da sempati ile gülümsüyordu.

Çoğumuzun ve belki de hepimizin ortak yönü tek başına alışveriş yapma deneyimini ilk kez yaşıyor olmamızdı ve başlangıçta ne yapmamız gerektiğini çok da bilemiyorduk. Bize tanınan bu alışveriş istihkakını nasıl değerlendirmeli ve kendimize neler almalıydık, hiç bir fikrimiz yoktu. İpe sapa gelmez şeyler alıp evden bir yığın laf da işitebilirdik işin sonunda.

İçimizdeki en girişkenlerden Kayserili daimi yatılı bir arkadaşımız ilk hareketi gerçekleştirdi. Elindeki pakette güzel bir gömlek görünce ben de hemen ilgili reyona yöneldim. Peşimden de diğer arkadaşlar... İki Kayserili arkadaşımız vardı. Kayseri’nin havası ve suyunda bir farklılık olduğuna ben bu iki arkadaşımızın özelinde o yıllardan beri inanmışımdır. İkisi de mektebe iyi derece ile giriş yapmış, ikisi de ayrıca devlet parasız yatılı imtihanını kazanmış, ikisi de çok zeki, ikisi de çok uyanık, ikisi de cimri mi cimri arkadaşlardı. Kendilerini bu safhada gözden kaçırmamak ve yaptıklarını yapmaktan sonsuz faydalar olabiliirdi. İşe gömlek alarak güzel bir

başlangıç yapmış bulunduk. Bir süre sonra bizim Kayserililerin kılı kırk yarması, aldıklarını tütün ekseri titizliği ile incelemeleri ve bazı aldıklarını gidip geri vermeleri nedeni ile bana gına geldiğinden alışverişimi kendi başıma sürdürmeye karar verdim. Reyonlardan satın aldığımız ürünler karşılığında elimize bir makbuz veriliyor; ödeme veya mahsub işlemlerinden sonra ürünleri teslim almaya gidiyorduk. Satın aldığımız veya alacağımız eşyaların toplam değerlerinin bize ayrılan istihkaki geçmemesi veya tam denk düşmesi için gayret içindeydik. Arada fark olursa ödemek için ceplerimizde maalesef para yoktu. Ödeme ve mahsup işlemleri esnasında hayatımıza yeni giren KDV ve bunu belgeleyecek alışveriş fişleri de elle düzenleniyor, bunu da tek başına bir memur yapıyordu. Memurun da önünde uzunca kuyruklar vardı. Alışveriş için harcanılan zamanın çok daha uzun evrak işlerinde geçiyordu. Türkiye değişiyordu. Yeni mevzuatlar, kanunlar devreye giriyordu ama bürokratik evrak işlerini daha hızlandıracak pratik sistemlerin devreye girmesine biraz daha zaman vardı.

Birkaç alışveriş adımı ile çekingenliği üstümüzden atıvermiştik. Beğenip aldığım gömleğe ilaveten bir çift lastik ayakkabı, bir kışlık pantolon, kalitesi biraz düşük bir yağmurluk, çarşaf takımı, kalın bir battaniye alarak alışverişe devam etmiştim. Tüm bu aldıklarımı içine koyabilmek için bir de bavul aldığımı hatırlıyorum. Daha sonraları bir süre annem bu bavulu gelene gidene gösterip: **“Oğlum bizi de düşünmüş, bavul almış”** diyerek hava atmıştı.

İstihkakımızı tüketmiş, alacaklarımızı almış, alışveriş faslını tamamlamıştık. Mektebe dönmek zamanıydı. Elimiz kolumuz bir hayli doluydu. Benim işim kolaydı. Aldığım her şeyi yeni aldığım bavulun içine tıkıştırmıştım. Diğer arkadaşların elleri kolları doluydu. Bu yüklerle mektebe dönmek biraz zor olacaktı. Taksi tutacak kadar zengin değildik. Akşam iş çıkış saatiydi. Yine bu günkü gibi kalabalıktı İstanbul. İş hayatı,

nasıl bineceksiniz? Beni bu bavulla zaten otobüsten içeri sokmazlar.”

“Ben tünele hiç binmedim!”

“Ben de binmedim. Sorar öğreniriz nerede olduğunu.”

“Eh! Haydi bakalım!”

Sirkeci’yi arkamızda bırakıp Eminönü’ne yürüdük. Ne ilginç bir şehirdi bu İstanbul. Renkleri ve kokuları hep değişirdi ve halen de öyledir. Geride bıraktığımız sokaklarda kepenkleri kapanan dükkanların içinden manifatura ve kumaşların pamuk kokuları havaya karışırken iki adım sonra sanki baharatçılar çarşısından yükselen kokular kumaş kokularına galip gelir.

Az yürürsünüz bu defa kuru kahvecinin kokusu hepsini bastırır. Eminönü’ne geldiğinizde denizin tuzu, vapur bacasının isisi, kestane ve balık tezgahlarının dumanı, hepsi birden karışıp yüzünüze çarpar saçınıza yapışır. O yıllardan beri İstanbul’da sadece kokuları takip ederek insanın yolunu bulabileceğine inanırım.

Akşam saatinin yaklaşması ile hafiften karnımız da acıkmıştı. Meşhur balık ekmeği de ne kokutmmuştu mübarek! Kokusu ile idare edip tempomuzu bozmadan ilerledik. Koluna taktığı sepette sattığı lahmacunların kokusu metrelerce öteden duyulan seyyar satıcıyı da es geçerek köprünün ortalarına kadar geldik. Bizim gibi telaşlı adımlar ile evlerine ulaşmaya gayret edenlerden farklı olarak bir yere yetişme gayreti içinde olmayan dilenci, berduş ve evsiz tayfası bu kalabalıklar dağıldığında sokakları sabaha kadar emanet alıp bekleyeceklerdi. Çocuk yüreğimiz ileride nasır tutacak kasları ile bu manzaralara daha fazla üzülyordu o vakitler.

Elimizdeki yüklerin ve hızlıca yürümenin yordduğu ciğerlerimize bir kaç soluk alma zamanı durakladık köprünün ortasında. Tekrar baktık mektebimize doğru. Bu kalabalıkların yorgunluklarından ve hayatın dalgalı denizinden orada bizi bekleyen yaşlı ama güvenilir gemimize binmek için yürüyorduk.

Köprüyü geçip tüneli bulduk. Eminönü’ndeki kalabalıklar burada yerini dinginliğe bırakmış gibiydi. Bilet alıp tünele bindik. Bir süre yokuş yukarı nasıl gidebildiği, kaç yıl evvel inşa edildiği ve neden İstanbul’un başka yerlerinde bunun gibi ulaşım imkanı olmadığına kafa yorduk. Tünelden inip tempomuzu hiç bozmadan mektebe yürüdük. Kapıdan içeri girip sınıflarımıza yöneldik. Ertesi gün parasız yatılıların kimler olduğunu anlamak çok kolay olacaktı. Neredeyse hepimiz birbirimizi örnek alarak aynı gömleği, ayakkabıları, yağmurlukları satın almıştık ve hepimiz defile yapar gibiydik.

Ülkemizde o yıllardan sonra ekonomimiz daha serbest piyasa koşulları ile yönetildi. Parasız yatılı tahsisatımız mezun olana kadar devam etti. Her sene bu tahsisatta bazı değişiklikler ortaya çıktı. Serbest piyasa ekonomisi tatbikatının temelinde devletçi politikalara olan reddiyesi; belli ki bazı sosyal politikalara menfi etkiler ortaya çıkartıyordu. Küçük bir çocuk iken tahsis edilen istihkak ile Sümerbank’tan bavul dahil bir bavul dolusu aldığım öteberinin miktarı ilerleyen yıllarda giderek azaldı. Tahsisat giderek eridi. Gün geldi ve bu tahsisatı artık Sümerbank’tan değil anlaşmalı bir mağazadan alabileceğimiz bildirildi. Mektebin son senesinde: **“Falan mağazada tarafınıza tanımlanmış alışveriş hakkı var. Gidip kullanın.”** denildiğinde tanımlı hak ile sadece tek bir pantolon alabilmıştim. Serbest piyasa ekonomisi, serbest bırakılan ithalat, ülkemizde her şeyin bulunabilir hale gelmesi, devletin elindeki iktisadi kuruluşların etkinliklerinin ekonomik ve idari açıdan zayıflaması; seksenlerden doksanlara geçerken ülke gündeminin ana ekonomik konularıydı. Bu ekonomik ortamın enflasyonist etkisi devletin okuttuğu talebelere olan yardımlarını da etkilemişti.

Şimdilerde devlet parasız yatılı sisteminin nasıl işlediği konusunda çok fazla malumatım yok ama Galatasaray’da parasız yatılı olarak okuduğum yılların anlamı ve değeri hatıralarımda çok

ayrıcalıklı bir yerde duruyor. Ülkemize giren ithal markaların albenili kıyafetleri kadar kaliteli olmasa da kendi ülkemizin pamuğu, işçimizin alinteri ve devletin armağanı olan bir hak idi tarafımıza tüm verilenler.

Devlet Malzeme Ofisi çıkışlı kurşun kalemlerimiz, kağıdı zımpara gibi traşlayan silgilerimiz, düşük kalite de olsa defterlerimiz, birkaç tost parası kadar da olsa mütevazı cep harçlığımız; devletimizin **“Sizi unutmuyoruz. Siz yeter ki çalışın. Ülkenize, milletinize iyi vatandaşlar olun!”** mesajıydı adeta.

Minnet duyacak isek sadece devletimize minnet duyacaktık ve duyduk da... Yegane velinimetimiz O idi.

Olandan yeteri kadar alıp; günün birinde sahip olacak olgunluğa erişinceye kadar olmayana veren devlet!

Öğrencisini, öğrenme yıllarında ortaya çıkan ihtiyaçları için onun bunun himmetine, sadakasına muhtaç bırakmayan devlet!

Devletinden başkasına devlet gibi bakmayan; fikri, vicdani hür nesiller yetiştirme hedefindeki devlet!

Devlet gibi devlet!

Türkiye Cumhuriyeti!

Not: Sümerbank’tan aldığım tüm giyim kuşamda; Devlet Malzeme Ofisinden sağlanan kalemde, silgide, defterde, cetvelde, pergelerde; cebime giren harçlıkta ve sekiz sene Galatasaray Lisesi’nde yatılı olarak okumamda vergileri ile hakkı olan tüm Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı, esnaf, köylü, işçi, iş adamı, vb. herkese saygılarımı sunuyorum. Umuyorum ki bir vatandaş olarak ödediğim vergilerden de başka parasız yatılılar istifade ediyordur.

Mektepten Sonra Daimi Yuva Galatasaraylılar Derneği

Hazırlayan: **Seza Sinanlar USLU (124)**

2018 yılı Mart ayı sonunda bir gün o dönem Dernek Başkanı olan Polat ağabey (Bengiserp) telefonla arayarak, aklımdaki kitap projesinden bahsetti ve biz bir araya geldik. Polat ağabey, 110. yaşını dolduran Dernek'in tarihçesinin yazılmasını önemli gördüğünü ve bana önümüzdeki 1 yıl içinde böyle bir çalışmanın yapılmasının mümkün olup olamayacağını sordu. Yanıtın ne olduğunu yazmaya gerek yok sanırım.

Bu heyecan veren teklifin ardından hızla taslak bir içerik hazırladım; yapılması gereken işleri, ulaşılması gereken arşivleri, çalışılacak konuları vs. içeren bir plan çıkardım ve takvime oturtarak 1 Nisan'da çalışmaya başladık. Araştırma asistanlığın üstlenen Zeynep Özaltın'la beraber bir yandan şimdiki kadar yazılmış olan Dernek tarihçelerini toplarken, bir yandan da Dernekle ilgili bize bilgi sağlayacak arşivleri incelemeye aldık. Gazeteler başta olmak üzere Lisenin ve Derneğin çıkardığı süreli yayınlardan erişebildiklerimizi sıraladık, yaz boyunca Lise Kütüphanesi ve İBB Atatürk Kitaplığı Arşivi yerinde incelendi. 19. Yüzyılın sonu için özellikle Stamboul, Le Moniteur Oriental gazetelerine bakılırken, 1927 sonrası ise Cumhuriyet ve daha sonraki yıllarda da Milliyet gazetesi arşivleri Dernek'le ilgili her tür bilgiye erişebilmek amacıyla tarandı. Şehir Üniversitesi'ndeki Taha Toros Arşivi'nin yanı sıra sevgili İzzeddin ağabeyin (Çalışlar) ilettiği çeşitli belgeler de elden geçti diyebiliriz. Tüm arşiv taramaları 2018 Aralık ayında sona erdi. Ocaktan itibaren de bu belgeler kitabın içeriğindeki yerleri almaya başladı. Hayatta olan Dernek Başkanlarıyla kısa röportajlar da yine bu aylarda yapıldı.

Kitabın ana akışını kurgularken analogik yani eş zamanlı bakışla olayları değerlendirmenin daha doğru bir yaklaşım olacağından hareketle Galatasaraylılar Derneği'nin 110 yıllık öyküsünü ülke tarihinden koparmadan işleyebileceğimizi gördük. Zira Galatasaraylılar Derneği, kaynağı Lise olan Galatasaraylı tüm kurum ve kuruluşlar arasında Galatasaray Spor Kulübü ile beraber vücuda gelmiş en eski örgütlü ve Galatasaray belleğinin de çok önemli bir parçasıydı. İşte bu kıymetli tarihçeyi görünür kılabilmek adına Dernek'in kuruluşu, gelişimi, değişimi ve günümüzdeki konumunu her şeyden bağımsız düşünmek olanaklı değildi.

Kitapta 7 ana başlık altında, 1908-2018 arasındaki 110 yıllık geçmiş, siyasi ve sosyal tarihteki birtakım dönemlerle ilişkilendirilerek yönetim dönemlerinde ortaya konan faaliyetlerle beraber anlatıldı. İlk iki bölüm diğerlerinden farklı olarak 1908-1923, 1924-1939 yıllarını kapsayacak şekilde düzenlenirken, sonraki bölümler ise takribi 10'ar ya da 20'şer yıllık geçişlerle çerçevesi. Görsel malzeme konusu en sıkıntılı konuydu. Öyle ki yakın tarihe ait çok sayıda fotoğraf vardı ancak yayınlanması için istenilen görüntü kalitesinde değillerdi. Yapabileceğimizin en iyisini ortaya koymaya çalıştık.

Bu vesileyle kitabı yayına hazırlarken sorularımızı yanıtlayan tüm Başkanlara, çalışmalarımızı gerçekleştirdiğimiz kurumsal arşivlere erişim konusunda yardımcı olan başta Lisemiz Müdürü Prof. Dr. Gülçin Büyüközkan Feyzioğlu olmak üzere, önceki dönem Müdürümüz Meral Mercan'a, Galatasaray Kültür ve Sanat Merkezi Yöneticisi Çağlar Şavkay'a (105), İzzeddin Çalışlar (115), Vecdi Türk (112), Melih Şabanoğlu (112) ve İbrahim Kaya Şahin'e (124), Simge Argüden Kaplan (127) ve Etem Sönmezışık'a (113) teşekkür ederim.

Kitabın fikir sahibi Polat Bengiserp (107), bu süreçte her zaman motive ediciydi. Yeni dönem Dernek Başkanı Fidel Berber de (123) tüm içtenliğiyle çalışmaya destek oldu. Kitabın tasarımını ise Erden Sidal (120) üstlendi. Hepsine kıymetli katkıları için teşekkür ederim.

Son söz olarak Galatasaraylılar Derneği'nin kuruluşundan günümüze varlığını sürdürmesinde emeği geçmiş herkesi şükranla anıyor ve "Mektepten Sonra Daimi Yuva: Galatasaraylılar Derneği" kitabımızın ilgiyle okunmasını diliyorum...

KAYBETTİKLERİMİZ

2019'da Vefat edenler

TAHİR ACER : 104 devresi
AHMET CEVDET AHISKAL : 109 devresi
ERTUĞRUL AKBAY : 1960 mezunu
MEHMET ALTAN AKYOL : 1945 mezunu
MEHMET ALİ ALTUNBAY : 1964 yılı mezunu
SAMİM ARDUMAN : 1943 mezunu
DURAN BERKİN : 1956 yılı mezunu
İDİL CAN BİLGİN : Eski edebiyat öğretmeni
ERDAL BÜYÜKSUDA : 1954 yılı mezunu
CEM CİNOL : 103 devresi
ALTAN CÖNER : 1962 yılı mezunu
ŞÜKRÜ KAYA ÇATAL : 1959 yılı mezunu
Prof. Dr. BERİL DEDEOĞLU : 113 mezunu
ŞEHABETTİN ERKARA : 1954 yılı mezunu
NACİ GEDİK : 105 devresi
TEVFİK GÜRMEK : 107 devresi
ÖMER BÜLENT GÜVEN : 102 devresi
CİHAT HANÇER : 107 devresi
P. AYDIN İDİL : 1961 yılı mezunu
FAZLI KEŞMİR : 1960 yılı mezunu
TUNCER KURTOĞLU : 1954 yılı mezunu
ERDEM KÜTÜKOĞLU : 118 devresi
SALİM NAKİBOĞLU : 1951 yılı mezunu
MEHMET SAĞLAM : 1946 mezunu
ERGİN SERTER : 1956 yılı mezunu
HALUK SEZGİN : 1954 yılı mezunu
OSMAN ŞAPÇI : 1955 mezunu
OLCAY ÜSTÜN : 1967 yılı mezunu
ŞEVKER YEŞİM : 1963 yılı mezunu

Derneğimizin Emektarları: Ruhan Çelik ve Murat Elaltunlerin

Seza Sinanlar USLU (124)

Galatasaraylılar Derneği 1908'den günümüze varlığını sürdüren bir yapı. 1986'dan beri de tam 33 yıldır aynı adreste Çalıklı Sokak 7 numarada mukim. Ve burası hepimizi buluşturan bir çatı, evimiz dediğimiz yer. İşte bu evin de emektarları var; büyük Galatasaray Ailesi'nin devresini hiç bilmediğimiz mensupları onlar.

Derneğe her geldiğimizde bizi kapıdan girer girmez ilk karşılayan, sıcak samimi güleç yüzleriyle ilk "hoşgeldiniz" diyen Ruhan Çelik ve Murat Elaltunleri'nden bahsediyoruz. Ruhan 25. yılına, Murat ise 30. yılına giriyor bu sene. Dile kolay, ama düşününce hayli uzun bir zamandır Galatasaray'ın içindeler ve 13. Sınıfın tüm üyelerini bilen, özel günlere, toplantılara, danslı müzikli eğlencelere, yemeklere, hatta tartışmalara velhasıl tüm hallerimize tanık onlar. Sultani Dergi'nin bu sayısında onları biraz daha yakından tanımayı istedik.

Murat Elaltunlerin 1966 yılında Diyarbakır'da doğmuş. 1986 yılında geldiği İstanbul'dan bir daha hiç ayrılmamış. İlk iş yeri bir zamanlar Levent'in bilinen mekanlarından ve Dernek lokaline de çok yakın olan Kapkara Bar'mış. Neredeyse aynı sokağın üzerinde gide gele Galatasaraylılar'la tanışır olmuş ve 1989 yılında Hayrettin Kozak'ın teklifiyle Dernek'te çalışmaya başlamış. O gün bugündür de bizimle. Sonra evlenmiş, iki kızı olmuş. İşi gereği akşam üzerine doğru geliyor Derneğe ve gece kaçta biterse o vakte kadar bizimle. Araçları park etmeye, paltolarımızı asmaya, emanet bıraktığımız eşyalarımıza göz kulak olmaya hazır. Soruyoruz Murat ağabeye, nedir anlamı Galatasaray'ın diye, bize şunları söylüyor:

"Galatasaray benim için ne anlama geliyor dersiniz, çocukluğumdan beri bu yaşma gelene kadar çok tuttuğum futbol takımındır evvela. Ne mutlu bana ki yıllarca bu camiada kalarak ben de bu yuvanın bir ferdi olarak kendimi görür oldum ve şimdi iyi ki de buradayım diyorum. O kadar çok anı birikti ki bu 30 yılda... İnsan hangisini anlatacağını şaşırıyor. Ama illa birisini anlat dersiniz isim vermeden şunu paylaşabilirim; kimi zaman buradaki ağabeylerimin yemekte alkol aldıkları olur, onları sağ salim evlerine bırakır, yataklarına kadar götürürüm. Bu benim asla sıkılmadan yaptığım önemli bir vazifedir. Güvenli bir şekilde onları evlerine bırakırım."

Ruhan Çelik ise bir süre tekstil alanında çalıştıktan sonra 1995 yılında Duygun Yarsuvat zamanında çalışmaya

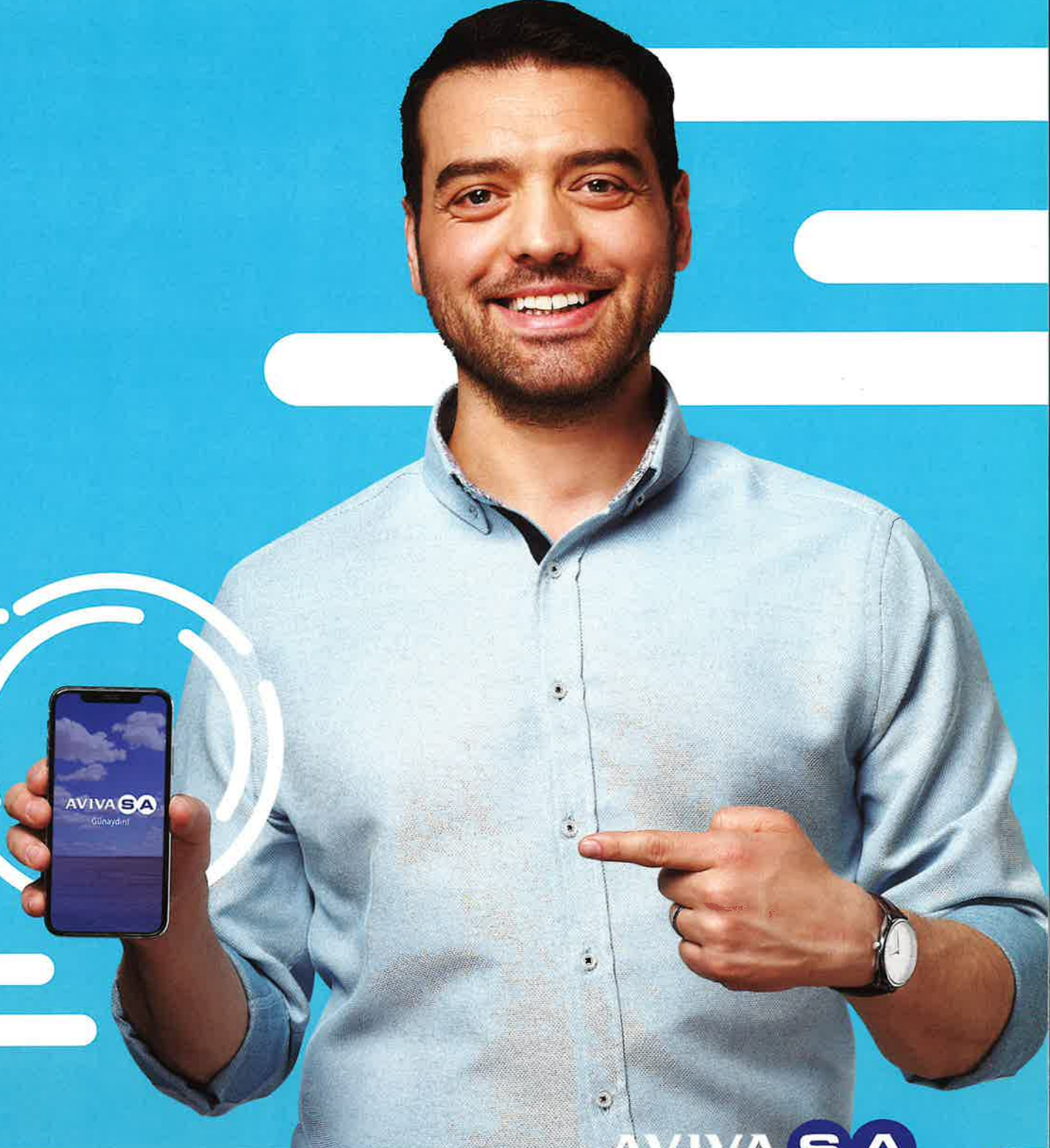
başlamış Dernekte. Bir yakınım önerisiyle gelip, konuştuğunda "hiç akşamları çalışılır mı?!" diye geçirmiş içinden ama, aracı dostuna ayıp olmasın diye de iki ay deneyebilirim diyerek kabul etmiş işi. O iki ay süresince de her akşam üzeri gelişinde kapıda duran "Galatasaraylılar Evi" yazısını okudukça bir süre sonra gerçekten işe değil de eve geliyormuş gibi hissetmeye başlamış.

"Hiç bir zaman işten çıkış için saate bakıp 'ne zaman gidiyorum?' demedim. Kısmet işte yıllardır severek ve gerçekten evim gibi gördüğüm cemiyette benim hâlâ işe giriş deneme sürem devam ediyor galiba. Hayat gerçekten tuhaflıklarla dolu. İlkokulda çok sevdiğim bir sınıf arkadaşım vardı; adı Yasemin İncekara. Sınıfımızın değil okulumuzun en çalışkanydı. Galatasaray Lisesi'ni kazandığında hepimiz gururlanmıştık. Ne zaman İstiklal Caddesi'nden geçsem, Galatasaray Lisesi'ne bakıp, 'burası Yasemin'in okulu' derdim. Ne yazık ki Yasemin ve babası geçirdikleri bir trafik kazasında vefat ettiler. İçimde bir yer hala acır onu hatırlayınca. Hayatta olsaydı 120 dönemiyle mezun olacaktı ve biz yine onunla bu çatı altında bir araya gelecektik. Kısmet işte! Işıklarda uyusun..."

Ruhan'ın hatırlatmasıyla biz de başta Yasemin İncekara olmak üzere, kaybettiğimiz tüm Galatasaraylıları sevgiyle ve özlemlerle analım; ruhları şad olsun diyelim. Derneğimizin sıcak yüzleri Ruhan ve Murat'ı da saygıyla selamlayalım. İyi ki varsınız, burada bizimlesiniz.

AKILLI HAREKET: AVIVASA MOBİL!

AvivaSA Mobil ile tüm bireysel emeklilik ve sigorta işlemlerinizi kolayca gerçekleştirebilir, FonPro özelliği ile birikimlerinizi yönetebilirsiniz. AvivaSA Mobil'i, App Store ve Play Store'dan hemen indirin.

444 11 11
AVIVASA.COM.TR

AVIVA SA

YARIN ŞİMDİDEN GÜZEL

Galatasaraylı olmak

Bülent DEMİRDURAK (106)

Şarkılarda söylendiği, gönüllerde düşlendiği gibi bir zamanlar çok yaşlı olduklarını düşündüğüm insanların yaşlarına ulaştım. Toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanacağım günler artık çok yakınlaştı. Yaşamış yıllarımın olgunluğu içinde arkaya baktığımda okulumun hayatımda ne kadar değerli bir yer tuttuğunu artık çok daha iyi görebiliyorum.

Altı yaşında Beyoğlu'nun göbeğindeki görkemli binaya zeka sınavı için geldiğimde, nereye geldiğimi, niçin orada olduğumu anlayabilecek kadar büyümemiştim. Acaba kısa pantolonumun örtmediği diz kapaklarım titriyor muydu? Doğrusu hiç hatırlamıyorum. Lisenin aşınmış basamaklarında başlayan hayal ötesi yolculuk önce Ortaköy'ün büyüü merdivenlerinde sonra da sınıflarındaki tahta masalarda sürdü. İstanbul Boğazi'nda buzlara basarak karşıya geçenlere yetişemedim ama palamut akınlarında balıkçıların balıkları saatlerce hiç yorulmadan teknelerine almalarını izlerken daldığım düşlerden azar işterek az uyandırılmadım. Yıllar içinde balıkçıları hayranlıkla izlemekten,

lacivert sulardaki kocaman gemilerin nerelere gittiklerini hayal etmekten ise hiç vazgeçmedim.

Soğuk kış gecelerinde taş salonda kıpkırmızı olan sobanın sıcaklığı yatakhaneleri ısıtıyor muydu? Yorganların altında üşüyor muyduk? Mercimek pilavlı münülerle karnımızı yeterince doyuyor muydu? Pek hatırlamıyorum ama sevgi, sadakat ve güvenin bizleri nasıl birbirimize bağladığını artık çok iyi biliyorum. Neredeyse 60 yıllık kardeşliği geride bıraktığımız sınıf arkadaşlarımızla aynı heyecanı dün gibi hissederek bir araya gelmeyi sürdürüyoruz. Hala taptaze olan anılarımızı aynı keyifle paylaşmayı sürdürüyoruz. Çoğu gidip azı kalan hayatımızı ne kadar güzel geçirdiğimizi anlamak için belki de bu yaşlara ulaşmamız gerekliliymiş.

Galatasaray Lisesi 150 yıldır bu zirvelere nasıl ulaştı? Neden bu kadar çok istendi? Neden bu kadar kıskanıldı? İşin sırrı bu sarı duvarlı yaşlı mabedin içindeki hayatlarda gizlidir. Yanıtlar, birkaç sene önceki üniversite sınavlarında birincilikleri kimselere kaptırmayan gencecik dâhilerin bir gazete ekindeki röportajlarındaki mütevizilik, ironi ve eleştiri dolu sözlerinde saklıdır. Bir tanesi birinciliğine babasının bile inanmadığını ifade ederken, diğeri birinciliği diğeri liselerdeki arkadaşlarının kendisinden daha çok hak ettiğini söylüyor, bir diğeri eğer onlar bu kadar başarılı olabildilerse sistemde bir aksaklık olduğuna dikkat çekiyordu. Müşterek birleşenleri başarılı bir hayat için sınavlardan, ders notlarından

fazlasına gereksinimleri olduğunu anlamış olmalarıydı.

Bizler Fransızca'yı, edebiyatı, tarihi, matematiği, fiziği biraz öğreniriz. Ama en önemlisi yaşamı anlarız, sorgulamaktan ürkmeyiz, hayattan korkmamaya alışırız. Okulun kapısından dış dünyaya çıktığımız anda başlayacak zorlu günlerde o ana kadar tanımadığımız, kim olduklarını bilmediğimiz ve yalnızca gereksinimimiz olduğu anda ortaya çıkacak binlerce koruyucumuz olacağını biliriz. Onlarla bazen bir iş görüşmesinde, bazen pasaportumuzu kaybettiğimizde, bazen yoğun bakım penceresinden babamızın sağlığını merak ettiğimizde, bazen kız kardeşimize başka bir ağabey gerektiğinde karşılaşıcağımızdan eminizdir.

Bu yaşlı binada ağabey, abla, kardeş hukuku hiç aksamaz. Galatasaraylı hayata çok bilgili olmasa da çok donanımlı başlar. Konuşmaktan, araştırmaktan, hakkını aramaktan hiç çekinmez. Galatasaraylı, büyüklerinden gelen sevginin, saygının emanetçisi olduğunu, sorumluluğunun bu zincirinin kırılmamasından geçtiğini çok iyi bilir.

Galatasaraylılık bize büyüklerimizden mirastır. Saraya uzman yetiştirmek için başlayan hikayenin sonu milyonlarca insanın koruyucusu olarak amacına ulaşmıştır. Galatasaraylı olmanın değerini bilelim, gelecek kuşaklara gerektiği gibi anlatalım, bu güveni hayatımızın sonuna kadar hak edelim. Her şeyden önce Galatasaraylılığımızla gurur duymaktan hiç vazgeçmeyelim.

SOL SAYFADA

Soldan sağa:

Canbek Karaca,
Ertuğrul Ozan,
Murat Erpuyan,
Bülent Demirdurak,
Nihat Karaköse

Oturun:

Haluk Özden

Arka sıra

soldan sağa:

Sait Tuğ Mısırlıoğlu,
Hüseyin Manioğlu

Orta sıra

soldan sağa:

Ali Erdengiz,
Bülent Demirdurak,
Taner Günay,
Alinur Büyükkaksoy

Önde oturan:

Fırat Irmak

**"1. Galatasaray
Kültür Şöleni
Düzenleme komitesi"**

Üst sıra

soldan sağa:

Sait Tuğ Mısırlıoğlu,
Ufuk Gider,
Murat Erpuyan,
Mahmut Değer

Oturanlar

soldan sağa:

Deniz Vank,
Ergican Acarbaş,
Fikri Sağlar,
Bülent Demirdurak,
Vedat Milor

SOL SAYFADA

ALTTA

Soldan sağa:

Selma Günay,
Bekir Günay,
Goncafem Başçelik,
Ayhan Tokgöz,
Feyzullah Ulugün,
Canan Ulugün,
Bülent Demirdurak,
Orhan Yükselen

Galatasaraylı İzciler

Turgay TUNA (102)

Türkiye'de izciliğin kurulduğu yer olan Galatasaray Lisesi'nde bir Galatasaray İzcileri sergisi uzun yıllardan bu yana gerçekleştirilmesini istediğim ve defalarca girişimlerde bulunduğum bir rüya. İlk girişimlerim "İzcilik Yılı" olan 2007'de dünya izciliğinin 100. yılında oldu. Ancak olanaksızlıklar ve belki de konunun pek ilgi görmemesi nedeniyle olmadı, olamadı. Aradan 5 yıl geçti, 2012 yılında, Türkiye'de izciliğin kuruluşunun 100. yıl dönümü kutlandı.

Ne var ki, tüm çabalara rağmen izciliğin Türkiye'de kurulduğu Galatasaray Lisesi ve camiası bu kutlamalardan uzak kaldı ve ön görülen sergi projesi belki ilerideki yıllarda gerçekleştirilebilir düşüncesiyle rafa

kaldırıldı. 2012 yılındaki kutlamaların en başarılılarından birini İstanbul Erkek Lisesi gerçekleştirmişti. Okulun salonlarında açtığı izcilik sergisine üniformamla, sarı kırmızı fularımla ve izcilik koleksiyonumla Galatasaray Aslan İzci Grubunun bir temsilcisi olarak katılmış, çok sevinmiş, ancak bir o kadar da içim burkulmuştu. Hele İstanbul Erkek Lisesi Vakfı'nın hazırlamış olduğu eski izcilerden değerli kardeşim Gökhan Uzgören'in kaleminden çıkan, çok kaliteli kağıda basılmış 320 sayfalık prestij "İstanbul Lisesi Sakarya Oymağı" kitabının sayfalarını çevirmeye başladığım zaman, Galatasaray'ımdaki eksikliğin yüzüme tokat gibi çarptığını hissetmiştim...

FOTOĞRAFLAR:

Bu sayfa. İzciliğin kurucusu Ahmet Robenson ağabeyimizle ve ilk izciler.
Sol sayfa. Üstte: Galatasaray İz-Caz 1930'lu yıllarda verdiği konserlerden birinde. Sol altta: 1940'lı yılların üniformasıyla Galatasaraylı bir izci ağabeyimiz. Sağ ortada: 1944-45 ders yılında İz-Caz'ın verdiği konserin davetiyesi. Sağ altta: Galatasaraylı izcilerin 1930'lu yıllarda yaptıkları Kilyos kamplarından biri. Kaynak: Turgay Tuna, GS Müzesi Arşivi

Zira dünya tarihinin gelmiş geçmiş en hızlı gelişen ve en büyük gençlik hareketi sayılan izcilik, Türkiye’de birçok ilklerin yaşanmış olduğu “batıya açılan” Galatasaray Lisesi’nde filizlenip okulun en büyük geleneklerinden biri haline gelmiş; hatta izciliği başlatan Galatasaraylı Ahmet ve Abdurrahman Robenson kardeşler, İstanbul Erkek Lisesi izci oymağının da kurucuları olmuşlardır.

Aradan birkaç yıl daha gelip geçti. Ve 2018 yılında, laik Galatasaray Mekteb-i Sultanisi’nin kuruluşunun 150. yıl dönümü kutlamaları start aldı. Müzemizde olduğu gibi, Pera Müzesi’nden Fransız Konsolosluğu’na kadar değişik mekânlarda birbirinden muhteşem sergiler gerçekleştirildi. Bunların paralelinde de Vakıf tarafından çok değerli değişik kitaplar bastırıldı.

Veeee sonunda sıra geldi Galatasaray’ın gelmiş geçmiş en büyük geleneklerinden biri olan “Galatasaray Aslan İzci Oymağı”nın sergisine... Bundan böyle, uzun yıllardan bu yana süre gelen bir düş gerçekleşmiş olacak. Bu düş yalnız benim değil, Erkut Onart’tan Kırkor Döşemeciyan ağabeylerimize, Bülent

Becan’dan İzzet Yalab’a uzayıp giden eski izcilerin ortak düşüydü. Nihayet kollar sıvandı ve 2019’un Eylül veya Ekim ayına yetiştirilmek üzere, açtığı birbirinden muhteşem sergilerle ünlene kütatör İzzettin Çalışlar (115) kardeşimle hazırlıklara başladık. Aralarından en az 20 parlamenter, yüzlerce ünlü gazeteci, sanatçı, yönetici ve bilim adamı çıkartmış bir izci oymağının efsaneleşmiş anılarından kalan fotoğraflara, objelere; aslında tarihin yapraklarına göz atma imkânı sunulacak bu sergi çok ses getireceğe benziyor. İZ-CAZ ile ilgili ilerlettiğimiz proje de belli bir olgunluğa erişti ve sonbaharda Galatasaraylıları bir de sürpriz bekliyor olacak.

Ahmet ve Abdurrahman Robenson kardeşlerin başlattığı, kısa zamanda da tüm Cumhuriyet Türkiye’sini sarıp sarmaladığı bu gençlik hareketinin içinde yer alan B.P. şapkalı Oymakbeyi İzci Kara Ahmet’ten, dünyanın ilk izci orkestrası İZ-CAZ’a, bisikletli izcilerden atlı izcilere, merhum İzci Cahit’ten Faruk Suner’e, yine Türkiye’de ilk defa Galatasaray Lisesi’nde kurulan deniz izciliğinin izlerinden, dünya Jamboree’lerine katılmış Galatasaraylı izcilerin anılarına,

Fransa’dan Yunanistan’a yapılan seyahatlere, kamplara, gezilere, izci günlerine uzanan rengârenk bir macera...

Sıra geldi, en kısa zamanda gerçekleştirmeyi planladığımız, bu muhteşem tarihin belgeselleştirileceği bir prestij kitabın yayımlanmasına. Dileriz, onu da, gelecek kış pilavımızda kutlamak nasip olur...

Bu düşün gerçekleşmesinde tüm çabalarıyla destek ve emek veren başta İzzettin Çalışlar olmak üzere; Çağlar Şavkay, Cenk Tıkız, Burak Sarıgöllü, Duygu Erözbeğ ve Melis Erbak kardeşlerime teşekkürler ediyor; ebediyete intikal etmiş tüm izci ağabey ve kardeşlerimizin hatıralarını saygıyla anıyorum...

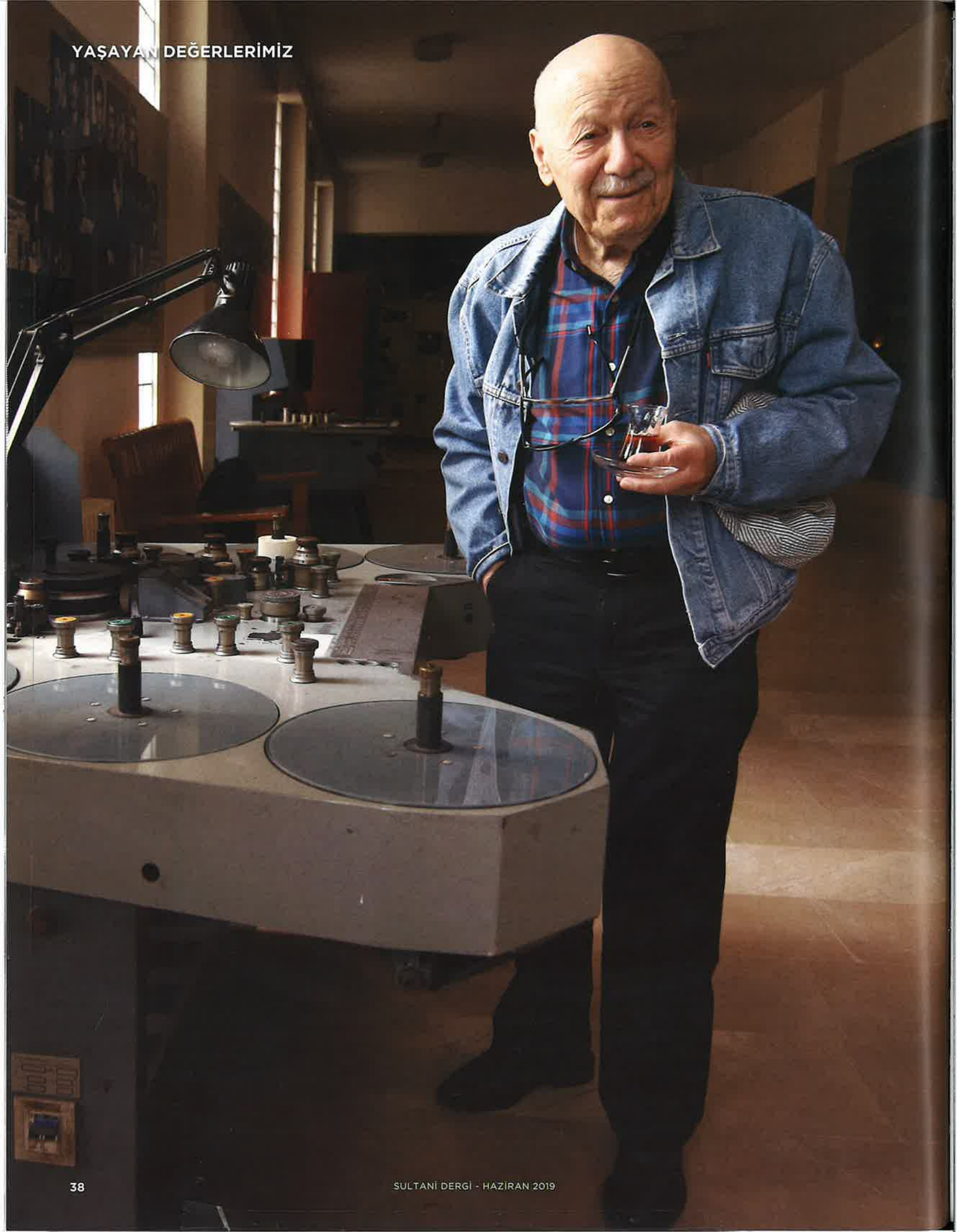
YAŞASIN GALATASARAY
YAŞASIN ASLAN İZCİ OYMAĞI

FOTOĞRAFLAR:

Soldaki fotoğraf: 1930 yılında okulda yapılan İzci Gününün davetiyesi
Sağdaki fotoğraf: Tefvik Fikret salonunda yapılan izci gününe katılan davetliler
Kaynak: Turgay Tuna, GS Müzesi Arşivi

Gende
Çikolata
var mı?

Bizler hayallerimizi gerçekleştirdik Mekteb-i Sultani sayesinde. Sizler de hayal kurun...

İrem ÖZBEY (125)

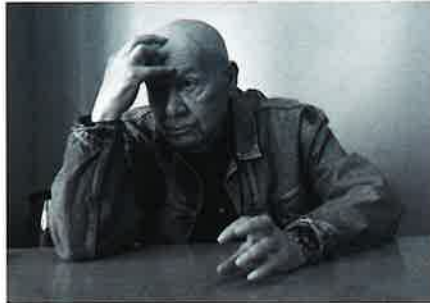
**İREM ÖZBEY — Nasıl başladı herşey
Duygu Abi?**

DUYGU SAĞIROĞLU — 1953 senesinde Galatasaray Lisesi'nde dekor yaparak başladım. O dönemde Ahmet Kutsi Tecer idi edebiyat hocamız; onunla başladım. Ben lisede doğdum kısacası, herşeyi orada öğrendim... Çehov'un "Bir evlenme teklifi" isimli oyununun dekoruyla ilk ismim duyuldu... Galatasaray Lisesi ve Robert Kolej olarak birleşip tiyatro derneği diye bir dernek kurduk. Haldun Dormen de Amerika'dan gelmişti o sırada. Bu ekip bir cep tiyatrosu kurduk ve orada çok müthiş oyunlar oynadık. O dönemde gazetelerde sanat ekleri çıkardı ve biz o eklerde yer alırdık. Yani ekip olarak diyorum. Harika vodviller çıkarttık. Tiyatro çok ön planda olduğu için hepimiz okullarımızda ünlüydük o dönemde. Genç tiyatro hareketi olarak çok ürettik. Kısacası Galatasaray olmasaydı ben olmazdım, bunların hiçbiri olmazdı. O okul eğer şansını doğru kullanırsan seni hayallerine ulaştırabilen eşi benzeri olmayan bir kurum. Kendi hikayenin kahramanı olabilirsin. Çok çalışarak, inanarak ve okuyarak. Bizler kütüphaneden çıkmazdık, şimdiki kütüphane bilmiyor.

İÖ — Peki sevgili hocam Mekteb-i Sultani diyince aklınıza ilk hangi öğretmenin geliyor.?

DS — Ahmet Kutsi Tecer tabii ki ve Rene Raneme felsefe hocamdır. Ama tüm bunların yanında ben gelmişim küçük bir yerden, okulda ilk kez

gördüm tiyatro salonunu. Mektep olmasaydı nereden görecektim tiyatro salonunu, tiyatroyu. İsim olarak adlandırmanın dışında okulum sayesinde gördüm herşeyi. Şimdiki de sadece okumak değil, baksınlar koridorlara desinler ki "bu koridorda kimler kimler yaşadı" hayal etsinler haytalık yapmak yerine, okudukları okulun farkına varsınlar. Galatasaray Lisesi sadece bir okul değil, sizin hayalinizdeki geleceğinizin ilk adımınızı attığınız yerdir. Öğretmenlerin felsefesi de bu olmalıdır. Bilgi öğretmenin dışında o tarihi, orada nefes almış, tüm katkıda bulunmuş her bireyi öğrensinler tanışınlar...

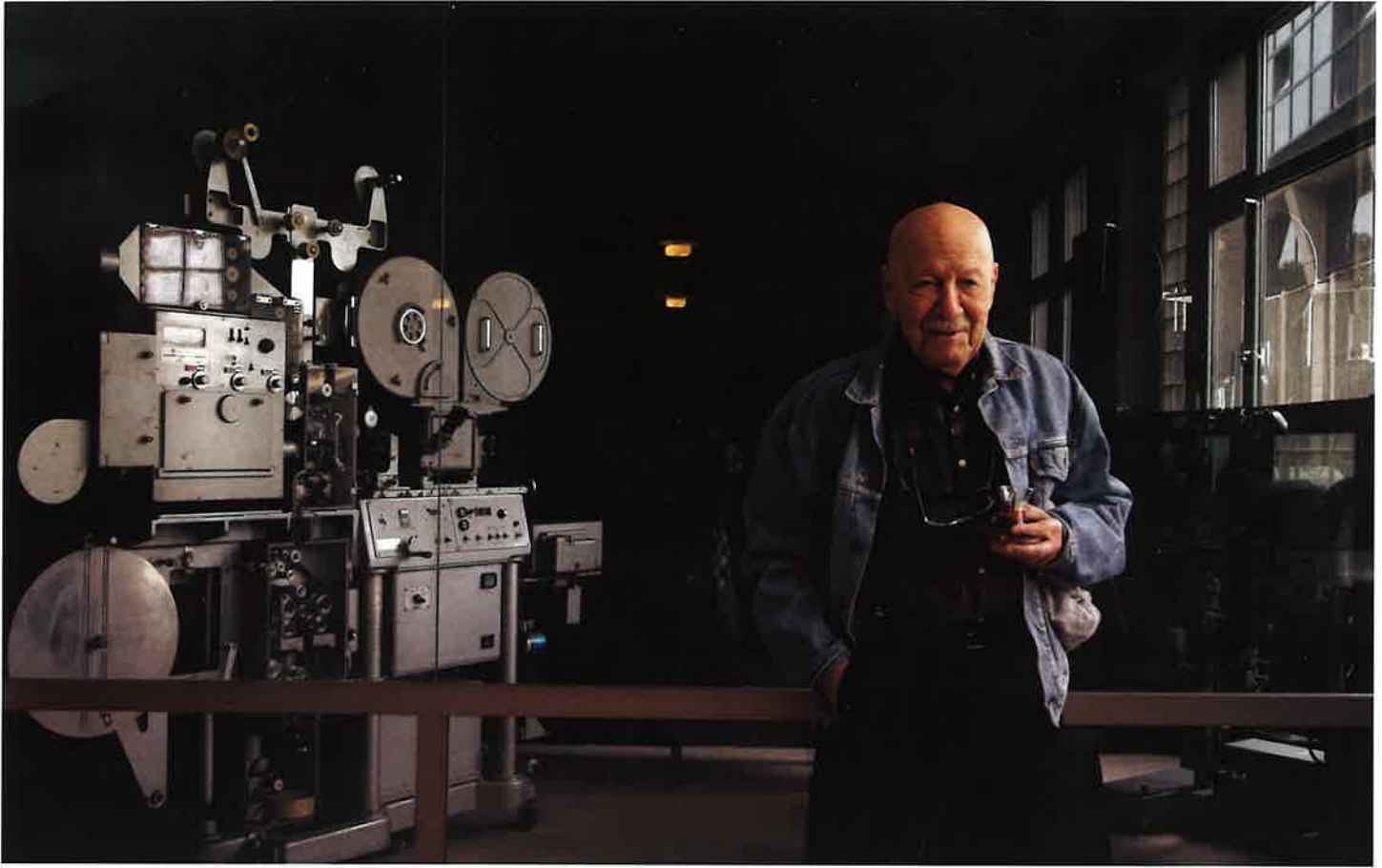
İÖ — Uzun zamandır Mimar Sinan Üniversitesi Sinema ve Televizyon bölümünde eğitimlik yapıyorsunuz. Bu kadar araştırma ve okumaktan bahsederken internetin ve sosyal medyanın yaygınlığı gençleri tembelleştiriyor mu?

DS — İlişkileri zenginleştirme bakımından faydalı buluyorum açıkcası ama araştırma bakımından zayıflattığını ve tembelleştirdiğini düşünüyorum. Bilgiler de itibarlı olmalı diye

düşünüyorum. İtibarsız çok fazla bilgi var internette. Bu işe gönlünü veren kişi gerek sinema, gerekse tiyatro olsun zaten internetle sınırlı kalmayıp gidip yerinde görüyor. Gerekirse o ülkeye gidip yine yerinde izliyor. O yüzden demem şudur ki internet istediğinde kendini hapiste hissettiren, istediğinde sana dünyaları açan bir kutu. Sinema ve tiyatro özgür sanatlardır ve uçsuz bucaksızdır...

İÖ — Sinema ve tiyatro özgür sanatlardır. Sanatta sansür olmaz, olmamalı ama ne yazık ki var. Bazı oyunlar sansürleniyor, insanlar istedikleri rolleri oynayamıyor. Ne kadar üzücü aslında değil mi?

DS — Herşeyden önce çok üzücü fakat bu sansür meselesi büyük kitlelere ulaşmış sanatçılar için hep vardır. Shakespeare bile özgürce yazamadı. Keşke özgür olsa herşey ama büyük kitlelere ulaşan yapıtlar hayatın her döneminde siyasileri rahatsız etmiştir ama biliyor musunuz bazen bu rahatsızlık, bu baskı üretilen şeyler için de faydalı oluyor. Bu sansürü aşınca ve üzerinde düşündükçe ortaya gayet enteresan şeyler çıkıyor. Bakınız Karagöz ve Hacivat... Karşı duruşlarını o kadar güzel bir hicivle anlatmışlardır ki o dönemdeki atışmalarının alt metninde hicivle karışık o dönemi eleştirmek vardır. Bunu çok az kişi farkeder. Sanatçının içinde o karşı duruş varsa zaten her şekilde ortaya çıkar. Sanat bir takım insanları rahatsız etmezse bir işe yaramaz. Karşı duruş olmalı. Savunduğunuz doğru da sizin

ustalığınız, onu ne şekilde ortaya koyduğunuzda gizlidir. Bu zorlamalar insanın zekasını ortaya koyar. Yoksa kolayı seçmek değildir sanat. Ferhan Şensoy bizim mektebin kokusuyla yetişmiş bir sanatçı olduğundan ve bu değerlerle beslendiğinden Ferhan Şensoy olmuştur. Gözü kara olmak lazım...

İÖ — Şu anda sizden sonra sahne sanatları, sahne dekoru konusunda bayrağı taşıyacağını düşündüğünüz bir isim var mı?

DS — Var tabii. Savaş Dinçel'in oğlu var. Ben onun da hocasıydım üniversitede. Bir gün baktım herkes teneffüste, bu eskiz masasında bir dekor yapmış, muhteşem... Bizler bu tarz işlere teknik üniversitede övgü olarak "bileğinden kan damlıyor" derdik. Bu çocuk da o dönemde öyleydi. Hala takip ediyorum, inanılmaz dekorlar yapıyor. Babası da öyle bir sanatçıydı. On numara bir adamdı ve evladı da öyle oldu..

İÖ — Geçmişle karşılaştığınızda üzüldüğünüz bir şey var mı bugün?

DS — Tiyatro seyircisinin azaldığına çok üzülüyorum. İstiklal tiyatrosu doluydu, tam 11 tiyatro, sağlı sollu... Ben dokuzuna dekor yapardım. Şu anda sadece Ferhan'ın tiyatrosu var. Tiyatro yalnız bırakılacak bir sanat değil, sahip çıkılması lazım. Siz gençler daha çok toplanın, toparlayın oraları, başı boş bırakmayın. Sizden ricam bu. Bizler bugün varız ama tiyatro hep yaşayacak. Sanata, sanatçınıza tiyatro salonlarına sahip çıkın. Türkiye'nin en büyük sorunu batılılaşma hareketi içinde kendi halk kimliğini unutmuş olması. Batılılaşmış küçük kesimlere sanat yapıldı; özellikle tiyatro ve sinema. Gerçek halkın sinemasını da yine Yeşilçamlılar yaptı, başka kimse yapamadı. Eskiden sinema okulu yoktu şu anda en az on tane üniversitede ders veriliyor. Bu kadar çok insanın sinemacı olma şansı yok. Eskisine göre bugün sinemacı olmak çok

daha zor; hem maliyet açısından hem de o büyük sorumluluğu almak adına cesaret ve yetenekleri bakımından. Ben büyük bir sevgiyle geliyorum okula ama bana bu sorulduğunda üzülüyorum ne olacak tüm okuyan bu çocuklar diye. Çok büyük marifetler lazım, paralar lazım, tanidik lazım, deli cesareti lazım, riskler lazım, inanılmaz bilgi birikimi lazım. Okuduklarımızın dışında dünya sinema ve tiyatrosunu bilmek ve takip etmek lazım, okumak lazım hep... Eskiler böyleydi, o yüzden bunlar milli değer ve bu değerleri korumalısınız. Bizler hayallerimizi gerçekleştirdik Mekteb-i Sultani sayesinde. Sizler de hayal kurun, inanın. Üzerine çok çalışınca oluyor...

Bu güzel sanatları sizler yaşatacaksınız; Türk sinemasını ve tiyatrosunu...

FOTOĞRAFLAR: Tamer TANER (120)

Yönetmen:

- 1976 - Korkusuz Cengaver (Sinema Filmi) (Yönetmen, Senaryo)
 1975 - İnsan Avcısı (Sinema Filmi) (Yönetmen, Senaryo)
 1974 - Önce Vatan (Sinema Filmi) (Yönetmen, Senaryo)
 1973 - Yanaşma (Sinema Filmi) (Yönetmen, Senaryo)
 1972 - Namus (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1972 - Leyla İle Mecnun (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1971 - Satın Alınan Koca (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1970 - Meçhul Kadın (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1969 - Vatan Ve Namık Kemal (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Yanık Kalpler (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Ya Sev Ya Öldür (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Sonu Olmayan Yol (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Seni Affedemem (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Kuduz Recep (Aslan Arkadaşım) (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1967 - Her Zaman Kalbimdesin (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1966 - Nuh'un Gemisi (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1966 - Kanlı Mezar (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1965 - Ben Öldükçe Yaşarım (Sinema Filmi) (Yönetmen)
 1965 - Bitmeyen Yol (Sinema Filmi) (Yönetmen)

Sahne Tasarımı Yaptığı Oyunlar:

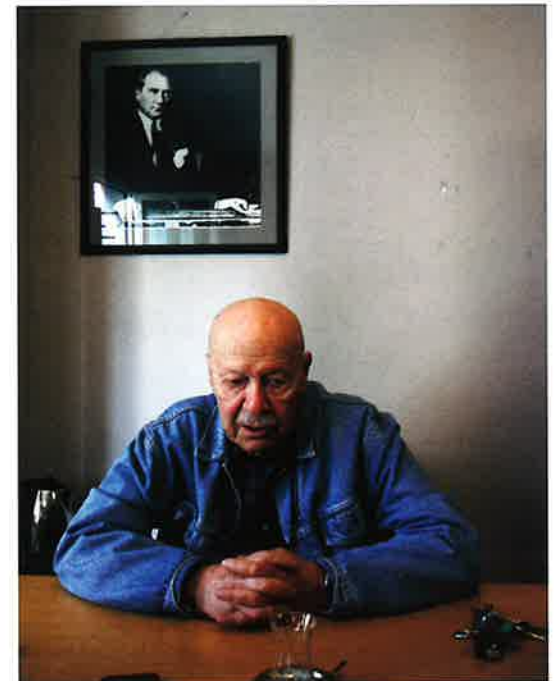
- 2008 - Maskeliler : Ilan Hatsor - İstanbul Şehir Tiyatrosu
 2007 - Antiloplar : Henning Mankell - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 2006 - Ördük Muhabbetleri : David Mamet - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 2003 - Fernando Krapp Bana Mektup Yazmış : Tankred Dorst - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 2002 - Tek Kişilik Şehir : Behiç Ak - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 2001 - Bay Knepp : Jorge Goldenberg - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 2001 - Yarışma (oyun) : Laurent BaffieUmur Bugay - Dostlar Tiyatrosu
 2000 - Sevmek : Bilge Karasu - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 1999 - Molly S. : Brian Friel - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 1998 - Yalınayak Sokrates : Maxwell Anderson - Dostlar Tiyatrosu
 1998 - Alacaklılar : August Strindberg - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 1998 - Derin Bir Soluk Al : Ben Elton - Tiyatro Stüdyosu
 1998 - Bu Filmi Görmüştüm : Bricaire et Lasaygues - Dormen Tiyatrosu
 1998 - Balkon (oyun) : Jean Genet - Tiyatro Stüdyosu
 1998 - Oyun Karıştı : Dormen Tiyatrosu
 1997 - Abelard ve Heloise : R.Duncan - Aksanat Prodüksiyon Tiyatrosu
 1997 - Simyacı : Paulo Coelho - Dostlar Tiyatrosu
 1996 - Histeri (oyun) : Terry Johnson - Tiyatro Stüdyosu
 1995 - Çöplük : Turgay Nar - Tiyatro Stüdyosu
 1995 - İçimdeki Çığlık : Genco Erkal - Dostlar Tiyatrosu
 1993 - İnsanlarım : Nazım HikmetGenco Erkal - Dostlar Tiyatrosu

Ödülleri:

- 2009 - Lions Tiyatro Ödülleri - Yılın en iyi sahne tasarımı ödülü
 Maskeliler - İstanbul Şehir Tiyatrosu
 2009 - Tiyatro Dergisi Ödülleri - Yılın en iyi sahne tasarımı ödülü
 Maskeliler - İstanbul Şehir Tiyatrosu
 2009 - Afife Tiyatro Ödülleri - Yılın en iyi sahne tasarımı ödülü
 Maskeliler - İstanbul Şehir Tiyatrosu
 2000 - Dokuz Eylül Üniversitesi - "Muhsin Ertuğrul Emek Ödülü"
 Tüm Çalışmaları
 1998 - Afife Tiyatro Ödülleri - Yılın en iyi sahne tasarımı ödülü Simyacı -
 Dostlar Tiyatrosu

Senaryosunu Yazdığı Filmler:

- 1976 - Korkusuz Cengaver (Senaryo)
 1975 - İnsan Avcısı (Senaryo)
 1975 - Kılıç Aslan (Senaryo)
 1975 - Ağrı Dağı Efsanesi (Senaryo)
 1974 - Önce Vatan (Senaryo)
 1974 - Battal Gazi'nin Oğlu (Senaryo)
 1973 - Yanaşma (Senaryo)
 1973 - Toprak Ana (Senaryo)
 1973 - Kara Orkun (Senaryo)
 1973 - Gönülden Yaralılar (Senaryo)
 1973 - Battal Gazi Geliyor (Senaryo)
 1972 - Namus (Senaryo)
 1972 - Murat İle Nazlı (Senaryo)
 1972 - Leyla İle Mecnun (Senaryo)
 1972 - Battal Gazi'nin İntikamı (Senaryo)
 1971 - Üç Arkadaş (Senaryo)
 1971 - Satın Alınan Koca (Senaryo)
 1970 - Şoför Nebahat (Senaryo)
 1970 - Meçhul Kadın (Senaryo)
 1969 - İnsanlar Yaşadıkça (Senaryo)
 1969 - Ölmüş Bir Kadının Mektupları (Senaryo)
 1969 - Vatan Ve Namık Kemal (Senaryo)
 1969 - Büyük Yemin (Senaryo)
 1969 - Boş Beşik (Senaryo)
 1968 - Vuruldum Bir Kıza (Senaryo)
 1967 - Yanık Kalpler (Senaryo)
 1967 - Ya Sev Ya Öldür (Senaryo)
 1967 - Seni Affedemem (Senaryo)
 1967 - Kuduz Recep (Aslan Arkadaşım) (Senaryo)
 1966 - Nuh'un Gemisi (Senaryo)
 1965 - Ben Öldükçe Yaşarım (Senaryo)
 1965 - Bitmeyen Yol (Senaryo)

18 Mart Çanakkale Deniz Zaferi

Özge DAĞLI (152)

Bugün, içlerinde mektebimizden ağabeylerimizin de bulunduğu, vatan uğruna canlarını feda eden şehit ve gazilerimizin kazandığı Çanakkale Deniz Zaferi'nin 104. yıldönümü.

18 Mart 1915'de, tarihte eşi benzerine rastlanılmayan bir destan yazıldı. O destan ki adları meçhul onbeşilerindir, vatan uğruna canından, gençliğinden feda eden sayısız Mehmetçidir; bayrak incekse şehit olmadan gelme diyen anaların destanıdır. Emperyalist güçler akın akın vatan toprağını işgal ederken, mutlak ölümün kol gezdiği bayırlarda az sonra öleceğini bile bile ya istiklal ya ölüm diye haykıranlarıdır, askerlerine taarruzu değil ölmeyi emreden Mustafa Kemal'indir.

Çanakkale'de yaşananlar dirilişten kurtuluşa unutulmaz bir duruşun başlangıcıdır. Nitekim İstiklal Savaşına girdiğinde koca bir millet,

19'unda çıktığında mavi
gözlü dev Samsun'a,
meclis kurulunca 20'de,
ilan edilince cumhuriyet
bir ekim gününde
Çanakkale'dekiler hep
akıllardaydı. 25'inde
taktığımız
şapkada, 34'de
soyadımızda,

21'inde kabul edilen marşımızın her satırında onlar vardı. İlmek ilmek işlendiler vatanın her köşesine; Çanakkale'den doğan güneş yarına umut oldu ışık oldu ve o ışık bir milletin önce istiklali sonra istikbali oldu. Anafartalar yangının kıvılcımı bir ulusu yeni baştan kurdu.

Minnetle karışık bir gurur ama çok derinden yaralayan bir yadigarı olan bugün, verilmiş sözlerin en büyüğüdür. Karanlığı, gericiliği, ayrımcılığı, umutsuzluğu, bağnazlığı, korkuyu; her doğan gün yeniden boğmanın; Kars'tan, Erzurum'a; Kocatepe'den, İzmir'e Dicle'ye Fırat'a el ele sevda türküleri söylemenin; bitmeden, tükenmeden, tek bir gün bile azalmadan çalışmanın, okumanın sözüdür. Diline, dinine, mezhebine meşrebine, rengine göre ayırmadan kimseyi beraber yaşamının; insana kulluğunu yok edişin sözüdür. Kalemimizi kırsalar da, sustursalar da bizleri, avaz avaz özgürlük şarkılarını söylemenin; bir ağaç gibi hür ve bir orman gibi kardeşesine yaşamının ve en önemlisi de fikri hür, irfanı hür,

vicdanı hür olmanın sözüdür.

Bu memleketin evlatlarının; canlarını vatan uğruna feda eden nice kahramana, o an toprağa karışacağını bile bile düşman üstüne koşana, koşarken bastığı yeri dövene, Allah Allah!' derken düşmanı titretene, vatan toprağını namus bilene, şekersiz hoşaf ile günlerce cephede siper bekleyene bir borcu var. Bundandır ki bizler özgürlüğün, bağımsızlığın, egemenliğin, cumhuriyet ve devrimlerin yılmaz bekçileri olacağız; açtıkları yolda gösterdikleri hedefe durmadan yürüyeceğiz.

Bilinsin ki bu vatanın evlatları Çanakkale'yi unutmadı unutmayacak; onu yalnız 18 Martlarda değil her gün anmaya devam edecek.

FOTOĞRAFLAR:

Üstte: Fransız zırhlısı Bouvet'nin Osmanlı bataryası tarafından batırılışı.
Sol alta: Mustafa Kemal Atatürk
Alta: Çanakkale ve diğer cephelerde savaşan liseli Galatasaray futbol takımı kadrosu
Kaynak: Galatasaray Müzesi Arşivi

FOTOĞRAF: Tamer TANER (120)

İmrenme sırası

İdil ŞİMŞEK
9C sınıfı
öğrencisi

TEVDAK
"Özgürlük ve
Bağımsızlığın
Önemi" Konulu
Şiir Yarışması
1. lik ödülü

kuş olup uçmak istersin ya bazen
gökyüzünün temiz havasını ciğerlerine çekmek...

imrenirsin
kuş farkında bile değildir halbuki
elde olanın değeri bilinmez
insan soluk alıp vermeyi sevmez ki

kuş olup uçmak istersin ya bazen
ev, şehir, dünya denilen altın kafesi bırakıp gitmek...

inanamazsın
kuş nasıl kabul eder parmaklıkları
kaybedene kadar kıymete binmez
insan koşmayı sevmez ki

kuş olup uçmak istersin ya bazen
bir şey düşünmeden istediğin yere göçmek...

anlamazsın
kuş nasıl takılıp kalır bir vapurun peşine
kadıköy'den eminönü'ne, eminönü'nden kadıköy'e
nasıl tercih eder eldeki simidi uzaklardaki güle
ama normaldir, rahata alışınca
insan çiçek kokusunu sevmez ki

kuş olup uçmak istersin ya bazen
özgür olmak...

temiz havasıyla, çiçek kokusuyla, başka diyarlarda
hiçbir şey olmadan kafanda
yaşıyorum! diyebildiğin
yeni çiçeklenmiş ağacın pembeliğini fark ettiğin
o an
özgürsün demektir
ve o zaman, belki
kuşlar sana imrenir

Düşler Vadisi Riva

TOKİ İştiraki EMLAK KONUT GYO A.Ş. Kaynak Geliştirme Uygulamaları Kapsamında Yapılmaktadır.

Sevgili Galatasaraylılar,

1971 yılından bugüne uzanan bir başarı hikayesi bu.
Galatasaray'ın menfaatleri doğrultusunda, saygıdeğer başkan Selahattin Beyazıt'ın liderliğinde başlayan bir hikaye.

Galatasaray'ın efsane başkanlarından Sayın Selahattin Beyazıt,
çok sevdiği kulübünün geleceğini düşünerek Riva'da bir arazi satın almaya karar verir. O zamanlar ne yol vardır ne köprü.
Bugün gelinen noktaya ve Riva'nın kulübe katacaklarına bakıldığında, kulüp tarihinin en önemli imzasını atmış olur.

Selahattin Beyazıt tarafından alınan, yıllar boyunca kulübün desteğiyle daha da genişletilen
Riva arazisinin 2017 yılında ihalesi tarafımızdan alındı.
Ve böylece, Düşler Vadisi projesinin ilk adımları atılmış oldu.

Geçtiğimiz yıl inşasına başladığımız Düşler Vadisi projesiyle değerini katlayan
Riva arazisi, Galatasaray Kulübü'nün geleceği olarak görülmeye başlandı.
Galatasaray'ı kalpten seven ve kulübüne destek olmak isteyen Galatasaray sevdalıları için üretilen bir değere dönüştü.
Bu da bizleri çok mutlu ediyor.

Düşler Vadisi projesi, 1.157.000 m²'lik bir alanda, bahçeli villalardan oluşan bir proje.
Bu villaların satışından elde edilecek gelirin önemli bir kısmının Galatasaray'ın kasasına girmesiyle,
kulübe büyük katkı sağlayacak bir proje.

Sahip olduğu ayrıcalıklarla Türkiye'nin sayılı projelerinden olan Düşler Vadisi'ni tasarlarken, ekolojik ve modern yaşamın
tüm ihtiyaçlarını mükemmel bir uyumla harmanlayarak, tüm düşlere bir vadiye hayat vermeyi planladık.

Son derece konforlu, sıra dışı çizgilere sahip villalara ek olarak; ekilebilir alanlar,
Lagoon alanı, gölet alanı, sulak alan ve çayırda oluşan bu dev vadiyle,
İstanbul'a yakışır bir doğal yaşam alanı oluşturuyoruz.

Düşler Vadisi, çocuklarımızın yeşile dokunabileceği kocaman bahçeleri, kendi sebze ve meyvenizi yetiştirebileceğiniz
tarım alanları, yazın keyfini çıkarabileceğiniz kumsalı, serinleyebileceğiniz gölü ve sevimli dostlarımızla
birlikte yaşayabileceğimiz ekolojik yaşamıyla; İstanbul'un doğallığa değer veren projelerinin başında geliyor.

Bu özel proje, Galatasaray'a sadece maddi anlamda katkı sağlamakla kalmayacak, doğaya gösterdiği saygıyla
tüm Galatasaraylıların gurur duyacağı bir proje olacaktır.

Emlak Konut güvencesi ve 45 yıllık tecrübemizle, Riva arazisi üzerinde
Düşler Vadisi projesini hayata geçirerek, Galatasaray'a ve Türkiye'ye değer katmaya devam ediyoruz.

Gelin, alacağınız villayla ve yapacağınız katkıyla, sarı kırmızı başarıların bir parçası olun.
Birlikte Galatasaray markasının değerine değer, gücüne güç katalım.
Sarı kırmızıyı zirvede hep birlikte dalgalandıralım.

Galatasaray Spor Kulübü sarı kırmızıya gönül veren
siz değerli Galatasaraylılarla büyük projeler üretmeye devam edecektir.

Çünkü "bizim düşlerimiz dünyadan büyük..."

GALATASARAYLILARIN RİVA'DAKİ EVİ

Lagoon'da yüzmek, kumsala uzanmak, dilediğiniz sebze ekme,
meyveleri dalından toplamak, villada yaşamak, tüm canlılarla dost olmak ve
özel hissetmek... Bizim de bir düşümüz var.
Tüm düşlerinize bir vadide hayat vermek!

RİVA İSTANBUL

Düşler Vadisi

Sait Faik üzerine Nedim Gürsel'le söyleşi.

Engin YAVUZ (130)

Türk edebiyatının en üretken yazarlarından Nedim Gürsel'le Doğan Kitap'tan Şubat 2019'da çıkan son kitabı "Yalnızlığın Yarattığı Yazar Sait Faik" üzerine söyleştik. Sait Faik Türk öykücülüğünün ustalarından. Ama onu başka bir yazardan dinlemek bize çok farklı bir bakış açısı getiriyor. Nedim Gürsel, Sait Faik dünyasını keşfine, eserlerine ve yaşamına duyduğu ilgiye dair düşüncelerini bir araya getiriyor. Bilmediğimiz bir Sait Faik portresi çiziyor.

ENGİN YAVUZ — Bugüne dek Sait Faik üzerine çokça yazı yazıldığı bir gerçektir. Sait Faik'in eserlerindeki gerçek içeriğin genellikle görmezlikten gelindiği düşüncesi bu kitabı hazırlamanızda hangi ölçüde etkili oldu?

NEDİM GÜRSEL — Sait Faik üzerine çok yazı yazıldığı görüşüne katılmıyorum. Daha doğrusu çok yazı var evet, ama onun yapıtını derinlemesine inceleyen kitap pek az. Hakkında gerçek anlamda bir biyografi bile yok. Benim kitabım da bir biyografi ya da inceleme değil. Sait Faik'e Nedim Gürsel'in bakışı. Onun Fransa yıllarını da içeren bir yaklaşım, öznel bir değerlendirme söz konusu. Hem Burgazada'da, İstanbul'un kenar semtlerinde hem de Grenoble ve Fransa'da Sait Faik'in izini sürdürdüm. Bu arada, üzerinde pek durulmayan, hep üstü kapalı biçimde anılan eşcinselliğine de değindim.

EY — Yazarken, kitabın Sait Faik'i yalnızca birkaç öyküsüyle tanımış veya onu hiç okumamış birini Sait Faik'i

keşfetmeye veya yeni baştan okumaya heveslendirebileceğini düşündünüz mü?

NG — Umarım öyle olur. Bu kitabı öyle bir amaçla yazmadım, ama "Yalnızlığın Yarattığı Yazar" bazılarını Sait Faik okumaya özendirirse bundan elbette mutluluk duyarım.

EY — Sait Faik bir sürü öykü yazmış. Ancak kimilerince öyküleri sıkıcı ve durağan. Örneğin "Dülger Balığı'nın Ölümü", "İpekli Mendil", "Hişt, Hişt!..", "Sinağrit Baba" gibi kısa olanlarına bile burun kıvrıranlar var. Kitabınızın Sait Faik'i "daha iyi anlamak" konusunda kimi okurlara yardımcı olabileceğini düşündünüz mü?

NG — Öykülerini, klâsik ölçütlere göre, "sıkıcı" ve "durağan" olarak nitelendirebilirsiniz. Özellikle de örnek verdiğiniz öyküleri. Ama Sait Faik edebiyatımıza büyük bir yenilik getirdi, klâsik ölçü anlayışını yıkarak. Şiirsel bir atmosfer yaratmayı başardı. Kendine özgü bir üslubu, insanoğluna ve doğaya yönelen kişisel bir bakışı olduğunu söyleyebiliriz. Kitabımda onun öykücülüğünü bu yönüyle de ele almaya çalıştım.

EY — Sait Faik'i anlamamanın, öykücülükteki ustalığını anlamaktan daha öteye gitmekten geçtiğini düşünüyor musunuz? Onun yalnızlığına, içe dönüklüğüne vurgu yapılırsa da eserlerindeki cinsellik ve cinsiyet konularına yeterince değiniliyor mu?

NG — Yeterince değinildiği kanısında değilim. Oysa onun varoluşunun ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor

cinsellik. Yapıtını temellendiren en büyük özelliklerinden biri. Sait Faik'in biseksüel oluşunun, hayatı boyunca delikanlılara duyduğu eğilimin kimi zaman "pedofili"nin sınırlarını zorladığını biliyoruz. Bu durum yapıtına yansımasydı üzerinde durmadım, ama André Gide'den etkilendiğini, kendisini tanınmasında Fransız yazarın oynadığı belirleyici rolü bizzat dile getiriyor. Hem de bir kaç kez. Öte yandan toplumun benimseyip dayattığı ahlâk kurallarına, yasaklara da karşı çıkıyor. Daha özgür bir ahlâk anlayışını savunuyor.

EY — Sait Faik eserlerinde seyretmek eylemi sizce ne kadar önemli? Öykülerinde anlatıcının, örneğin Korsikalı gemici çıraklarını veya "tüneldeki çocuğu" bir süre haz duyarak seyrettikten sonra hikâyesini yazmak üzere bir köşeye çekildiğini varsayabiliyoruz. Öyleyse cinsellik ve yazarlık bir arada gerçekleşiyor denebilir mi?

NG — Kanımca cinsellik, yazmanın itici gücünü oluşturuyor. Ama her zaman değil. Sait Faik doğayı, İstanbul'un kozmopolit halkını, eşsiz coğrafyasını da konu ediniyor çünkü. Kitabımda onu tüm yönleriyle ele almaya çaba gösterdiğimi belirtmeliyim, ama cinsel eğilimleri üzerinde de durdum elbet. Başka türlü yapsaydım bir şeyler eksik ve söylenmemiş olarak kalırdı.

EY — Eserlerinde cinselliğin aslında çok da öne çıkmadığını veya cinselliğin genellikle seyretmek eylemiyle gerçekleştiğini öne sürersek, cinselliğin bu kadarla kalması toplumsal baskı ile açıklanabilir mi?

NG — Toplumsal baskıyla, yaşadığı dönemin yasakları ve katı kurallarıyla açıklanabilir sanıyorum. Aynı öyküleri bugün yazsaydı daha özgürce davranırdı denilebilir.

EY — Kitabınızda bahsi geçen Sait Faik karakterlerinden Yani Usta veya Panco'nun anlatıcı ile aralarında uzun süren karşılıklı ilişki veya gerçek duygusal bağlar olmuş olabileceğini hiç düşündünüz mü?

NG — Açıkçası düşündüm, ama öte yandan kurmaca bir yapıyla karşı karşıyayız. Bu yapıya büyük ölçüde otobiyografik unsurların sızmış olabileceğini düşünüyorum. Yine de Sait Faik'in bir öykücü, bir sanatçı olarak yarattığı dünya söz konusu, dolayısıyla bu gerçeğin bilincinde olarak öykülerini değerlendirmeliyiz. Ben kitabımda otobiyografik unsurlardan da yola çıktım, ama Sait Faik'in yapıtını salt bu unsurlara indirgemekten kaçındım.

EY — Bu homoerotizm, yani Sait Faik'in eserlerinde sıkça başvurduğu aynı cinsten olanlar arasında cinsel ilişkiye geçmeksizin gerçekleşen arzu etme hali, gerçekte yaşananın birebir öyküye aktarılması mıydı? Yoksa cinsellik gerçekten gerçek haliyle yaşanmış ama toplumsal ahlak nedeniyle bu şekilde aktarılmış olabilir mi?

NG — Hiçbir sanat yapıtında gerçeklik doğrudan yansıtılmaz, ister istemez yeniden kurulur, hayal gücünün de katkısıyla. Sait Faik de bu genel kuralın dışında değil.

EY — Toplumsal baskıyla arzuları arasında sıkışıp kalmış bir Sait Faik'ten bahsediyorsunuz. Bireyin topluma olan başkaldırısı ya da bu "kıyıda

duruş" sonucunda, teselliyi ve aklını kaçırmamayı yazmak ile buluyor. Yazmayı da aylıklık sayesinde yapıyor. Bunları bir tür terapi olarak değerlendirir miydiniz? Sizin için yazmak hiç terapi oldu mu?

NG — Evet, Sait Faik tanık olduğu bir haksızlık karşısında "yazmasam deli olacaktım" diyorsa, onun için yazma ediminin bir terapi olduğunu söyleyebiliriz. Ama başka nedenler de vardır kuşkusuz. Bana gelince, benim yazarlığımı belirleyen temel unsurlardan birinin de bir çeşit nevroz olduğunu söylemiştim. Hatta Sağ Salim Kavuşsak'ta ayrıntılarıyla yazmıştım. Terapi değil ama karmaşık bir ruhsal durum benim için de yazarlık. Sartre otobiyografisinde yazarın bir nevrozdan iyileşebileceğini ama kendinden asla kurtulamayacağını söyler.

EY — Sait Faik'in hiçbir yerde kendini "evindeymiş" gibi hissetmemesi durumu, bir an için Baudelaire'in yeryüzünde sürgünde olan çirkin ve topallayan "Albatros"unu aklınıza getirmiş miydi? Bir tür benzerlikten bahsedebilir misiniz?

NG — Bu benzetme aklıma gelmemiştii, doğrusu çok yerinde bir benzetme. Tümüyle katılıyorum. Topal martının

öyküsünü son derece insancıl bir üslupla anlatan Sait ağabeyin kendisi de bir topal albatros kuşuydu aslında.

Yalnızlığın Yarattığı Yazar Sait Faik'ten...

Üstünden Başından Yalnızlık Akan Yazar

Yaşar Kemal'in deyiimiyle "üstünden başından yalnızlık akan" yazar önce bir meyhaneye, sonra bir sergi açılışına, bir başka meyhaneye daha, derken afişine bile bakmadan bir sinemaya atacaktır kendini. "İstanbul'un orta yeri sinema / Garipliğim mahzunluğum duyurmanın anama" türküsü sanki onun için yakılmış gibidir.

Özgürlüğün Bedeli "Kavun Acısı" Yalnızlık

Günü gününe yaşamak hayatı. Geçmişe takılıp kalmamak. Özlemin değil özgürlüğün tadını çıkarmak. Sait Faik'in yaşadığı özgürlüğün bedelini ödeyen, yalnızlık ve acıyla, o "kavun acısı" yalnızlığıyla ödeyen ilk Türk yazarı olduğunu düşünüyorum. Ve bir kahvede karşılıklı oturup İstanbul'dan, aşklardan, çocuklarla balıklardan, afyonlu şaraplardan söz edelim istiyorum.

Sait Faik, Rumlar ve Burgaz Adası

Sait Faik, bir öyküsünde çoğu zaman kendisiyle özdeşleşen anlatıcının ağzından, "şehirden tam dokuz mil uzaktayım. Dört tarafım su içinde" der. Burası, özellikle Rumların yaşadığı "Prens Adaları" denen dört adadan biri olan Burgaz'dır. Çoğu balıkçılık yapan, ama bunun yanı sıra iş adamı ya da memur olan adalı Rumlar, Türk toplumuyla oldukça bütünleşmiş durumdaydı.

Nedim GÜRSEL - GSL 102

1951'de Gaziantep'te doğdu. 1970'te Galatasaray Lisesi'ni, 1974'te Paris Sorbonne Üniversitesi Modern Fransız Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Aynı yerde karşılaştırmalı edebiyat doktorası yaptı. İlk yazıları 1969'tan itibaren edebiyat dergilerinde yayınladı. Sorbonne Üniversitesi'nde Türk Edebiyatı dersleri verdi. Fransa Bilimsel Araştırmalar Ulusal Merkezi'nde (CNRS) Türk Edebiyatı üzerine araştırma başkanı olarak çalıştı. Kitapları yabancı dillere çevrildi.

Galatasaraylılık ve Atatürkçülüğün ortak değerleri

Erdinç ÇETİNCELİK (120)

Bağımsızlık ateşinin yakılışının 100. yıldönümünde yüce önder Mustafa Kemal Atatürk'ün Galatasaraylı değerlere hâkim ve onları destekleyen duruş ve vizyonunu vurgulamak onu anmanın en sarı-kırmızı hâli olurdu diye düşündüm.

Benim için Atatürkçülük kavramı ve Galatasaraylılık ile paralelliklerini fark etmem tebeşir tozunun genzimizi yaktığı, koyu vernik ile her sene boyanan "pupitre" lerimiz üzerine ısrarla sevdiğimiz müzik grubu, takım veya aşkımızın ismini kazıdığımız, parmaklıklardan 20 saniyenin altında atlamayı olimpiik bir başarı gibi gördüğümüz, nohut-bulgur-turşu üçlemesinin bizim için en dengeli yemek menüsü olmadığını henüz bilmediğimiz yıllardan sonrasına dayanır.

Her ne kadar Anıtkabir'in ender kabul edilen kısa dönem denizci muhafızlarından biri olarak Ata'nın kütüphanesinden temizleme ve tasnif amaçlı birçok farklı dilde kitaplarını alıp gizlice okuma fırsatını bulmuş da olsam

O'nun evrensel deha ve vizyonuna henüz bugünkü kadar hâkim değildim. Kabrinin önünde ve arkasındaki patikada gecenin bir yarısı devriye nöbetleri tutarken de okuduğum lisenin eski öğrencilerinden ve müdürlerinden Tevfik Fikret'e hayranlığımdan bihaberdim.

Atatürk'ün hümanist, dünyaya açık, dinlemeye ve anlamaya çalışan karakteri aşikârdır. Bu karakteri onun doğal ve çağlar üstü liderliğinin yapıtaşı aynı zamanda da duygusal zekâsının bir göstergesidir.

Buna keza laik, bağınazlıktan uzak duran, farklılıklara ve farklı düşüncelere saygı duyan, cesur, her çağda çağdaş kalmayı, kendini yenilemeyi ve zamanın gereklerine uyma düsturunun aslında Galatasaray'ın kireç boyalı duvarlarında, erimiş mermer basamaklarında, Tevfik Fikret salonunun gıcırdayan ahşap zemininde, arka bahçenin mıcır taşlı patikalarında, yatakhanelerinin hayaller kurarken dalıp gittiğimiz yüksek

tavanlarında onlarca yıldır bezeli olduğunu öğrencyken fark edememiştik.

Buna karşın Galatasaray'da yüce önderin inançları akılcılaştırabilme, akılcı olmayanları toplumsal davranış kalıplarına sokmama politikasını anlamaya başlamıştık bile. Kemalizmin "totaliter-dogmatik" değil de, "demokratik-pragmatik" bir felsefe olduğu gerçeğini tarih dersimizde not almıştık ama O'nun "**Ben manevi miras olarak hiçbir nas-ı katı, hiçbir dogma, hiçbir donmuş, kalıplaşmış düstur bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır.**" sözü kadar net bir şekilde anti-dogmatik duruşunu belirten bir cümlesini henüz duymamıştık.

Hiçbir Galatasaraylının yaşadığımız dünyada asla değişmeyecek hükümlerin var olduğunu iddia edeceğini düşünmüyorum. Akıl ve ilme karşı gelmenin ve batılın rehberliğini kabul etmenin Atatürk karşıtlığından hiçbir farkı olmadığını hepimiz biliriz. Onu din düşmanı olarak suçlayanların aslında onun Kur'anı Türkçeleştirerek anlaşılmasının önünü açtığından ve İslam dininin aslında sorgulama dini olduğunu en iyi bilenlerden biri olduğundan haberleri yoktur.

Galatasaraylı yardımı ve özveriği kendinden veriş ve içgüdüsel olarak sunar. Atası gibi her Galatasaraylı kişisel tutku ve idealleri ne olursa olsun elinden gelen hatta elinden gelenin fazlasını

büyük-küçük ayırt etmeden son derece mütevazı bir şekilde yapar. Ömrünü davasına vakfetmiş, özel hayatını bile göz ardı etmiş olan Mustafa Kemal, etrafındaki ihtiyaç sahiplerine sunduğu yardım ve destek ile bizlere rehberlik yapmıştır. Asıl misyonun öncelikle ve her şeyden önce insan olduğunu hepimize yıllar önce aşılamıştır.

Galatasaray'ın kurumlarının en büyük şansı, Galatasaraylılardır. Galatasaraylı yüce önderi Mustafa Kemal Atatürk ve baş eğitmeni Tevfik Fikret'in **"fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür"** evlatları olmak için daima çalışmıştır.

Aynı Tevfik Fikret, döneminin en önemli özgürlükçü, yenilikçi, devrimci ve aydınlanmacı temsilcisi olarak **"Hak bildiğin yolda, yalnız da olsun yürüyeceksin"** diyerek bu yaşam biçimini Galatasaraylılık karakterine de işlemiştir. Çalışmanın aciliyet ve önemi hakkındaki düşüncelerini ise şair şu dizeleriyle ölümsüzleşmiştir:

**"Yükselmeli, dokunmalı alnın semalara;
Doymaz beşer dedikleri kuş itilalara...
Uğraş, didin, düşün, ara, bul, koş, atıl,
bağır;
Durmak zamanı geçti, çalışmak
zemanıdır!"**

Fikret'in vefatından 3 yıl sonra 1918'de Anafartaların muzaffer komutanı Harbiye'den manej hocası Emin Bey'e Fikret için **"Ben inkılâp ruhunu ondan aldım. Ziyaret edeceğim yerlerin başında elbet Aşiyân gelir."** demiştir.

Bir düşünceye göre de Mustafa Kemal Aşiyân'a çıkan dik yokuşta gizlice ağzından kaçırdığı **"Yakında Anadoluya gidiyorum"** sözüyle memleketi kurtarma kararını Fikret'in yanına çıkarken kesinleştirmiştir.

Atatürk'ün muasır medeniyetler seviyesine çıkma idealizmi içinde **"batıya açılan pencere"** konumundaki Galatasaray Lisesi ve Galatasaraylı gençlere yüklediği misyon ve anlam çok önemlidir.

Sadece sosyal ve kültürel değil aynı zamanda bilimsel ve ekonomik kaynaşmanın ve işbirliğinin olmadığı durumda ülkemizin soyutlaşmasına, kutuplaşmasına, başkalaştırılmasına ve şark kültürünün doğal bir parçası haline getirilmesine ve böyle anılmasına karşı durulmasının gereği üzerinde durmuştur. Anti laik rejimin Cumhuriyet ile doku uyumsuzluğu gerçeğini o devirde yüksek sesle haykırması ve gençlerin muhtaç oldukları kudretin kaynağı olarak kendi asil kanlarını hatırlatmıştır.

Galatasarayın laikliğin tahrip edilemez beşiği, farklılıklara saygının temel direği olduğu ve böyle kalacağını Ata'mız öngörmüştür.

FOTOĞRAFLAR:

Sol sayfa: Mustafa Kemal Atatürk'ün Lisesimizi 1930 yılındaki ziyareti.

Bu sayfa Solda: Tevfik Fikret
Sağda: Galatasaraylı öğrenciler, Mustafa Kemal Atatürk'ün cenazesinde Karaköy'de kortejde.

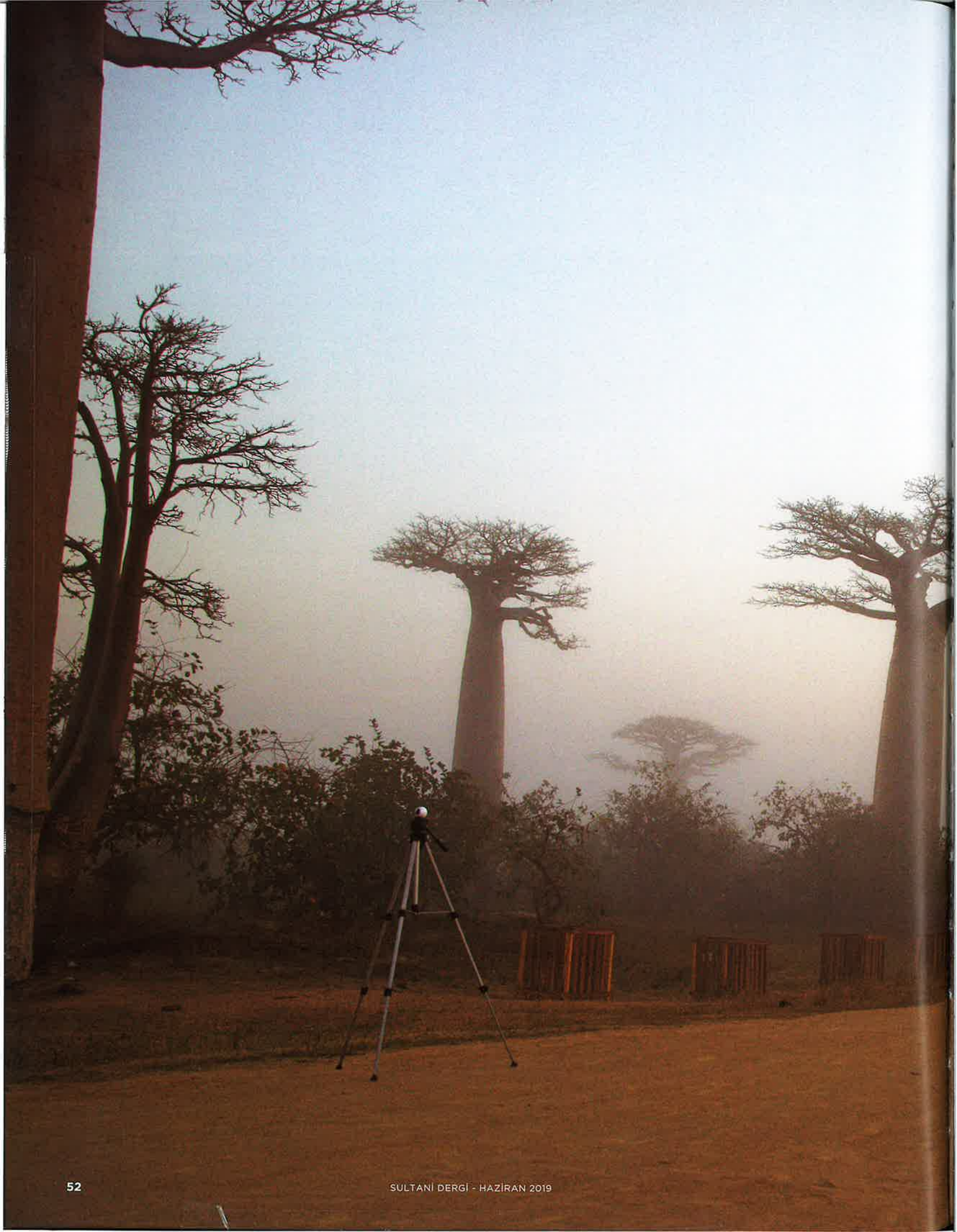
Kaynak: Galatasaray Müzesi Arşivi

HUNCA®

AŞKA EXTRA'NI KAT

Madagaskar

Madagaskar bir belgesel çekimi için yola çıkana kadar özellikle Baobap ağaçları vasıtasıyla hayal ettiğim, ancak ekonomik durumunun zayıf olduğunu bildiğim ülkeler arasında idi. Ancak buraya geldiğimde beni en şaşırtan noktalardan birisi hizmet kalitesi oldu. ...

Tulga OZAN (127)

MADAGASKAR

••• Daha önce bizim devreden Vedat ve Zafer ile konuşmam buranın çok kötü şartlarda yaşayan bir ülke olduğu izlenimini uyandırmıştı ama keşfetmeye başlayınca mükemmel otel ve restoranların da bulunduğunu gördüm. Özellikle çok kaliteli ve iyi sunumlarla yediğim yemekler beni çok şaşırtmıştı. Burada öğrendiğimiz kadarıyla emekliliği gelen Fransız şefler hem etin kalitesinin çok iyi olması, hem de ülkenin ucuz olması dolayısıyla bu ülkeye yerleşmeye başlamışlar.

Antananarivo ya da kısa ismi ile Tana şehri ülkeye ilk temasın yaşandığı şehir. Hem Afrika ruhunu hissedeceğimiz hem de Fransız kültürünü yansıtan bir havası var. Şehirde en keyifli deneyimlerden birisi artık görmeyi unuttuğumuz eski Renault 4 taksilerle şehri dolaşmak oldu. Bu adanın havasında havalimanından ilk indiğimiz andan itibaren bir Küba havasını hissettim. Kıta Afrika'sı ile kıyaslısak kendinizi inanılmaz derecede güvende hissettiriyor ve Malgaşlar da çok sakin insanlar. Sabahtan "Palais de La Reine" kıyısında güzel bir kahvaltı ettikten sonra araçlarla şehri dolaşyoruz ve günümüzü Analakely pazarında bitiriyoruz.

Madagaskar denince akla gelen diğer özelliklerden birisi de bitki ve hayvan çeşitliliği. Yaşayan 13.000 bitki türünün yüzde doksanının endemik olduğu bu adanın simgesi haline gelen hayvanlar ise lemurlar. Primat türü olan bu hayvanlar Madagaskar'ın Afrika kıtasından kopmuş olması sayesinde yaşamlarına devam edebilme şansları olmuş. Diğer primat ve maymun türlerine göre çok daha uysal oldukları için adanın karadan kopmuş olması sayesinde yiyecek bulabilmeye devam etmiş ve Afrika'nın acımasız avcılarından kurtulabilmişler.

Lemurları ülkede birçok yerde görmek mümkün ama Parc National Antisibe Mantadia'nın yanında bulunan Vakana Forest Lodge bizim için ideal yer oldu.

Lemur adası diye adlandırılan yerde insana çok alışmış lemurlarla oynamak ve yakın temas kurmak biraz turistik olsa da keyifli bir deneyim oluyor. Lemur parkına giderken yaptığımız iki saatlik yol boyunca ise en çok dikkatimi çeken kiremit üretimi ve pirinç oldu. Özellikle seyahat boyunca gördüğümüz görüntüler bana Afrika'dan çok Güney Doğu Asya hissiyatı verdi. Vietnam'ın Sapa kasabasındaki, Filipinlerin Banaue taraçalarının sanki minyatür modelleri gibi olan görüntüler tüm adada karşımıza çıktı.

Tana şehrinin gece hayatı da hareketli. Six, Le Bus, Kudeta isimli kulüpler ön plana çıksa da hafta sonu haricinde çok fazla hareket beklememek lazım. Şehirde her akşam en hareketli mekan ise Glacier isimli pavyon. İçeriye girince Fransızların neden çok fazla Pattaya'da görünmediklerini de anlıyorsunuz. İngilizce konusundaki kabiliyetleri herkesçe malum olan bu toplum gene aynı beklentilerini kendi lisanları konuşulan Fas, Madagaskar gibi ülkelerde karşılamaya geliyorlar...

Adayı gezmek için biraz meşakkatli yolları göze almak gerekiyor. Genel olarak en turistik rota güneye doğru 1000 km gidilen "Route National" olsa da ben adanın Batı tarafına gitmeyi

tercih ediyorum. Güneye ilerlerken ilk durak Antsirabe ülkenin üçüncü büyük şehri. Norveçli misyonerlerin 1800'lü yıllarda kurduğu bu şehir ülkenin termal merkezi olarak da biliniyor. Turistik merkez çok geniş olmadığı için buradaki geziyi "pousse-pousse" diye adlandırılan insanların çektiği ufak araçlarla yapmayı tercih ediyoruz. Başlangıç noktasına gelince tüm şoförler iş kapmak için hafif bir arbede çıkartsalar da gerginlik olamayacak kadar sakin yaradılışlılar. Yaklaşık bir saatlik çek-çek gezisinden sonra şehrin en güzel mekânı Hotel des Termes'de bir mola vermek eski günleri gözlemlemek için ideal.

Güney yolu Fianarantsoa şehrine doğru devam ediyor. Ancak, Dünya Değişmeden turlarında batıya doğru ilerleyip sağ köylerinde senenin belli dönemlerinde yapılan Famadihana törenlerini yakalamaya dikkat ediyoruz. Animizm kökenli bir gelenek için mezarlardan çıkartılan aile büyükleri ile birlikte yapılan eğlenceli organizasyonlar Atalar ile bağların hep canlı kalmasını sağlıyor.

Adanın bana göre en özel bölgesi batı kıyıları. Mozambik kanalı kıyısında bulunan Morondava şehrinin yakınlarında bulunan "Allée des Baobaps" yaklaşık 260 m yüksekliğinde birçok Baobap ağacının bulunduğu, adadaki en güzel günbatımı ve gün doğumunu yaşayacağınız yer olacak. Akşamları turist grupları daha fazla akın etse de sabah gün doğumu esnasında yaşanan sükûnet, yerel halkın yaşamı ve ışığın ağaçlarla muhteşem uyumu en güzel fotoğrafları çekmemizi sağlıyor.

Batı kıyılarının diğer bir çekim noktası ise "Tsingy" diye adlandırılan kaya ormanları. Benahara milli parkında bulunan bu doğal oluşum Mozambik

••• kanalının çökmesi sonucunda kayaların yükselmesi ile oluşmuş. Biraz fiziki efor gerektiren bölgeye ulaşmak ise ayrı bir macera. 4x4 cipler ile 200 km'lik bir yolu 10 saatte geçtiğimiz yolculukta iki defa nehir geçmek için araçlarımız ile sallarin üzerine biniyoruz ve kırsal yaşamın en az kirlenmiş köylerini görüyoruz. Diğer taraftan ise bu kadar imkansızlıklar ile dolu bir coğrafyada, elektriğin olmadığı bir köyde "Mad Zebu" isimli restoranda neredeyse Michelin seviyesinde sunum ile servis edilen boğa kuyruğu yemek tam bir kültür şoku yaratıyor. Senelerce gidip geldiğim Endülüs bölgesinde dahi bu kadar iyisini yememiş olmak beni bile çok şaşırtmıştı.

Benim tercih etmediğim güneydeki "Route National" ile güneye devam etmek isterseniz ise tavsiyelerim arasında -eğer çalışıyorsa- Fianarantsoa treni olabilir. Ancak genelde trene çok fazla "lyche" meyvesi yüklendiği için bozuluyor ve ne zaman geleceği belli olmuyor.

Yol üzerindeki başka bir "yerel deneyim" ise Ambalavao şehrindeki Zebu pazarı. Sadece çarşamba ve perşembe günleri kuruluyor ve adanın her tarafından

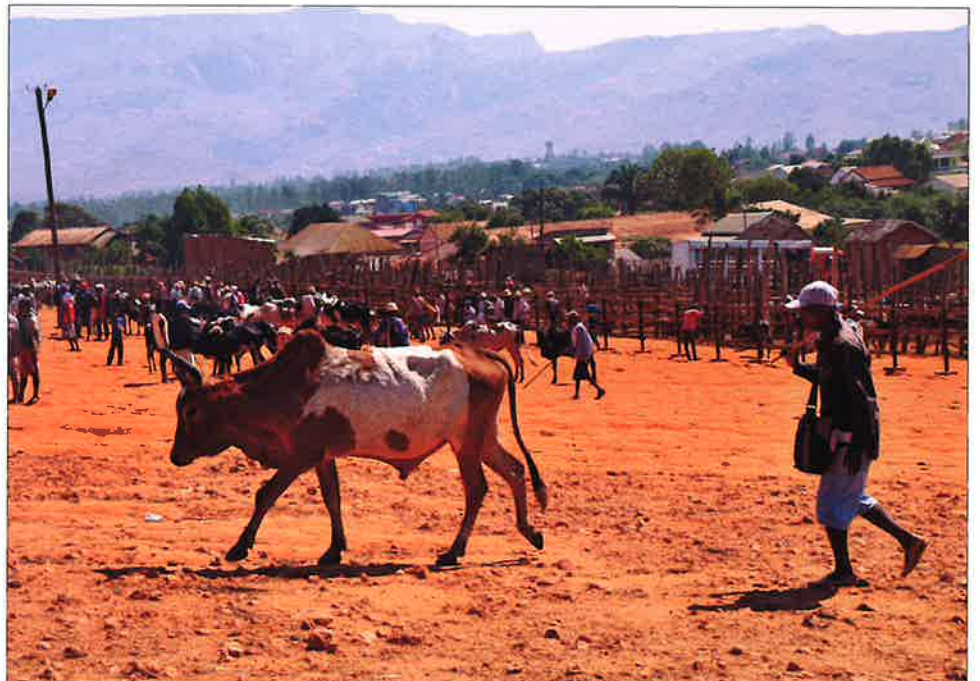
*...mezarlardan çıkartılan
aile büyükleri ile birlikte
yapılan eğlenceli
organizasyonlar atalar ile
bağların hep canlı
kalmasını sağlıyor.*

yetiştiriciler ve satıcılar buraya gelmekte. Zebu öküzleri Güney Asya'da başka ülkelerde de karşımıza çıkmıştı. Ancak bu adadaki cins en saf örneği kabul ediliyor ve ülkedeki en önemli et kaynağı. Adanın her yerinden yetiştiriciler geldiği için güzel görüntüler de çıkabiliyor. Üç ana kabile var. Bunlardan Tana taraflarında yaşayanlar, adanın en eski yerlileri olan Merina kabilesi. Malezyalı korsanların adaya gelmeleriyle oluşmuş bu kabile. Betsileo ve Baralar da diğer kalabalık kabileler.

Turistik açıdan diğer bir çekim noktası ise Isalo Milli Parkı. Bu bölgeye gelirken bana Isalo'yu çok methetmişlerdi ama hayvan ve bitkiler açısından özel bir araştırma yapmadığım için beni çok fazla etkilemedi. Kapadokya ve/veya

Grand Canyon görmüş bir gezgini de çok fazla etkileyeceğini düşünmüyorum. Ancak sabah Isalo çıkışında sabahtan ziyaret ettiğimiz Ilakaka kasabası bence o rotanın en güzel molası.

1998 yılına kadar üç beş haneden oluşan bir kasaba Ilakaka ve etrafında geçmişte Fransızca gene "nar" (grenade) olarak ifade ettikleri "passion fruit" ağaçları bolca bulunmaktaymış. Bu adanın o zamanlar maden kaynakları çok göz önünde olmadığı için özellikle Passion ve Lyche meyve tüccarları açısından oldukça önemli topraklara sahip. Safir'in bulunması ile tamamen şans eseri olmuş, Delorme isimli Fransız bir tüccar aldığı passion suyunun içinde çıkan taşa dikkat etmiş ve bunun incelenmesi gerektiğine karar vermiş. Elindeki taş örneği ile Tana şehrine gidince yaptırdığı testlerden taşın ne kadar değerli olduğu ortaya çıkmış ve haliyle bu bilgiyi herkesten saklayarak maden hazırlıklarını tamamlamak üzere Fransa'ya iki aylığına gitmiş. Geri döndüğünde ise herkesten bilgisini sakladığı köyde halihazırda üç bin madenci kazı yapmaktaymış. Mantar gibi büyüyen Ilakaka kasabası şu an için çevrede yüz bin kişinin istihdamını sağlayan bir merkez haline

gelmiş. Sabah köye girerken bir dere yatağında şans eseri karşımıza çıkan görüntüler gerçekten çok güzeldi. Derede taşları eleyen madencilerin yanında araba yıkayanlar, madencilerin safiri çalmasını engellemek için orada duran güvenliklerin yanında günlük banyolarını yapan kadınlar ve çocuklar çok karışık ama hoş görselekler yarattı. Köyde fotoğraf molasının ertesinde bir ücret karşılığında önce madenleri gezdiriyor, sonra da köy içinde dükkânlarda taşlar hakkında bilgi veriyorlar. Şehirde sadece Avrupalı ve Malgaş yok, özellikle çok fazla Sri Lankalı, Çinli ve Tai tüccar bulunuyor.

Maden gezisi esnasında iddia ettiklerine göre dünyada son on yılda çıkan taşların yüzde doksan beşi Madagaskar'dan gelmekteymiş ama buradan alıp Tayland ve Sri Lanka'da pazarlıyorlarmış. Benim ziyaret ettiğim dükkân İsviçreli bir madenci çocuğa aitti. Kendisi Cenevre kökenli ve çok yaşlı göstermese de uzun zamandır Madagaskar'da madencilik yapıyormuş. Bize rehberlik yapan ise Gana kökenli. Dükkânın müdürü ve adamın sağ kolu. 1998

yılında burada maden çıkınca hemen Gana'daki madenlerinden buraya getirmiş ve o dönemden beri burada yaşıyor. Kısacası adanın belki en kozmopolit kasabası.

Adanın güneyde bulunan ikinci büyük şehri Tulear, Mozambik Kanalı kıyısında bulunuyor. Ben ilk gidişimde liman özelliği daha ön plana çıkar diye beklemiştim ama kıyıya çok yakın mesafede bulunan dünyanın en büyük mercan oluşumlarından biri dolayısıyla limana uygun bir alanı yokmuş. Anlattıklarına göre özellikle adanın doğu tarafında çok büyük limanlar bulunmaktaymış.

Madagaskar adası, bir gezgin için ön yargılarından çok daha farklı şeyleri öğreneceği ve ayrıca güzel insan manzaralarını gözlemleyebileceği bir coğrafya. Bol bol fotoğraf çekilebileceği ve yolda birçok farklı lezzetlerin keşfedilebileceği bu rota her seferinde gitmekten zevk aldıklarım arasına da girdi.

Tulga OZAN (127)

1976'da İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesini bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesi Turizm İşletmeciliği Bölümünde okudu.

2013'te yolculuklarını anlattığı "Dünya Değişmeden" isimli anı türündeki kitabı çıktı. Kitap İstanbul Bilgi Üniversitesinde ders konusu oldu. 2015 yılında Dünya Değişmeden Turizm'i kurdu ve günümüze kadar birçok farklı ülkede deneyim odaklı organize seyahatler düzenledi.

Sibirya Şamanizmine dair gözlemlerini aktardığı, Güney Sibirya ve Moğolistan'da karadan 15.000 kilometre yol kat ederek yayına hazırladığı ikinci kitabı "Yolun Açtığı Kapılar – Sibirya ve Şamanizm" 2016 Şubat ayında okurlarla buluştu.

Fransızca, İngilizce ve İspanyolca konuşuyor. Her gün, henüz gitmediği coğrafyaların hayalini kuruyor...

Yirmibeşinci Yılımızda Okulumuzdaydık... Ellinci Yılda tekrar okuldayız.

Ekmel ÜNLÜSAN (101)

Mezuniyetimizin 25. Yılı'nı nasıl da heyecanla beklemiş, adeta ipe çekmiştik. Zira geleneksel olarak İdare, yarım asırlık mezunlara pilavdan önceki gün ve geceyi okulda geçirerek öğrencilik günlerini tekrar ve yerinde yaşama imkanını sunuyordu. Biz de bu fırsatı kaçırmayıp randevuya koştuk.

Bakalım yirmibeş yıl sonra hangi izini kaybettiklerimizle bir araya gelip hasretle kucaklaşacaktık? Kimler ayrılmıştı aramızdan, kimlerin saçları beyazlamış, kimlerinki dökülmüştü, kimlerin yüzünde kırışıklıklar belirmiş, kimin omuzları çökmüştü? Ya huylar, karakterler, onlar da değişmişler miydi acaba? O yıllarda yaptığımız şakaları şimdi bu koca adamlar kaldırabilirler miydi? Merakla okula gittik. Her yeni

gelen, daha önce gelenlerce büyük tezahüratla karşılanıyordu. Saçlardaki eksiklikler, aklar, yüzlerdeki kırışıklıklar, göbeklerdeki şişkinlikler kimsenin gözünden kaçmasa da, 25 yıl önce bıraktığımız o muzip çocuk karşımızda aynen durmaktaydı. O zaman, adeta kısa bir es verilmişçesine, o bilindik şakalar, takılmalar, espriler tam bıraktığımız yerden tekrar başlıyordu. Sanki bu yarım asır hiç yaşanmamış ve bu çocuklar hiç değişmemişlerdi.

Bu buluşmayı sınıflarda, yemekhanede, hatta pasajda ve gece okula dönüşte demir parmaklıkların üzerinde, yatakhane sabaha kadar dolu dolu yaşadık. Ertesi gün pilavımızı yedikten sonra aşağıdaki aile fotoğrafını çekti miştik...

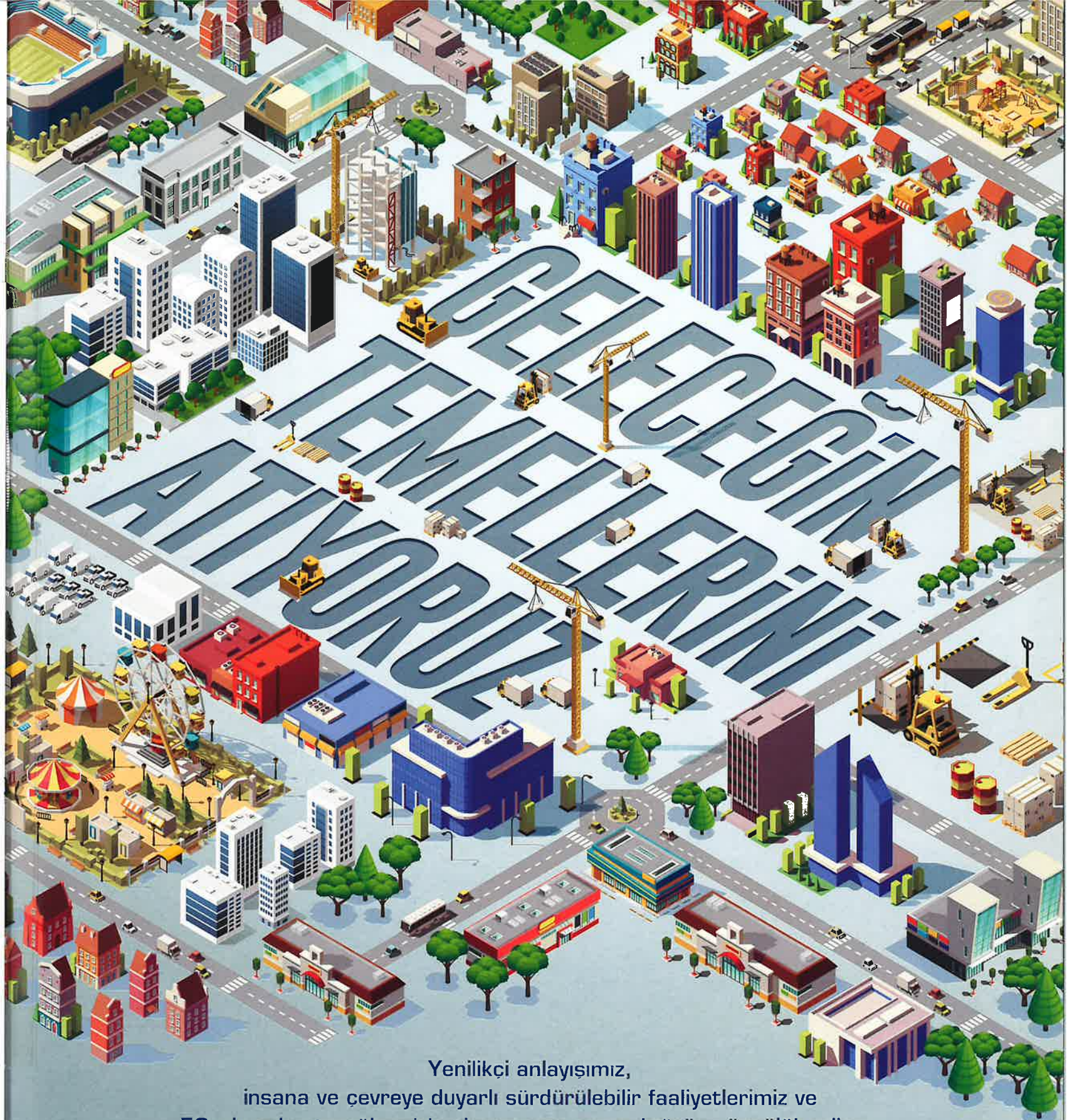

Hepimiz ne kadar da gençmişiz! Ayı Ramo, Hayrettin Tuğal ve Sarper Ünsal henüz bizi terketmemişler...

Şimdi aradan bir yirmibeş yıl daha geçtikten sonra yeniden okulda buluşuyoruz. Gözlerimiz, bizleri yalnız bırakıp başka dünyalara zamansız göçen arkadaşlarımızı (ne yazık ki her geçen gün sayıları artıyor) nafile arayacak. Resimdekine kıyasla daha bir pamuk tarlası saçlar, parlayan kafalar, kabarmış göbeklerle, ama yine içimizdeki o hiç kaybolmayan muzip çocuk ile birlikte, dış dünyadaki kişiliklerimizi, mevki ve ünvanlarımızı kapıdan girerken dışarda bırakarak.

*Hüzün de var ama esas olan gurur
yürelerimizde,
Bu yuvada feyz almış olmanın gururu,
Galatasaray camiasının bir ferdi olmanın
gururu,
Okulun bizlerden sonra da dimdik ayakta
durduğunu görmenin gururu,
Ardımızdan gelen kardeşlerimizin de
en az bizler kadar çalışkan, yurtsever,
idealist, hümanist, akılcı ve yaratıcı
olduklarına inanmanın gururu.*

...ve De Gaulle'ün dediği gibi,
hançerelerimizi yırtarak VIVE
GALATASARAY!

Yenilikçi anlayışımız,
insana ve çevreye duyarlı sürdürülebilir faaliyetlerimiz ve
50 yıla yakın tecrübemizle çimento ve yapı sektörüne öncülük ediyor,
yeniliğin temellerini atıyoruz.

www.cimsa.com.tr

[/company/cimsa](https://www.linkedin.com/company/cimsa)

[/cimsacement](https://www.facebook.com/cimsacement)

[/cimsacement](https://twitter.com/cimsacement)

ÇİMSA

Mektepli Bulmaca

Ali Nejat ALPAT (138)

2005 yılında uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'na verilen Nobel Barış Ödülü paydaşlarından Nükleer Enerji Uzmanı Galatasaraylı kimdir? "Necmi"

Necmi Dayday

Galatasaray'ın 500. Kuruluş Yılı'nı Kutlama Komitesi Başkanı kimdir? "Cihad ..."

Cihad Baban

Galatasaray Lisesi'nin 500. Kuruluş yıl dönümünde Gül Babayı temsili oynayan kişi kimdir? Tijn lakaplı tiyatrocü "Erol"

Erol Günaydın

Papalık temsilciliği yapmış, GSL'de 30 yıl felsefe öğretmenliği yapan hoca kimdir?

Pierre Dubois

GSL'nin ilk kadın öğretmeni kimdir? "Server"

Server Bürge

15 Şubat 1986'da açılan GS Derneği lokali hangi başkanın döneminde açılmıştır?

Kayhan Uraz

Galatasaray Üniversitesi'nin ilk rektörü kimdir?

Yıldızhan Yayla

Avrupa seyahatinde gördüğü medeni eserleri memleketimize nakletmeyi, yaymayı ve Fransız liselerinin benzeri bir okul açmayı arzulayan Sultan kimdir? Onun fermanı ile GS Sultanisi kurulmuştur.

Sultan Abdülaziz

11 Ekim 1988 tarihinde kurulan Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu'nun mevcut Genel Sekreteri kimdir?

İskender Çayla

Galatasaray Association de Monaco'nun mevcut başkanı ve Galatasaray ailesinin en kıdemli üyesi (2018 yılı GS ödülü sahibi duayen) kimdir?

(Ali) Fuat Diriker

1947-1948 İstanbul Şampiyonu Boks takımımızın önemli sporcusu, ilerki dönemde Washington Büyükelçiliği de yapacak kişi kimdir? Şükrü

Şükrü Elekdağ

19. yy Sultanide Fransız Hocaların notları ve davranışları iyi öğrencilere renk renk kartonlar halinde Fransızca

Bon Point

Mektebi Sultani yıllarında; iyi ahlakları dolayısıyla gayret ve meziyetleri takdire layık görülenlere ve arkadaşlarına iyi örnek olanlara verilen mükafat dağıtma merasiminin Fransızca adı "..... de prix"

Distribution de prix

Ülkesi Fransa'ya döndükten sonra Revue Des Deux Mondes adlı dergide mektebin adını Galata Serai olarak her daim belirten lisenin ilk müdürü kimdir? M. De

Salve

Modern eğitime geçişimizin 100. Yılında (1968 yılı) yapılan bir araştırmaya göre o güne kadar lisemizde en çok kullanılan lakap nedir?

Kelle

Eski Başbakanlarımızdan Nihat Erim Ağabey'in lakabı nedir? Türkçesi "Küçük"

Petit

Yaklaşık 50 yıl önce Cemiyetimizin Heybeliada ve Boğaziçi'nde yazlık lokal olarak kullandığı yerin adı nedir? Orijinal adı "Deutsches Gaestehaus"dur.

Alman Misafirhanesi

1910 yılında lisede kimin istifası üzerine öğrenci boykotu yaşanır?

Tevfik Fikret

1873'te mezun olan ilk Müslüman öğrenci kimdir? ".....Şeref"

Abdurrahman Şeref

Mekteb-i Sultani'nin ilk "athlete complet" diyebileceğimiz sporcusu kimdi?

Selim Sırrı Tarcan

Sınıfta kalanlara verilen tatlı ismi ?

Kadayıf

9. sınıfta belli bir ritüel ile girilen ve futbol sahasını da kapsayan alan nedir?

Grand Cour

12. sınıfların kullanım alanı olan Haliç/Boğaz manzaralı bahçenin adı nedir?

Arka Bahçe

Pek çoğumuzun yatılı hayatında yaşadığı, dayanışmayı sağlayan küçük çaplı savaşlara verilen ad? "... .. savaşı"

Yastık

Her yıl Haziran ayının ilk Pazarı olan Galatasaray ananesinin adı nedir? Kısa

Pilav

Bir zamanlar Mektepli öğrencilerin Fransızca kitap, sözlük ve dil kitabı aldığı şimdi ise maziye karışan Beyoğlu'ndaki ünlü kitapevinin adı nedir?

Hachette

Galatasaray Liselilerin uğrak yeri Levent Büfe'de ordövre verdiği ad nedir?

Ördek

Çanakkale savaşına giden ve şehit olan hademelerle ithafen okul görevlilerine verilen ad ?

Çavuş

Galatasaray Lisesi Mezunu Arnavut Kralı "Ahmet"

Ahmet Zogo

"Galatasaray, düşünmeyi öğretir" diyen, GEÖK'ün kuruluşunda üstün emek veren kişilerden "Coşkun"

Coşkun Kırca

Yolu Beyoğlu Balık Pazarı'na düşen tüm Galatasaraylıların uğrak yeri Üç Yıldız Şekerleme'nin sahibi, Galatasaraylı "Feridun"

Feridun Dörtler

Kalite Sistemimizde Var.

Leaflet
Föy
Broşür
Insert
Katalog
Kutu
Davetiye
Zarf
Sticker
Ajanda
Dergi

tanıtım ürünleri

sistem

Afiş
Dönkart
Billboard
Stant

mali evraklar

Fatura
İrsaliyeli Fatura
Sevk İrsaliyesi
Taşıma İrsaliyesi
Gider Pusulası
Reçete
Yolcu Bileti

Takvim
Defter
Notluk
Klasör
Dosya

sistem matbaacılık

Katkıda Bulunanlar

Ali Nejat ALPAT - GSL 138

1987'de KKTC GİRNE'de doğdum. Mektebi Sultanî'ye 1993'te Ortaköy'de bulunan ilkokul ile başladım. Üniversite'ye kadar bu nadide kurumda okuma fırsatı buldum. 2013'den bu yana Japon menşeli uluslararası Chugoku Marine Paints firmasında gemi ve sanayi boya tedarik zinciri lojistik müdür yardımcısı pozisyonunda çalışmaktayım. Halihazırda Galatasaray Association de Monaco temsilcisi olarak da başta İş Birliği Kurulu olmak üzere çeşitli toplantı ve etkinliklere katılım sağlamaktayım.

Simge ARGÜDEN KAPLAN - GSL 127

İş hayatıma, 1999 yılında Swissotel İstanbul'da Halkla İlişkiler ve Pazarlama Departmanı'nda başladım. Pazarlama, reklam, iletişim, etkinlik konularından sorumlu olarak Trimpeks Medikal A.Ş. ve Doğan Gazetecilik A.Ş.'de "Pazarlama İletişimi Yöneticisi" ve Toshiba Türkiye'de "Kurumsal İletişim Müdürü" olarak görev yaptım. 2013 yılından bugüne Galatasaraylılar Derneği İletişim ve Etkinlik Koordinatörü olarak çalışıyorum.

Orhan AYDIN - GSL 144

Lisans ve yüksek lisans eğitimlerimi Sciences Po Paris'te uluslararası ilişkiler alanında tamamladım. Lise yıllarımda -ve sonrasında da- edebiyat ve tango kulüpleri ile futbol takımında faaliyetlerde bulundum.

Ahmet BAŞAR - GSL 122

1971 İstanbul doğumluyum. Mimar Sinan Üniversitesi GSF Grafik tasarımı bölümü mezunuyum. 1999 yılında Üretimi ve grafik tasarım stüdyosunu kurdum. Halen bu stüdyoda kurumsal kimlik, yayın ve sergi tasarımı işlerini yönetiyorum. Boş zamanlarında resim yapıyorum. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Erdinç ÇETİNÇELİK - GSL 120

1969 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği ve Epeige Paris uluslararası pazarlama mezunuyum. Kozmetik, pazarlama ve eğitim uzmanıyım. L'Oréal Türkiye'de 5 yıl teknik müdür ve L'Oréal Fransa'da 8 yıl Uluslararası profesyonel ilişkiler, etnik ürünler ve artistik direktörlük yaptım. 2013'den beri kendi kurduğum Academy Türkiye eğitim platformunu yönetiyor, sunuculuk ve danışmanlık yapıyorum. Galatasaraylılar Derneği denetleme kurulu üyesiyim.

Bülent DEMİRDURAK - GSL 106

Hayatımın en büyük onurlarından biri Galatasaray Lisesi'nde okumuş olmaktır. İ.İ.T.İ.A'yı bitirdim. 1974 yılından beri Türkiye'nin ve dünyanın farklı köşelerinde rehberlik yapıyorum. 39 farklı kitabımda Türkiye'yi ve dünyayı yazdım. İstanbul Üniversitesi A.Ö.F. Tarih Bölümü'nde öğrenmeyi sürdürüyorum.

Levent DÖNMEZ - GSL 108

1957 yılında Ankara'da doğdum. Mimar Sinan Üniversitesi mezunuyum. 1983'ten itibaren çeşitli reklam ajanslarında sanat yönetmeni ve yaratıcı yönetmen olarak çalıştım. 1992'de Gift Ajans'ın ortağı, 1995'de Pera Tanıtım Reklam ajansını ve 2000'de Medtrend şirketini kurdum. Halen 4D4 Reklam ve Danışmanlık şirketinin YK Başkanıyım. 2000'den beri Açık Radyo'da Açık Şemsiye programını hazırlayıp sunuyorum. Galatasaraylılar Derneği ve GSK Divan üyesi, Galatasaray Yardımlaşma ve Eğitim Vakıflarının Mütevelli Heyet üyesiyim. Evli, iki çocuk babasıyım.

Serdar EDER - GSL 113

1962 İstanbul doğumluyum. Marmara Üniversitesi MMYO mezunuyum. 6 senesi genel sekreter olmak üzere 10 sene Galatasaray dernek yönetim kurullarında, 7 senesi başkan olarak 15 sene kulüp Sicil Kurulunda görev yaptım. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Ender ENÖN - GSL 94

Lise yıllarımdan itibaren 3 boyutlu fotoğrafçılık merakımı o kendi geliştirdiği cihazlarla gerçekleştirdim. 2007'de ilk dijital 3D sergimi İstanbul Fransız Kültür Merkezi'nde açtım ve sonrasında otuzdan fazla projeksiyon sunumu ve sergilerle devam ettim. Ayrıca Barış Manço'nun sınıf arkadaşı ve ilk gitaristlerinden olup kendisiyle lisedeyken Harmoniler'i kurduk. 10 yıldır da GS lise mezunları ile kurduğumuz GSL-Vista grubuyla konserler veriyoruz.

Can KARPAT - GSL 142

1991 yılında İstanbul'da doğdum. Üniversite eğitimim için gittiğim Fransadan Université de Nice Sophia-Antipolis'de Psikoloji lisansı, Université Paul Valéry Montpellier III'de Klinik Psikoloji yüksek lisansı eğitimleri aldıktan sonra Türkiye'ye döndüm. Halen Klinik Psikolog olarak çalışmaktayım.

İrem ÖZBEY - GSL 125

45 senedir hayattayım, yaşadıklarım henüz öğrenemediklerimin toplamı. Dönüm noktaları Mekteb-i Sultanî, Ortaoyuncular tiyatrosunun havasını 5 sene kadar koklamak sonrasında hâlâ bulduğum yer, güzel insanlarla birarada olduğum bir sağlık kurumu. Hayatta şairler, çiçekler, kalpleri güzel insanlar olduğu sürece dünya daha da güzel bir hal alacak.

M. Fatih ÖZCAN - GSL 123

1972 İstanbul doğumluyum. Yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde tamamladım. Farklı sektörlerdeki firmalarda bilişim yöneticiliğinde bulundum. İş yaşantıma halen Galatasaray Spor Kulübü Bilgi Sistemleri müdürü olarak devam ediyorum.

Tamer TANER - GSL 120

1969 yılında İstanbul'da doğdum ve halen İstanbul'da yaşıyorum. Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldum. 2012 yılından itibaren fotoğraf sanatıyla ilgilenmeye başladım. Özellikle seyahat, portre ve sokak fotoğrafçılığı alanlarında yoğunlaştım. Son olarak 2018 yılında 2N1C (Two Nations 1 Camera) projesinde İzzet Keribar ile birlikte fotoğrafçı ve proje küratörü olarak çalıştım.

Turgay TUNA - GSL 102

1951 yılında İstanbul'da doğdum. Hacettepe Üniversitesi Turizm bölümünde okudum. Kazandığım devlet bursuyla Almanya'da Otelcilik ve Gastronomi eğitimi aldım. 1973 yılından bu yana profesyonel tercüman-rehberliği, yazarlık ve fotoğrafçılığı bir arada sürdürüyorum. Skylife, Cumhuriyet Dergi, Tombak, Collection gibi bir çok dergi ve gazetede 680'den fazla makaleye imza attım. İstanbul ve Mısır temalı sergiler açtım. İstanbul Collection Club'un kurucularındanım. 1996'dan beri Fest Travel ile özel kültür turları rehberliği yapmakta ve çeşitli kurumlarda konferanslar, seminerler ve dersler vermekteyim.

Seza SİNANLAR USLU - GSL 124

Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Sanat Tarihi'nde, yüksek lisansını Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümünde tamamladım. İstanbul Teknik Üniversitesi'nden Sanat Tarihi alanında doktora derecesi aldım. 1996-2007 yıllarında arasında Galatasaray Lisesi'nde öğretmenlik ve müdür yardımcılığı yaptım. 2015'te aldığım Doçent unvanıyla halen Yıldız Teknik Üniversitesi'nde Sanat Yönetimi anabilim dalında öğretim üyesi olarak görev yapmaktayım. Akademik çalışmalarım 19. Yüzyıl Osmanlı İstanbul'unda kültür ve sanat yaşamı, Endüstri Devrimi sonrası tasarım ve sanatın gelişimi konularına odaklanmaktadır.

Engin YAVUZ - GSL 130

GSÜ Uluslararası İlişkiler ve Marmara Üniversitesi İktisat Politikası Yüksek Lisans'ını tamamladım. Paris'teki sosyoloji doktorasını 2012'de terk edip İstanbul'a, lise yıllarımda başlattığım müzikal serüvenimi sürdürmek amacıyla geri döndüm. Halen en çok müzik ile uğraşmaktayım.

Filo Kiralamada İhtiyacınıza Uygun Çözümler...

AUTOLAND
FİLO KİRALAMA

0850 333 28 86

www.autoland.com.tr

Autoland bir SBK HOLDING kuruluşudur.

SBK
HOLDING

sanitabant®

SBK
HOLDING

BETASAN

www.betasan.com.tr

Betasan bir SBK HOLDING kuruluşudur.